

Amintirile Inimii
Kim Vogel Sawyer
LIFE PUBLISHERS

Originally published in the english under the title:
My Heart Remembers By Bethany House, a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516,
U.S.A. Copyright © 2008 by Kim Vogel Sawyer

© 2011 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers România
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. (0359) 322 744, (0359) 177 636, 0744 624 236
www.liferomania.ro

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt
luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean în memoria lui
Tantie*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, KIM VOGEL

Amintirile inimii / Kim Vogel Sawyer - Oradea: Life,
2011

ISBN 978 - 973 - 7908 - 51 - 3 821.111 - 31 = 135.1

1

*Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști...
Tu mă înconjoare dinapoi și pe dinainte, și-ți pui mâna
peste mine...*

*Unde mă voi duce departe de Buhul Tău și unde voi
fugi departe de Fața Ta?*

...dreapta Ta mă va apuca.

Psalmul 139: 1, 5, 7, 10 b

Maele.

New York.

Martie, 1886

Maele Gallagher stătea drept, având grijă să nu îl
lovească pe Mattie, care dormea de-a curmezișul patului,

cu capul lângă șoldul ei. O lumină de un galben ciudat strălucea pe barul acoperit cu sticlă al apartamentului închiriat, făcând să danseze umbre pe peretele îndepărtat. Maelle se încruntă. Se lumina de dimineață, dar faptul că mama și tata erau încă în pat, în capătul celălalt al camerei însemna că trebuie să fie încă noapte. Se frecă la ochi și se mai uită o dată la licărirea din fereastră.

Mirosea a ceva care îi aducea aminte de vatra pentru foc din casa de la țară din Irlanda. Mirosul îi făcea gâtul să se contracte și stomacul i se strânse. Își apucă reverul încheiat cu nasturi al cămășii de noapte, acoperindu-și cu el gura și nasul. Inima îi bătea tare de frică, cu toate că nu știa ce o făcuse să se sperie.

Își trecu mâna prin părul tuns scurt-o, cât îi era de dor de buclele lungi de care tata obișnuia să o tragă atunci când o tachina-și se dădu jos din pat. Traversă camera în vârful degetelor și își scoase capul pe geam. Lumina era mai puternică acolo, ceea ce o făcu să se uite pieziș. Era ca și cum nu ar mai fi auzit orașul până atunci-ca și cum foșnăitul ierbii uscate, strivite sub tălpile cuiva și vuietul râului din depărtare intrau pe fereastră și îi măreau confuzia. Mirosul de vatră era mai puternic lângă geam, așa că începu să tușească.

— Cine-i acolo?

Își țină răsuflarea, dându-și seama că l-a trezit pe tata. Așa că șopti:

— Eu, tați.

— ...elle a mea. îi rosti numele sacadat în mijlocul unui căscat. Fetiță, ce faci în miez de noapte?

Tonul lui ușor aspru o făcu să ridice din umeri și să se uite în jos rușinată. Brusc, tatăl sări din pat și dădu drumul unui șir de cuvinte cu care mama nu era de acord. Tata înjura doar când era nervos. Maelle se strânse către geam.

— Dom'șoară, trezește-ți fratele!

Maelle se uită prosteste la tatăl ei cum se repezi la șifonier, cum deschise cu o smucitură sertarul de sus și scoase o boccea. îl privi umplând-o cu câteva lucruri, apoi

întorcându-se spre ea.

— M-auzi, Maelle? Și îi trânti bocceaua în brațe. Trezește-ți fratele și ieșiți afară!

Mintea încețoșată a Maellei nu putea înțelege ordinea ciudată a lucrurilor. Să iasă? De ce mi-ar pregăti tata o sacoșă și să mă trimită afară? Și de ce să îl dea afară și pe Mattie? Mattie încă dormea ca un bun băiat ce era. Nu greșise cu nimic. Rămase înțepenită cu sacoșa în brațe, tremurând, cu toate că noaptea era neobișnuit de caldă.

— Fetițo, ieși afară!

Zbieratul tatii o trezi pe bebelușa Molly, iar ea bocea din coșul care era așezat pe podea. Mama se trezi, iar apoi și Mattie. Maelle stătea nemișcată lângă fereastră, privind și ascultând, respira greu și repede, iar frica îi provoca un gust tot mai oribil în gură. Urletele străpungeau noaptea, adăugând la trosnetele și răcnetele care păreau să se amplifice cu fiecare minut.

Frecându-se la ochi, mama spuse:

— Angus, ce?

Tata o înșfacă pe Molly, care plângea.

— Incendiu, Brigid!

— Incendiu? Mama se ghemui într-un colț și trase cearșaful până la bărbie. Ochii îi erau pustii. O, sfinți din ceruri, salvați-ne! - începu ea să murmure.

Tata se opri un moment holbându-se la mama. Apoi dădu din cap și o luă la goană spre patul pe care Mattie și Maelle îl împărțeau. Ținând-o pe Molly pe umăr, îl apucă pe Mattie de mână și îl trase jos din pat. Mattie plângea în timp ce tata îl împingea în direcția Maellei.

Mattie se prăbuși peste ea, aproape doborând-o. Maelle îl prinse și îl susținu cu toate că îi tremurau picioarele. Niciodată nu fusese tata atât de dur.

— Afară! Afară! îi strigă tata Maellei, și în cele din urmă Maelle își găsi puterea de a se supune. Apucând bagajul pe care tata i l-a dat, l-a luat pe Mattie de mână și se împleticea în urma tatii pe hol. Țipetele lui Molly acopereau orice alt sunet, iar fața îi era roșie de supărare în timp ce se lovea de umărul tatii. Fumul se înălța gros pe

hol, iritând ochii Maellei. Oamenii se înghesuiau într-un șuvoi amestecat către scările care duceau la etajele inferioare, picioarele lor tropăiau, și se auzeau voci care spuneau: „Repede, repede”. În capul scărilor tata o puse pe Molly în brațele Maellei și se îndepărtă de ea.

— Urmează-i pe ceilalți, fetiço, și du-i pe cei mici afară. O iau eu pe mama ta și ceva lucruri și o să te urmez. Ai grijă de cei mici. Să nu-i scapi din ochi. M-ai auzit, fetiço?

— Te aud, tată, spuse Maelle respirând scurt. Apoi tata îi atinse părul-părul ei scurt-și o mângâie. O mângâiere blândă. De care Maelle avea nevoie. îi zâmbi, se întoarse și dispăru în fum.

Încându-se cu mirosul oribil care îi tăia respirația, Maelle se chinuia să o țină pe Molly. Fetița se mișca și plângea în brațele ei în timp ce coborau pe scări.

— Ține-te strâns de mine, Mattie! Simți cum mâna lui apucă în pumn materialul din spatele hainei ei. Alții, hotărâți să scape, îi depășeau, iar Maelle se temea să nu fie despărțiți. Dar pumnul lui Mattie îi ținea strâns cămașa de noapte, iar în cele din urmă au țâșnit pe poartă inhalând cu poftă aerul de noapte.

Clopotele care răsunau și copitele cailor pe piatra cubică acopereau vocile chiriașilor înspăimântați. Bărbați în uniforme albastre, cu bastoane în mână, împingeau oamenii din fața clădirii, forțându-i să se depărteze de intrare.

— Dați-vă la o parte! Dați-vă la o parte acum! Vin pompierii! Faceți loc!

Maelle își conduse fratele pe cealaltă parte a străzii de unde se puteau uita la intrare după tata și mama. Stătea cu picioarele încrucișate, cu sacoșa la picioare și cu Molly în brațe. Mattie stătea lângă ea, iar mâna și-o ținea pe umărul ei drept. Mattie și Molly plângeau amândoi, dar Maelle nu plângea. Clipind ca să poată vedea mai bine, se uita, cu ochii pe jumătate închiși, pe partea cealaltă a caldarâmului. Nu voia să rateze momentul când părinții lor vor ieși pe acele uși.

Voia să-i arate tatii că a făcut exact cum a zis-a avut grijă de cei mici. Zâmbi, amintindu-și de mâna lui în părul ei. Avea să fie atât de mândru de ea.

— Maelle? Maelle...”

Cineva o trăgea de mână, iar ea crâcni deranjată, nedorind să renunțe la somn. Încerca să îndepărteze ceea ce o deranja împingând greutatea din poală. Plânsetul unui bebeluș o trezi de tot. Deschizând ochii o văzu pe micuța Molly întinsă pe jos și pe Mattie aplecat peste ea.

— Maelle, ar trebui să-ți fie rușine. Ai aruncat-o pe micuța Molly pe jos.

Tonul fratelui ei îi amintea de cel al tatii. O ridică pe Molly și o alină mângâind-o pe spate.

— Îmi pare rău, micuțo. N-am vrut să-ți fac bubu... Continuă să o legene pe Molly care își sugea pumnul și nu se oprea din plâns. Uitându-se în jur își dădu seama că erau pe trotuarul din fața clădirii cu apartamente. Confuzia a zăpăcit-o.

Încerca să-și amintească-ultimul lucru de care își aducea aminte erau șuvoaiele de apă din mașinile de pompieri care se revărsau asupra clădirii și cum spera ca mama și tata să nu se ude. Cu toate că voia să rămână trează până când aveau să iasă părinții ei, oboseala trebuie s-o fi copleșit. Mulțimea zgomotoasă, care se îmbulzea, se risipise cu toate că oamenii mai stăteau în grupuri mici în afara clădirii, iar unii erau întinși pe trotuar în apropierea locului unde stătea Mattie.

— Îi vezi pe mama sau pe tata, Mattie?

Mattie își duse mâna murdară la frunte, uitându-se pe cealaltă parte a străzii. Apoi a ridicat din umeri; se ghemui lângă ea și atinse cu mâna buclele încâlcite ale lui Molly.

— Să fi mers la lucru?

Îngrijorarea îi făcu stomacul să se strângă. Dacă tata și mama plecaseră la lucru la uzină, asta însemna că nu aveau să vină acasă decât mai târziu. Maelle era obișnuită să aibă grijă de Mattie și Molly când lipseau părinții, dar întotdeauna i se spusese să nu iasă din apartament. Tatii

nu-i plăcea ca ei să stea ziua afară din apartament.

Se chinui să se ridice în picioare, mișcările ei erau stângace din cauza trupușorului greu și împotrivor al lui Molly.

— Mattie, ridică sacoșa și urmează-mă.

— Unde mergem?

— La apartament. Nu putem sta în stradă în hainele de noapte. Maelle privi în ambele direcții și o zbughi dincolo strada, tresărind de fiecare dată când picioarele-i goale atingeau pietrele. Mattie era în urma ei în timp ce ea se îndrepta spre treptele de beton ce duceau la ușile blocului. Dar nu apucă să urce două trepte până când o voce fermă i-a spus să stea pe loc.

— Băieți! Unde vreți să mergeți?

Maelle se întoarse și văzu un bărbat încruntat, îmbrăcat într-o uniformă albastră și care avea bastonul îndreptat înspre ea. Nedumerită din cauza apelativului „băieți” ridică mirată din sprânceană:

— Cu noi vorbiți domnule?

— Da, cu voi. El se apropie și se sprijini cu cotul pe balustrada de fier. Unde mergeți?

Maelle ar fi vrut să se facă mică și să se ascundă în cămașa de noapte murdară. Mattie se dosi în spatele ei, evident speriat de bărbat.

— În apartamentul nostru, domnule, așa cum ne-a spus tatăl meu. Bărbatul dădu dezaprobat din cap:

— Nu aveți voie să intrați în clădire, tinere!

Tinere? Maelle se încruntă, apoi își dădu seama că bărbatul trebuie să o fi confundat cu un băiat din cauza părului scurt și a cămășii vechi a tatii pe care o purta. Rușinea o cuprinse când își aminti că a fost tunsă în clădirea de pe insula Ellis din cauza păduchilor care îi umpluseră capul în timpul călătoriei lor. Tata a alinat-o cu promisiunea că părul îi va crește din nou cu timpul. Ea dorea ca asta să se întâmple mai repede, îi spuse bărbatului:

— De ce nu pot intra?

— Nu ați fi în siguranță. A fost un incendiu azi-

noapte.

Maelle se uită la clădire. Cu toate că mirosul de aseară încă mai persista puternic, nu mai vedea strălucirea gălbuie.

— Acum nu mai arde?

Bărbatul o privi ca și cum fata ar fi surzit.

— Se înțelege că nu mai arde, dar a distrus mai multe etaje. Dacă intri te poți răni. îl desprinsese pe Mattie de pe scări și îl așeză pe trotuar, iar apoi se întinse după Maelle.

— Coborâți acum de acolo.

Maelle coborî cele două trepte ca să se așeze lângă Mattie, care plângea. Și inima ei bătea cu putere mai tare de teamă că tata va fi dezamăgit decât din cauză că se temea de acest străin. Se uită cu băgare de seamă la el și îi spuse:

— Dar trebuie să intru. Trebuie să-i schimb scutecele surioarei mele.

— N-o să găsești scutece înăuntru. Toate sunt arse.

Maelle se uită șocată la clădire. Imaginea locului pentru foc din coliba lor și flăcările cuprinzând turba pe care tata a pus-o pe foc i-au apărut în minte. Când flăcările s-au stins nu mai rămăsese nimic din turbă decât cărbune. Focul de noaptea trecută fusese mai mare decât cel dintr-o vatră. Iar acum întreg apartamentul trebuie să fie scrum.

Au cuprins-o florii și se așeză pe trepte, legănându-o pe Molly în brațe. Mattie s-a cocoțat lângă ea și strângea sacoșa pe care tata le-o pregătise. Se sprijinea pe brațul ei, iar prezența lui o liniștea. Credea că acum bărbatul avea să plece dacă nu mai doreau să intre în apartament, în schimb el se priponi în fața ei.

— Aveți părinți?

— Da, domnule, încuviință Maelle cu o mișcare a capului. Tatăl meu se numește Angus, iar mama Brigid. Angus și Brigid Gallagher.

— Unde lucrează părinții tăi, băiete? Vocea îi sunase dur înainte, dar tonul lui era acum blând.

Cu toate că încă o deranja apelativul „băiete”, Maelle răspunse cu mândrie:

— Mama și tata fac felinare la uzină.

— Uzina Geist? Maelle dădu din cap.

— Tata spune că nu e ca și cum ai avea propriul magazin de pantofi în ținutul Meath, dar este muncă cinstită.

— Sunt sigur că tatăl tău are dreptate. Bărbatul se ridică în picioare. Dar nu vă putem lăsa să stați pe trepte toată ziua. Surioara ta are nevoie de îngrijire. Haide să mergem la uzină și să vedem dacă părinții tăi vă pot însoți.

Maelle se gândea la propunerea bărbatului. S-ar supăra tata dacă l-ar întrerupe de la muncă? Era norocos să aibă un loc de muncă, spunea el, și nu trebuie să întârzie niciodată pentru că altfel l-ar putea pierde.

— Nu știi dacă ar trebui...

— Dar nu ați luat micul dejun, nu? La întrebarea bărbatului stomacul Maellei se strânse în timp ce recunoștea și ea că era flămândă.

Micul dejun-și să-i vadă pe mama și pe tata-suna bine, totuși Maelle ezita.

— Ascultă fiule, sunt polițist. Numele meu este Jorgens. Datoria mea este să ajut copiii, iar tu, fratele și sora ta aveți, acum, nevoie de ajutor.

Maelle nu îl putea contrazice de data asta.

— Totul va fi bine. Domnul polițist Jorgens se îndreptă de spate și-și întinse mâinile. Uite, lasă-mă pe mine să o țin pe sora ta și vom merge să îi căutăm pe-ai tăi.

Tata o prevenise să nu lase pe nimeni să ia ceva de-al ei. Orașul era plin de hoți spunea el, și noi trebuie să fim tot timpul atenți. Nu-i va da voie niciodată unui străin să o țină pe Molly. O strângea tot mai tare pe Molly și-i spusese lui Mattie:

— Ia sacoșa noastră.

Uzina era doar la patru străzi distanță, dar cu picioarele goale și pentru că dormise atât de puțin părea mult mai departe. Au ajuns la ușile de metal, iar domnul Jorgens se opri.

— O să intru să întreb de Angus Gallagher. Expresia

feței îi deveni rigidă. Să mă așteptați aici!

Maelle a dat din cap că va asculta de ordinul său. O legăna pe Molly, care plângea încet, în timp ce Mattie se legăna de pe un picior pe celălalt. După câteva minute, ușile s-au deschis din nou și polițistul Jorgens a ieșit urmat de un bărbat care purta niște pantaloni murdari și o cămașă udă de transpirație. Fața îi strălucea de la transpirație-așa cum arăta și tata când venea seara acasă-dar nu era tata.

Omul îi privi pe Maelle și pe Mattie, după care clătină din cap către polițist. Fără să spună vreun cuvânt se întoarse înapoi, închizând ușile în urma lui. Pentru câteva momente polițistul Jorgens se uită fix la poarta închisă, iar Maelle observă cum umerii i se ridică și apoi se lasă cu un oftat. În cele din urmă se întoarse, iar privirea din ochii lui a făcut ca bătăile inimii ei să se iutească. Dar apoi el zâmbi.

— Ei bine, haideți să vă cumpăr ceva pentru micul dejun. Sugestia unei mese ar fi trebuit să îi provoace foamea și mai mult. Dar n-a făcut-o. O greutate ciudată îi umplu stomacul-același sentiment pe care l-a avut noaptea trecută când s-a trezit și a crezut că soarele strălucește prin fereastră.

De data aceasta știa ce înseamnă acest sentiment. Ceva era în neregulă.

2

Frânturi și amintiri din ultima oră îi invadau mintea Maellei ca într-un mozaic derutant. Plecarea frenetică din apartament; faptul că tata și mama i-au lăsat să doarmă nesupravegheați pe trotuar; privirea ciudată a polițistului când a ieșit din uzină.

— Nu sunt înfometată, domnule. Vă rog... spuneți-mi unde este tatăl meu? Maelle își dădu seama de spaima din glasul ei dar nu o putea stăpâni. Mattie se holba cu ochii larg deschiși la polițist.

Maelle era sigură că citea milă în ochii omului. Privirea lui trecu repede de la Mattie la Molly înainte de a se uita din nou la ea. Inima îi bătea tare în piept,

îngreunându-i respirația.

— Poate ar fi mai bine să vorbim între patru ochi-ca de la bărbat la bărbat. Crezi că se poate?

Aerul îi țâșni sacadat pe nas. Dădu din cap și se întoarse spre Mattie.

— Ține-o bine pe Molly. Eu o să vorbesc cu domnul polițist mai încolo.

Mattie s-a așezat pe pământ și o legăna pe Molly. Maelle îl urmă pe polițistul Jorgens pe trotuar, unde el s-a lăsat în jos și a pus mâna pe umărul ei.

— Cum te cheamă, fiule?

— Mă-elle. îi răspunse cu un nod în gât.

— Michael, a repetat bărbatul, nu pot ști sigur, dar mă tem că e posibil ca tatăl tău să nu fi reușit să iasă din apartament.

Cuvintele spuse cu atâta blândețe, atât de fin, au lovit-o pe Maelle ca și cum ar fi fost date cu un baros.

— Dumneavoastră... dumneavoastră credeți că tata a murit în incendiu?

Mâna lui îi strângea umărul mai tare.

— Acum, nu aș vrea să ne pierdem speranța, dar nu a venit azi la lucru. Și nici mama ta. Trase aer adânc în piept.

— Părinții tăi au lipsit de la lucru vreodată?

Maelle dădu din cap. Niciodată nu lipsise tata de la lucru și întotdeauna se asigura că merge și mama. El știa că se poată baza pe

Maelle ca să aibă grijă de fratele și sora ei. A aruncat o privire înspre

Mattie și Molly care stăteau îmbrățișați. Arătau atât de mici și singuri.

Atât de singuri...

Lacrimile îi inundară ochii. Indiferent de ce zicea polițistul Jorgens nu mai exista speranță. Tatăl ei nu i-ar fi lăsat toată noaptea nesupravegheați pe trotuar. Și nici nu ar fi lipsit de la lucru. Trebuie să fi murit. El și mama s-au făcut scrum, au ars în incendiu. Ea, Mattie și Molly erau singuri.

— Eu... eu trebuie să mă întorc la fratele și la sora mea. I-am promis tatii că mă voi-Polițistul Jorgens îi apucă mâna.

— Așteaptă, Michael. Trebuie să știi... mai aveți rudenii aici în New York?

Maelle strângea din ochi încercând să nu plângă.

— Tata și mama erau singurele noastre rude. Mai avem un unchi în ținutul Meath, dar aici nu avem pe nimeni.

— Atunci prieteni care ar putea avea grijă de voi? Bărbia Maellei a început să tremure. Și-a încheștat falca.

— Nu domnule, tata și mama lucrau toată ziua. Nu au avut timp să-și facă prieteni. Ultimele cuvinte ale tatii au fost să aibă grijă de cei mici. Maelle avea să facă asta. Îndreptându-și umerii, spuse:

— Dar noi nu avem nevoie de nimeni, domnule. Eu însămi o să am grijă de Mattie și Molly.

Polițistul își plecă ușor capul pentru un moment și scăpă un oftat.

— Ești un flăcău curajos, dar așa ceva nu e posibil.

— Ba se poate. Maelle își scoase bărbia înainte. Mie mi i-a incredințat tata pe fratele și pe sora mea, ca să am grijă de ei. Și n-o să-l dezamănesc.

— Sigur că nu o să-l dezamăgești. Polițistul Jorgens îi strânse umărul Maellei, de încurajare. Dar să rămâneți de unii singuri într-un oraș mare nu e o idee bună. Ești doar un băiat-ai nevoie de ajutor.

Maelle făcu o grimasă. Trebuia să-i spună că nu era băiat, dar exista un argument mai important care trebuia combătut.

— Nu am nevoie de ajutor. Am grijă de Mattie și Molly de când am venit și chiar 'nainte de asta, pentru că mama s-a îmbolnăvit de inimă când a murit mama ei. Așa că am avut grijă de Mattie și Molly. Și o să am mai departe. O să-mi caut de lucru în uzină, o să fac și eu felinare ca tata, o să lucrez, și...

— Cine o să aibă grijă de Mattie și Molly când tu o să fii la muncă? Întrebarea îi tăie elanul.

— Păi... Mattie poate să aibă grijă de Molly.

— Și cu școala cum rămâne?

— Școala? Maelle strânse din buze.

— Bineînțeles că școala. Tu trebuie să mergi la școală. Mattie de asemenea. Polițistul Jorgens clătină din cap, cu ochii triști.

— E un lucru bun ce vrei să faci tu, Michael, să ai grijă de fratele și sora ta, numai că...

Nodul din gâtlee îi înăbuși cuvintele, iar Maelle șopti acum mai aspru:

— I-am promis tatii.

Polițistul Jorgens o mângâie pe spate, iar apoi își puse mâna pe genunchi.

— Asta înseamnă că trebuie să ai doar tu grijă de ei? Nu crezi că tatăl tău ar înțelege dacă ai cere cuiva să te ajute?

Maelle se gândi la întrebare. În Irlanda sătenii munceau împreună fiecare dintre ei folosindu-și abilitățile pentru binele comunității. Tata nu credea că ești slab dacă te bazezi pe familia Charmichael pentru banițe de porumb sau pe familia Delaney pentru materialele pe care mama le transforma în cămăși și șorturi. Și tata, la rândul lui, era pantofarul tuturor din Dunshaughlin.

Maelle dădu încet din cap:

— Ba da. Tata ar spune că e în regulă să îi las pe alții să mă ajute. Un zâmbet apăru pe fața polițistului.

— Exact asta vom și face-vom găsi pe cineva care să te ajute. Știu cu cine să vorbesc.

Greutatea care îi apăsa coșul pieptului se ușura când Maelle înțelese că nu o să trebuiască să poarte povara singură.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Cu plăcere. Se ridică și își întinse mâna. Maelle ezită pentru un moment înainte să îi dea mâna. Haide să luăm micul dejun acum. Vei avea nevoie de un stomac plin ca să faci față în dimineața asta.

Cu toate că mâna polițistului nu era atât de aspră ca și a tatii, dar mărimea și puterea ei îi aminti Maellei cum

era să te plimbi de mână cu tatăl ei cel robust... în timp ce se întorceau la Mattie și Molly, își închise ochii pentru un moment și hotărî că își permitea acum să salveze aparențele.

— Nu a rămas nimic din bunurile lor?

Tânăra care a pus întrebarea părea înspăimântată. Polițistul Jorgens a închiriat o trăsură care să-l ducă pe el și pe copii la o clădire mare, departe de apartamentul unde Maelle locuise cu părinții ei. În vreme ce pe caldarâm răsună tropotul armăsarului ce-i purta tot mai departe de cartierul pe care îl cunoșteau, panica o cuprindea tot mai mult. Polițistul Jorgens o asigurase că oamenii din această mare clădire din cărămidă roșie o vor ajuta, dar această femeie nu părea că ar fi vrut să o ajute.

Polițistul Jorgens răspunse:

— Nu, vi-am spus deja, apartamentul lor a ars noaptea trecută. Dacă a rămas ceva care nu a ars, este cu siguranță afectat de fum și apă. Tot ce au este o sacoșă mică.

Femeia își întoarse ochii negri și privi sacoșa.

— Aveți haine în ea?

Maelle a dat din cap. Se uitase mai devreme în ea căutând un scutec curat pentru Molly, care cu siguranță se iritase deja destul de rău.

— Nu doamnă. Tot ce avem în ea sunt legăturile noastre cu casa.

Femeia își coborî sprâncenele groase.

— Ce?

Maelle împinse sacoșa mai pe spate.

— Avem în ea Biblia, o poză cu familia noastră și niște scrisori pe care mama le scrisese tatii când au fost ei tineri. Mama le numea legături cu casa.

Fața femeii se însenină.

— Păi, e bine că au scăpat cu viață, dar ceva haine nu stricau... Au nevoie de atât de multe lucruri... Femeia își țuguie buzele.

Polițistul Jorgens își vârî mâna în buzunar și scoase un portmoneu. îl deschise, își băgă degetele înăuntru și

scoase de acolo câteva monede.

— Uite. Și aruncă monedele înspre femeie.

— Cumpărați-le ceva îmbrăcăminte. Nu pot rămâne în cămăși de noapte tot restul zilei.

Tonul lui tăios o făcu pe femeie să se dea înapoi pentru un moment și își flutură agitată mâinile în față.

— O nu, domnule ofițer, nu ceream bani. Domnișoara Agnes se ocupă de donații. Obrajii i se îmbujorară de un roz aprins.

— Bineînțeles, o să le găsesc copiilor ceva îmbrăcăminte”. Întorcându-se dinspre polițist, întinse mâinile în direcția Maellei.

— Dă-mi bebelușul, am eu grijă ca cineva să o curețe și să o schimbe.

Maelle se uită la ofițerul Jorgens. Cu încuviințarea lui îi dădu voie femeii să plece cu Molly.

După ce prima femeie plecă de acolo, o a doua se apropie-aceasta era mai în vârstă și purta o rochie neagră, grațioasă și un guler alb. Părul ei cu şuvițe castanii și cărunte era prins într-un coc îngrijit la spate, așa cum purta și mama acasă în Irlanda. Fața femeii radia, și instantaneu Maelle simți că e de încredere.

Femeia întinse ambele mâini către polițist, iar acesta le prinse pe amândouă.

— Mi s-a spus că au sosit niște copii care au rămas orfani în incendiul de azi-noapte. Vă mulțumesc că v-ați gândit la noi. Se pare că pe această femeie nu o deranja că Maelle și Mattie nu au adus și ceva haine.

Polițistul Jorgens se întoarse zâmbind către copii.

— Am știut că-i las pe mâini bune la dumneavoastră, domnișoară Agnes. Punând mâna pe umărul Maellei, a adăugat:

— Acesta este Michael Gallagher și fratele său, Mattie. Pe sora lor Molly a luat-o una dintre îngrijitoare. Se... udase.

Domnișoara Agnes chicoti.

— Sunt sigură că un scutec curat îi va face mult bine. Își împreună mâinile sub bărbie. Ce copii frumoși-ce par

frumos roșcat... Mângâie căpșorul murdar al lui Mattie cu mâinile ei muncite. El se sprijinea de Maelle și privea cu ochii săi căprui încărcăți de teamă.

Polițistul Jorgens râse.

— Aceștia doi nici nu se compară cu surioara lor în ceea ce privește culoarea roșie. Părul ei e la fel de roșu ca vopseaua de pe cisterna pompierilor.

Femeia îi aruncă bărbatului o privire pătrunzătoare.

— Nu mai spune. Părea să se gândească profund și strângea din buze. Apoi se mișcă un pic și își fixă privirea asupra Maellei.

— Ați avut o noapte grea nu-i așa, Michael?

Blandetea din vocea femeii cât și preocuparea autentică din ochii ei o făceau pe Maelle să vrea să se arunce către acele bucați voluminoase de material negru și să plângă până ce durerea îi va fi dispărut. Dar înainte să facă sau să spună ceva, femeia se întoarse înspre polițistul Jorgens. Vorbeau încet, iar apoi Jorgens se întoarse spre Maelle și o mângâie pe spate.

— Michael, trebuie să mă întorc la muncă, dar vă las pe mâini bune. Domnișoara Agnes va avea grijă de tine, de fratele și de sora ta. Să fiți cuminți, bine?

Le mai zâmbi o dată, imaginea dinților lui albi îi amintea de zâmbetul tatii, apoi se întoarse și ieși din clădire. Maelle îl privea cum pleacă și o greutate începu să o apese pe piept.

— Ei, și-acum... vocea domnișoarei Agnes îi captă atenția Maellei. Trebuie să vă găsim ceva îmbrăcăminte și să vă instalăm.

Maelle își recăpăta glasul.

— Pot să îmi văd surioara? Ochii domnișoarei Agnes clipiră.

— Ei, Michael, aici la Azilul Bunul Păstor avem trei secții. Bebelușii merg la creșă, fetele au etajul lor și băieții pe al lor. Din moment ce sora ta este bebeluș ea va merge acolo, dar tu ești băiat mare și nu poți sta acolo.

Frica se cuibări în inima Maellei.

— Dar nu poate sta cu mine? A început să explice că

nu e Michael ci Maelle, o fată la fel ca Molly, așa că ar putea sta împreună. Dar domnișoara Agnes a întrerupt-o.

— Nu ți-am spus că bebelușii, băieții și fetele stau separat? Maelle a văzut că răspunsul femeii este blând și în același timp ferm.

Dacă ceea ce spunea domnișoara Agnes era adevărat, atunci Molly avea să fie într-un loc, Mattie în altul și Maelle într-un altul. Vor fi despărțiți unul de celălalt. Bebelușii și fetele erau ținute separat, astfel că nu putea fi împreună cu Molly chiar dacă a explicat că era fată. Dar dacă avea să fie Michael atunci putea sta măcar cu Mattie. Avea să o lase pe doamnă să creadă că este Michael.

— Da, dar... Maelle încerca să găsească o modalitate de a o vedea pe Molly. Tatăl meu mi-a spus să am grijă de ea.

— Și ești un băiat foarte bun că asculți de tatăl tău, spuse domnișoara Agnes cu o voce caldă. El ar fi mândru de tine. Dar trebuie să ai încredere în mine când îți spun că vom avea grijă de Molly, iar tu o vei putea vizita în fiecare seară. Cum ți se pare?

Maelle dorea să-și vadă sora acum, dar nu avea să-și facă tatăl de râs certându-se cu un adult. Așa că a răspuns fără vlagă:

— Sună bine, doamnă. Vă mulțumesc.

— Bine. Punându-și mâinile pe creștetele lor, domnișoara Agnes îi mână pe Maelle și pe Mattie în josul coridorului lung. Haideți să vă schimbați hainele, bine?

Să se schimbe? Inima lui Maelle începu să bată cu putere. Secretul ei putea fi descoperit mult prea repede.

— Michael! Michael Gallagher!

Maelle suspină la auzul chemării aspre a domnișoarei Agnes. Dădu drumul cămășii lui Jimmy îmbrâncindu-l pe băiat pe spate în mizerie. Se aplecă peste el cu pumnul strâns ținându-i-l sub nas și îi șopti:

— Lasă-mi fratele în pace sau știi la ce să te aștepti de acum încolo.

Exact când se ridică, domnișoara Agnes o și prinse de ureche și o duse la marginea terenului de joacă. Femeia

ridică degetul la Maelle și o avertiză:

— Bătăile trebuie să înceteze. E a treia oară în săptămâna asta când te-am prins bătându-te. Ce să mă fac cu tine?

În cele trei săptămâni de când polițistul Jorgens a lăsat-o la orfelinat, Maelle se bătuse de mai multe ori decât putea număra. Și le câștigase aproape pe toate. Tatăl ei nu avusese prea multe de-a face cu bătăile, dar ea simțea că nu avea de ales. Își scoase buza de jos în afară, despre care simțea că avea să se umfle de la lovitura pe care i-o dăduse Jimmy, și spuse:

— Doar nu era să-i las să-l chinuie pe fratele meu.

Le făcu semn cu mâna și salută grupul de băieți strânși lângă gard, cerându-și scuze de la Jimmy.

— Se leagă de Mattie și-l strigă *băiatul lui mama și fătălău*. El nu e așa-e doar un băiețel căruia încă îi e dor de mama lui. Vocea Maellei se aprinse de emoție.

Mattie alergă lângă ea, cuibărindu-se sub brațul ei protector. Se uită în sus către domnișoara Agnes cu o expresie care implora:

— Nu fiți supărată doamna. Ne pare rău.

Cum se întâmpla întotdeauna, ochii largi și căprui ai lui Mattie ce se iveau de sub buclele mari și roșcate au rezolvat problema. Expresia domnișoarei Agnes s-a mai domolit, ridurile încruntate făcând loc unui zâmbet:

— Știu că îți e, băiete dragă, însă, ca să fie adevărate, vorbele trebuie să fie urmate de fapte.

Înainte să-și pună mâinile pe șolduri îl mângâie pe Mattie pe cap și adăugă:

— Asta înseamnă că nu vă mai pot accepta scuzele decât dacă o să văd o schimbare în comportamentul vostru. Niciunul dintre voi să nu vă mai bateți. Mă auziți?

„*Mă auzi fetiță?*” Vocea tatii îi răsună în minte Maellei. Încuviință în grabă.

— Da, vă aud.

— Bine. Domnișoara Agnes își încrucișa brațele. Iar acum pentru că ați fost răi pe terenul de joacă ați renunțat voi înșiși la timpul liber de astăzi. În schimb, veți merge la

bucătărie și veți spăla mesele.

Maelle și Mattie se uitară unul la celălalt în dezgust.

— Acum mergeți.

Tonul hotărât îi îmboldi spre lucru. Maelle îl-luă pe Mattie de mână, țâșniră de-a lungul terenului de joacă și intrară în clădire. Înăuntru Mattie chicoti:

— Te bați bine pentru o fată.

Maelle privi frenetic în susul și-n josul coridorului și răsuflă ușurată când a văzut că nu e nimeni prin preajmă. Îl strânse bine de umeri pe fratele său și îl scutură bine.

— Taci, Mattie! Vrei să ne despartă? Să nu mai spui niciodată că sunt fată!

Buza de jos a lui Mattie tremura:

— Îmi pare rău, Maelle-adică Michael. Câteodată mai uit.

— Nu ai voie să uiți. Decât dacă vrei să mă trimită în cealaltă parte a clădirii. Ți-am spus: trebuie să fim atenți. Se încruntă, iar inima i se strânse. Și așa abia o vedem pe Molly. Nu aș suporta dacă m-ar lua și de lângă tine.

Mattie țâșni la pieptul ei.

— Nu o să-ți mai spun Maelle niciodată. Maelle îl sărută pe creștet.

— Nu-i nimic dacă mai greșești, Mattie. Maelle și Michael sună foarte asemănător, așa că nimeni nu o să-și pună întrebări.

Dar Mattie, a dat din cap cu îndârjire.

— Nu. Nu o să mai fac greșeala asta. Tu o să fii întotdeauna Michael. Promit.

Ceva o apăsa pe piept tot mai tare. Cât mai putea fi Michael? Era greu să păstreze secretul. Să găsească un timp numai al ei pentru baie și ca să se îmbrace cu atâția băieți prin preajmă. Nu a lăsat pe nimeni să se uite în Biblia familiei unde nașterea lui Maelle Gallagher era înregistrată prin scrisul de o caligrafie impecabilă a tatii. Și cu toate acestea știa că va veni ziua când va fi dată de gol. Și imediat ce se va fi întâmplat, ea și Mattie vor fi despărțiți. Cine îl va proteja pe Mattie atunci?

Înghițind, Maelle spuse:

— Iar eu promit ca întotdeauna să am grijă de tine, exact cum i-am spus tatii c-o să fac.

S-au îmbrățișat și Maelle îl ținea strâns pe fratele său. Scârțâitul uşii dinspre terenul de joacă făcu un ecou care i-a întrerupt și se desprinseră.

— Vine domnișoara Agnes. Mattie făcu ochii mari. Să mergem! Ținându-se de mână au pornit în fugă la bucătărie.

3

Cuibărit în patul lui Maelle în acea noapte, pe întuneric, Mattie își înghionti sora și-i șopti.

— Mae-Michael? Maelle mormăi.

— Ce-i?

— Te mai doare buza?

Maelle își atinse buza umflată cu vârfurile degetelor, zâmbind la purtarea de grijă a fratelui său. O durea, dar învățase să primească pumni fără să plângă.

— Sunt bine. Culcă-te.

Paturile scârțâiau de la mișcările băieților. Se auzea ecoul pașilor din afara uşii închise a camerei. Unul dintre băieți tușea. Apoi vocea lui Mattie se auzi din nou.

— Michael?

— Da.

— O să-mi duc eu luptele de acum încolo.

Maelle se sprijini pe un cot și se uită în jos la fratele său. În lumina slabă cu greu putea să îi distingă trăsăturile, dar putea să vadă că ochii erau enormi în fața sa slabă.

— O să te facă fărâme băieții mai mari.

— Dar atunci nu o să mai ai probleme. Lacrimi inundară ochii lui Mattie și începură să se prelingă pe obraji. Poate așa nu o să te mai trimită.

Maelle se încruntă.

— Poftim?

— Le-am auzit, Maelle. Doamnele vorbeau. Au spus că ți-ar fi mai bine la țară departe de oraș și de băta. Au spus – Vocea lui Mattie crescuse în intensitate. Maelle îi puse mâna la gură ca să nu mai vorbească.

— Taci, Mattie. Nimeni nu o să mă trimită nicăieri. Mattie dădu din cap făcând patul să scârțâie.

— Cu trenul, le-am auzit spunând, șopti el, dar tonul lui era strident, aproape isteric.

Maelle îl strânse pe Mattie în brațe, după care se culcă la loc. Îi mângâie părul ciufulit în timp ce se gândea la ce zisese. Să fie trimisă cu trenul... Inima îi bătea în piept zbuciumată când realizează că ce spunea Mattie putea fi adevărat. Auzise pe alții vorbind despre trenuri care îi duceau pe copiii orfani în statele vestice. Se putea ca domnișoara Agnes să o trimită în vest departe de Mattie și Molly? Lacrimile i se adunau în ochi, dar îi ținu strâns ca să le îndepărteze.

Îi promisese tatii că va avea grijă de cei mici-cum ar putea să facă asta dacă va fi departe? Cu cât se gândea mai mult la asta cu atât neliniștea îi creștea. Știa că nu va putea dormi până când nu va vorbi cu domnișoara Agnes.

Își îndreptă urechea înspre Mattie. Respirația lui uniformă îi spunea că adormise. Se dădu jos din pat trăgând perna în jos ca Mattie să aibă către ce să se cuibărească. Pășea încet, deschise ușa, exact cât să poată ieși ea, după care o închise fără să scoată un sunet.

În mai puțin de un minut stătea sunând greu în fața biroului domnișoarei Agnes, cu inima care îi bătea atât de tare încât era sigură că îi va ieși din piept. Ochii femeii se făcură mari când Maelle păși în încăpere. Puse jos stiloul și se uita fix la ea, cu o figură serioasă.

— Michael Gallagher, ar fi trebui să dormi de mult. De ce umbli pe coridoare la ora asta?

Maelle se aruncă înainte și se agăță cu ambele mâini de marginea biroului.

— Măicuță, este adevărat că mă veți trimite altundeva? Domnișoara Agnes se lăsă brusc pe spate, iar scaunul scârțâi în semn de protest.

— Așa a spus fratele meu. I-am spus că nu trebuie să se îngrijoreze, pentru că sigur dumneavoastră nu mi-ți trimite altundeva. Dar nu puteam să dorm. Maelle își ținea respirația așteptând ca domnișoara Agnes să o asigure că

Mattie se înșela.

Dar femeia a oftat, închizând ochii pentru un moment.

— Ah Mattie acesta... Ce băiat deștept. Nu ratează multe, chiar nimic... A deschis ochii și o privea fix pe Maelle. Cu toate că nu îmi place să anunț plecarea, până când momentul acela nu sosește, este adevărat. Vreau să te trimit cu următorul tren. Pleacă în Missouri peste câteva săptămâni.

Genunchii lui Maelle se înmuiară. Se așează într-un scaun masiv din apropiere, ținându-se în același timp de birou pentru sprijin.

— Dar... dar... nu pot să-mi las fratele și sora. Domnișoara Agnes se ridică, înconjură biroul, și îngenunchind își puse mâna pe genunchii lui Maelle.

— Veți merge toți trei-tu, Mattie și Molly. Niciunul dintre voi nu rămâne aici.

Maelle se lăsă în scaun, ușurarea aproape că a făcut-o să se prăbușească.

— Ați spus... Missouri?

— Așa este. E un stat din Vest cu multe oportunități pentru un băiat isteț ca tine. Familiile de acolo își doresc foarte mult copii. Pentru un moment ochii femeii au părut că se închid, iar fața trăda o expresie de durere care o speria pe Maelle. Dar apoi fața i se însenină.

— Aici îmi fac griji pentru tine, Michael. Bătăile... Maelle își atinse buza și a tresărit.

— Nu-mi plac bătăile, și nu m-aș bate fără un motiv. Ceilalți îl necăjesc pe Mattie și încearcă să îmi fure lucrurile.

Domnișoara Agnes și-a plecat capul.

— Te referi la sacoșa pe care ai adus-o?

Maelle încuviință din cap, încruntându-se când și-a adus aminte cum s-a bătut pentru sacoșă.

— Acelea sunt lucrurile mele. Mama le prețuia. Tata le-a salvat de la incendiu. Nu vreau să mi le fure niște orfani jegoși. A aruncat ultimele cuvinte cu silă.

Domnișoara Agnes își înclină capul.

— Michael, nu trebuie să vorbești așa. Te-ai schimbat, băiatul meu. Din cauza asta vreau să mergeți în Vest. Ești un băiat bun dar orașul te transformă într-unul, ca și mulți alții care se luptă și se zbat pentru supraviețuire. Ești un băiat mult prea ales ca să o apuci pe drumul acela de rușine. Sunt convinsă că lucruri mult mai bune vă așteaptă în Vest. Deci plasarea ei în alt loc nu era o pedeapsă? Era o recompensă? Mândria îi umplu pieptul. Rămase nemișcată.

— Vă mulțumesc, măicuță. Dacă plec voi face tot posibilul să fiu... un băiat mai bun. Ezită apoi.

— Sunteți sigură că Mattie și Molly vor veni și ei?

Privirea aceea ciudată a revenit în ochii femeii, dar a aprobat.

— Da, Mattie și Molly vor merge și ei în Vest. Maelle a întins mâna.

— Atunci o să mergem, măicuță, bucuroși. Împreună vom găsi lucruri mai bune în Vest”.

Gara Grand Central, New York Mai, 1886

Maelle îi plantă lui Molly un sărut pe obrazul grăsuț neputând să-și țină sora suficient de aproape. Cât îi lipsise micuța bondoacă în timpul acelor săptămâni la casa de copii! Dar Maellei i se permise să o ducă până la gară. Maelle era entuziasmată să o poată ține din nou pe sora sa în brațe și era hotărâtă să o poarte în brațe pe parcursul întregii călătorii până în Missouri. Nu avea să mai lase pe nimeni să o ia pe Molly de la ea.

Molly era așa de dulce cu rochița din dantelă albă și cu o bonetă asortată. Toți copiii primiseră haine noi în dimineața călătoriei. Maelle mai că se dăduse de gol când a văzut tunicile frumoase pe care le-au primit fetele. Rochii de lână cu fundițe și volănașe și pelerine asortate... O cât și-ar fi dorit Maelle să aibă o rochie frumoasă dintr-acelea!

În schimb primise o cămașă albă, pantaloni maro de lână și un sacou asortat. De asemenea, ea și Mattie fuseseră tunși și îi trebuise toată puterea ca să se abțină să nu plângă din cauză că și-a pierdut părul din nou. Va putea vreodată să aibă din nou buclele acelea lungi pe care tata

le admirase? Dar cel puțin șapca din stofa le acoperea capul tuns, camuflând motivul pentru care se rușina.

Cu degetele ei grosuțe Molly trăgea de eticheta prinsă în fața sacoului.

— Nu, nu surioara, o certa Maelle împingând degetele fetei, altfel noii noștri părinți nu ne vor cunoaște.

Etichetele atârnau mototolite la pieptul fiecărui copil. Domnișoara Agnes le spusese celor douăzeci și șase de copii care se urcau în tren că drumul va dura patru zile și trei nopți și că etichetele trebuie să rămână intacte. Maelle se gândi că ar fi nesăbuit să-și pună atât de devreme etichetele numerotate. Spera să prevină ca Molly să-și dea jos propria etichetă, pe a ei și chiar pe a lui Mattie. Bebelușul în vârstă de un an considera că tot ce o înconjoară e o jucărie.

— Michael! Mattie o zbughi de-a lungul gării acoperite cu pardoseală de marmură și alunecă oprindu-se în fața surorii sale. Rotea sacoșă de bucurie având ochii mari și strălucitori.

— Ai văzut trenul? Este negru și lucios și scoate atâta fum prin hornul cenușiu! L-ai văzut?

— Mattie deja ți-ai zgâriat pantofii cei noi, îl certă Maelle. Și eticheta stă să cadă. Dacă nu te liniștești, nu o să mai arăți bine pe când ajungem în Missouri.

Mattie aruncă o privire la pantofii noi pe care îi primise doar în acea dimineață și îi căzu fața când observă urmele roase și șterse din dreptul degetelor mari.

— Crezi că noii noștri părinți nu o să mă ia cu pantofii roși? Tonul său îngrijorat i-a atras atenția Maellei. Era doar un băiețel entuziasmat de perspectiva unei plimbări cu trenul. Nu trebuia să fie atât de dură.

— Cu siguranță că noii noștri părinți nu o să te aprecieze mai puțin din cauza pantofilor roși. Se liniște când zâmbetul reveni pe chipușorul lui Mattie. Însă cu toate acestea trebuie să arătăm cât mai bine posibil. O să am destule pe cap îngrijind de Molly să fie curată. Poți să ai grijă de tine?

Mattie începea să radieze.

— Bineînțeles că pot.

— Foarte bine!

— Copii! Copii, apropiați-vă! Domnișoara a ridicat mâinile și a început să gesticuleze către mulțimea interminabilă. Copiii, unii cu bebeluși mișcându-li-se în brațe, alții cu bagaje care li se loveau de genunchi, au format un cerc îngrijit în fața domnișoarei Agnes. Maelle o ținea bine pe Molly care se apleca în față încercând să prindă fundița unei fete din fața ei.

— Copii, aceasta este domnișoara Esther. Domnișoara Agnes își așază brațul după umerii unei femei slăbuțe, cu ochelari, cu o față lunguiată și o gură mare. Ea vă va însoți la Missouri. A fost deja în Severy, a anunțat orașul cu privire la sosirea voastră și a luat deja legătura cu mai multe familii dornice să vă cunoască și să vă adopte.

Mai mulți copii au strigat de bucurie, iar Mattie și Maelle și-au zâmbit unul celuilalt.

— Am încredere că veți asculta de domnișoara Esther pe parcursul călătoriei și le veți arăta oamenilor de pe tren ce copii minunați sunteți voi.

În ochii femeii lacrimile strânse străluceau când încheie prin cuvintele:

— Acum haideți să ne rugăm înainte să vă îmbarcați.

A închis ochii și a apropiat mâinile în față. Toți copiii i-au urmat exemplul cu excepția Maellei care trebuia să o supravegheze pe Molly.

— Doamne, binecuvântează acești copii acum când pornesc la drum. Ține-ți mâna tare asupra lor și condu-i spre părinți care îi vor îngriji și îi vor crește în cunoștința dragostei Tale. Amin.

— Amin, au repetat și copiii ca un ecou. Domnișoara Esther a bătut din palme.

— Formați un rând copii. Repede!

Chicotind și îmbrâncindu-se, copiii au format un fel de linie cu Maelle și Mattie așezați undeva la mijloc. Maelle îi șopti:

— Treci în spatele meu, Mattie, și ține-mă de sacou. Trupușorul încolăcit al lui Molly din brațele ei și mâna de la spate a lui Mattie i-au adus aminte lui Molly de noaptea când au trebuit să părăsească apartamentul. Un val de dor după mama și tata veni peste ea, atât de puternic încât începu să lăcrimeze. Dar a clipit curajoasă și a pășit în linie cu ceilalți în așteptarea trenului. *Băieții nu plâng și-z.* spus ea vehement. Cu toate acestea, a auzit un fonfăit în urma ei și fără să se întoarcă știa că venea de la Mattie.

Uitându-se peste umăr îi arătă frățiorului ei un zâmbet tremurat.

— Nu plânge, Mattie. Nu îți amintești ce a spus domnișoara Agnes? Mergem la mai bine...

Severy, Missouri Mai, 1886

Maelle stătea pe o platformă în fața bisericii prezbiteriene flancată de Mattie și de un băiat grasuț pe nume Pat. O pată de culoare de la un vitraliu de undeva de sus și din stânga se reflecta pe capul lui Molly evidențiind buclele răsucite de păr roșcat de pe căpșor. Cu toate că o durea umărul de la greutatea surorii ei, o ținea cu fața către ceilalți ca să i se poată vedea eticheta cu ușurință. Mattie nu avea astâmpăr, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Maelle spera că nu îl scăpa foarte tare la toaletă.

După patru zile de șezut pe o bancă tare, având doar scurte plimbări prin tren în timpul opririlor pentru apă și pentru un pic de exerciții era bine să poată sta acum în picioare.

Inima îi bătea plină de speranță, cu toate că o îngrijorare ciudată îi apăsase pieptul. Acesta era momentul pe care îl așteptaseră-momentul întâlnirii cu noii lor părinți. Înainte de a coborî din tren pentru a merge spre biserică Maelle o întrebase pe domnișoara Esther dacă cineva îi alesese pe ea, pe Mattie și pe Molly, dar răspunsul domnișoarei nu fusese nici pe departe satisfăcător.

Maelle își aduse aminte de acele cuvinte.

— Tuturor vi se va purta de grijă, Michael. Asta e important. Iar apoi își ridicase vocea ascuțită ca să se adreseze copiilor din vagon, atenționându-i să se poarte

cât se poate de frumos, pentru că părinții nu vor alege un copil fără maniere.

Cu colțul ochiului se uita cum Mattie se tot clătina și îl lovi ușor cu cotul pentru a-l liniști.

Domnișoara Esther înainta înspre ușile duble de la intrarea în biserică, le deschise larg și strigă:

— Suntem pregătiți. Puteți intra.

Maelle afișă un zâmbet pe față și se ruga pentru ca și Mattie să facă același lucru.

Tropăitul picioarelor pe podeaua de lemn a bisericii producea vibrații pe care Maelle le simțea prin pantofi, timp în care cuplurile intrau în încăpere. Zâmbea în continuare cercetând fețele ce se apropiau, iar inima îi bătea cu putere, întrebându-se care din cuplurile ce-au intrat în clădire-dacă era vreunul-au venit pentru ea, Mattie și Molly.

Un cuplu îmbrăcat la patru ace se apropie, iar ochii femeii urmărea etichetele. Fața i s-a luminat când privirea i se opri asupra lui Molly și se grăbi să înainteze.

— Reginald, uite! Aici este-numărul 12!

Femeia o luă pe Molly înainte ca Maelle să poată reacționa și o întinse bărbatului. Făcând ochii mari, Mattie se uită la Maelle, iar ea a ridicat din umeri. Femeia era fericită la vederea lui Molly, îi atingea buclele și îi mângâia cu degetele obrajii grăsuți. Bărbatul se aplecă. Molly îi apucă bărbia cu mânuța durdulie, iar el și femeia au început să râdă.

— O, Reginald, uită-te la ea! Femeia radia de bucurie când îi vorbea bărbatului. Roșcată cu ochi verzi, exact ca mama. E întocmai cum mi-am imaginat-o!

Maelle examina cu atenție cuplul. Erau mai în vârstă decât mama și tata, și purtau haine mai elegante decât văzuse ea vreodată, păreau destul de cumsecade. Cu toate că nu era la fel de frumoasă ca și mama, femeia avea o față drăguță, iar ochii ei albaștri scânteiau. Bărbatul avea o barbă deasă pe ambii obraji și mustață, care se vedea pe buza de sus. La prima vedere părul de pe față îi dădea un aspect dur, dar când Maelle îi privi ochii văzu blândețe în

ei. Cu siguranță aveau să fie părinți afectuoși.

Femeia a sărutat-o pe Molly pe obraz și apoi privirea i s-a mutat la Maelle. I-a zâmbit discret. Apoi bărbatul a pus mâna pe spatele femeii și s-au întors amândoi spre ușile de la intrare. Molly i-a clipit Maellei peste umărul femeii.

Maelle a ridicat sacoșa și l-a luat pe Mattie de mână.

— Să mergem. Cei doi mergeau în urma cuplului.

La jumătatea drumului, bărbatul aruncă o privire înapoi și se încruntă.

— Băieți, voi trebuie să mergeți înapoi pe podium. Neliniștiți, Maelle și Mattie au schimbat priviri.

Femeia s-a oprit întorcându-se cu fața la copii. Molly se aplecă spre Maelle cerându-se în brațe. Maelle a lăsat bagajul jos și și-a întins mâinile către surioara ei. Dar femeia a tras-o pe Molly lângă umărul ei. Molly se porni la plâns.

— Rebecca, du copilul afară, a spus bărbatul, iar soția sa porni înspre uși în timp ce o liniștea pe Molly, care continua să se vaiete. Când Maelle a încercat să îi urmeze bărbatul îi bloca drumul punându-i mâna în piept.

— Nu, băiete. Tu stai aici.

— Dar... dar... Maelle înghiți în sec, cu inima bătându-i atât de tare încât abia putea să respire. Fetița pe care o duce e surioara mea.

— Noi adoptăm bebelușul. Cu toate că avea o voce fermă nu era batjocoritoare. S-a întors să plece, dar Mattie a sărit înainte și l-a lovit cu piciorul în fluier.

— Nu puteți să-mi luați sora! Mattie a tras piciorul pregătit să lovească din nou.

Domnișoara Esther a venit grăbită.

— Matthew Gallagher, mi-e rușine de tine! îi aruncă o privire aspră lui Mattie și apoi se întoarse înspre bărbat. Îmi cer scuze, domnule Standler. Le voi explica situația copiilor. Vă doresc dumneavoastră și soției o călătorie plăcută spre casă!

Bărbatul a încuviințat, i-a mai aruncat o privire aspră lui Mattie și a ieșit din încăpere. Domnișoara Esther l-a

târât pe Mattie într-un colț unde i-a arătat degetul și l-a certat. Maelle a profitat de moment ca să ia sacoșa și să fugă după cei doi.

S-a oprit brusc în curtea însorită a bisericii uitându-se disperată în stânga și în dreapta. L-a văzut pe bărbat urcându-se într-o caleașca elegantă, acoperită. A țâșnit prin iarbă cu bagajul lovindu-i-se de picior și strigând.

— Așteptați! Domnule, vă rog să așteptați!

Bărbatul își încrucișa brațele în momentul în care ea s-a oprit brusc lângă caleașca.

— Tinere, îmi pare rău, dar eu și soția adoptăm doar fetița. Lacrimile Maellei au început să i se strângă în nări. Privirea din ochii lui au redus-o la tăcere cu toate că se gândise să îi implore să o ia și pe ea. În schimb a făcut o ultimă rugămintă care, spera ea, să-i fie onorată.

— Îmi dați voie, vă rog, să-mi sărut sora de rămas bun? Bărbatul o privi lung pentru câteva momente în timp ce ea își ținea respirația privindu-l rugător. În cele din urmă îi făcu un semn cu mâna arătându-i caleașca. Maelle urcă pe mica treapta care ducea în caleașca și se aplecă înăuntru. Femeia o ținea pe Molly de mijloc, dar Maelle a strâns-o cu toată puterea, a sărutat-o pe ambii obraji, pe frunte și pe nas.

— La revedere, Molly. Te iubesc, micuțo! Lacrimile îi încețoșau privirea în timp ce cobora din caleașca, hotărâtă să nu lase cuplul să o vadă cum izbucnește în lacrimi. Piciorul îi lovi bagajul în timp ce se întoarse spre bărbat. Vă rog, încă un minut, domnule!

Bărbatul pufăi nerăbdător, dar a așteptat ca Maelle să deschidă sacoșa de unde ea scoase o Biblie. După ce a luat fotografia dintre paginile ei, i-a întins cartea.

— Luați... luați, vă rog, Biblia familiei... pentru Molly? Femeia strigă din caleașca:

— Ia-o, Reginald, ca să putem pleca odată.

Fără să spună ceva, bărbatul a luat Biblia și a trântit ușa în spatele lui. Birjarul a lovit caii pe spinare cu hățurile, și caleașca a pornit. Maelle a rămas în curtea bisericii până când caleașca luă colțul și dispăru.

A închis ochii pentru un moment ca să-și întipărească numele în memorie: domnul Standler, Standler, Standler. O durea pieptul atât de tare încât se temea să nu o lase inima. Molly... nu mai era. Iar Mattie.

Pornind din loc își dădu seama că nu mai știa ce se întâmplase cu Mattie. Luându-și bagajul o porni la goană spre biserică, făcându-și loc printre cuplurile care mergeau spre vagoane, majoritatea încărcate cu copii. Fusesse și Mattie luat?

A băgat capul pe ușă și aproape a leșinat de bucurie când l-a văzut pe Mattie pe una din băncile de lemn. Stătea cu capul plecat și râuri de lacrimi îi brăzdau obraji palizi. Se așază lângă el și îi puse sacoșa în poală.

— Domnișoara Esther spune că acum nimeni nu mă va vrea din cauză că l-am lovit pe acel om.

Cuvintele triste ale lui Mattie i-au adâncit durerea din piept, făcând-o pe Maelle să sufere și mai mult. Se temea că are dreptate. Neputând răspunde a dat din cap.

— Dar trebuia să fac ceva. O luau pe Molly. A strâns din ochi și i-au dat lacrimile. Domnișoara Esther... i-a lăsat s-o ia pe Molly. N-o s-o mai vedem niciodată. Ca și pe tata și mama.

Maelle se stăpâni să nu plângă. Băgând mâna în bagaj, scoase fotografia și o puse în mâna lui Mattie.

— Ține-o bine. Poți să te uiți la Molly, la mama și la tata ori de câte ori vei vrea.

Mattie ținea poza cu degetele vlăguite în timp ce lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji și să-i cadă pe pantalonii de lână, pătându-i. Maelle l-a luat de după umăr strângând din ochi ca să nu plângă. Plânsul nu avea să schimbe nimic.

Acum înțelegea ea căutătura ciudată a domnișoarei Agnes și exprimarea atât de vagă a domnișoarei Esther. Ele plănuiseră din start să o dea pe Molly acelui cuplu. Nu intenționaseră niciodată să îi lase pe Maelle și pe Matty să meargă împreună cu ea.

Și-a adus aminte de cuplu, de hainele lor elegante și de trăsura scumpă. Oameni bogați. Nu spusese tata

dintotdeauna că nu poți avea încredere în oamenii bogați? Iar acum oamenii bogați o luaseră pe Molly. Cel puțin păreau să o placă. Probabil că nu puteau avea copii. Aveau să o trateze ca pe o prințesă, nu? Așa spera ea. Și știa cum îi cheamă. *Standler*. Avea să o găsească din nou pe Molly. Cu siguranță!

Ea și Mattie stăteau pe bancă în timp ce copiii plecau, unu câte unul cu familii. În cele din urmă au rămas doar domnișoara Esther și un bărbat care se sprijinea de un perete îndepărtat. Omul porni spre ei și se apropie de domnișoara Esther.

Maelle le-a auzit murmurul vocilor, dar nu le-a băgat în seamă până când nu au traversat încăperea și s-au apropiat de bancă. Domnișoara Esther puse mâna pe umărul Maellei. Aceasta își ridică privirea și spera ca ura ce o simțea să nu i se citească pe față.

— Michael, acesta este domnul Richard Watts. El caută un băiat care să călătorească împreună cu el și să-l ajute la afaceri.

Maelle îl măsură cu coada ochiului pe domnul Watts, de sus până jos. îmbrăcat într-un costum maro și cu o cravată subțire legată sub bărbie, arăta precum mulți alți bărbați care veniseră la biserică în acea zi. Avea totuși nevoie să se bărbierească și să se tundă. Bărbatul o privea, plictisit. Maelle își întoarse privirea.

De nicăieri, o mână a cuprins-o de braț și a ridicat-o de pe bancă. Strigătul de frică a lui Mattie o trezi la viață.

— Nu mă trageți! Pot să mă ridic singură.

Bărbatul începu să râdă și o strânse mai vârtos de braț:

— Ești bățaios, nu? Asta e bine. Am nevoie de un băiat care să fie un pic mai bățaios.

Și-a îngropat degetele în carnea Maellei, iar asta o durea, dar nu se putea elibera. I-a aruncat o privire domnișoarei Esther care stătea deoparte.

— Nu mă duc nicăieri fără fratele meu. Puteți să-i spuneți! Domnișoara se uită la domnul Watts cu o privire prin care își cerea scuze.

— Cu toate că aranjamentele s-au făcut înainte să plecăm din New York pentru cel mai mic dintre copiii Gallagher, am asigurat-o pe cea care conduce *Bunul Păstor* că frații nu vor fi despărțiți.

Maelle întrezări o rază de speranță în cuvintele domnișoarei Esther. Mattie a ieșit din rândul de bănci și se proțăpi lângă ea. Își puse mâna în mâna ei și se agăța de ea.

— Ei bine... Domnul Watts își freca barba cu o mână în timp ce cu cealaltă o ținea strâns pe Maelle.

— După cum vi-am spus am o afacere bunicică cu aparatele de fotografiat, dar casa mea este o căruță. Ar putea fi destul de aglomerat cu doi băieți. Nu știu dacă îi pot lua pe amândoi.

Domnișoara Esther își ridică privirea.

— Îmi pare rău, domnule, dar ori îi luați pe amândoi ori pe niciunul.

Domnul Watts o strânse încă o dată pe Maelle de braț. Mișca din mandibulă în timp ce se uita la ea.

— Băiatul e înalt. Pare să aibă ceva forță în braț. Pare să fie deștept chiar dacă are accent de irlandez. Genul de băiat care ar putea învăța meserie.

Domnișoara Esther dădu din cap aprobator.

— I-ar prinde bine și lui Mattie să învețe meserie.

Dintr-odată domnul Watts eliberă brațul Maellei. Aceasta se împiedică și se lovi de Mattie. Frecându-și brațul se uita în direcția bărbatului.

— Nu mă duc nicăieri fără fratele meu. Și cu asta basta. Bărbatul își lăsă capul pe spate și izbucni într-un râs care răsună în grinzile din tavan.

— Și cu asta basta zici?

Cu un chicot în glas se întoarse către domnișoara Esther.

— Bine atunci, doamnă. îi iau pe amândoi.

4

Bărbatul pe nume Watts o târî pe Maelle înspre singura căruță care mai era în curtea bisericii. Mattie venea în urma lor trăgând sacoșa după el. Oprindu-se în

fața căruței Watts a început să gesticuleze mândru înspre ea.

— Ei bine, băiete, uite! Noua ta casă. Era o cutie mare cu niște cuvinte pătrătoase pictate pe margine cu un verde închis.

— Lasă trapa din spate în jos și urcă înăuntru. Numai să ai grijă să nu îmi strici vreun aparat. O să vânăm ceva pentru prânz, iar apoi vom căuta un magazin să ne cumpărăm ceva echipamente. Costumul va fi bun pentru când vom face poze dar vei avea nevoie de ceva haine pentru drum. Se cocoță în scaunul înalt și apucă hăturile.

Maelle nu știa sigur ce poate fi o trapă, așa că au rămas lângă căruță uitându-se în sus.

Watts îi aruncă o privire scurtă și mânioasă, apoi ridică din umeri.

— Bine, atunci urmați-mă. Lovi caii cu hăturile și aceștia au pornit-o la trap. Maelle înșfacă sacoșa de la Mattie și-l apucă pe acesta de mână. Au pornit-o ca din pușcă în urma căruței. S-au oprit gâfâind când Watts a tras în apropierea unei cârciume.

Watts a sărit din scaunul înalt.

— Cel puțin știu că puteți fugi. Nu și-a cerut scuze pentru că i-a făcut să fugă după căruță precum niște câini mușcați de purici. Arătând spre ușile cârciumii, le spuse.

— Să mergem.

Dar Maelle s-a dat înapoi apucând mâna transpirată a lui Mattie.

— Mama nu ne-ar da voie să intrăm într-un local unde se vând băuturi alcoolice.

Watts se uită aspru la ea, încruntându-se, iar pentru un moment ea s-a temut că o va obliga să intre. Dar el a ridicat din umeri și și-a aranjat reverele sacoului.

— Cum doriți, dar până la micul dejun de mâine dimineată mai este mult.

Drept răspuns Maelle se așeză pe marginea trotuarului. Mattie se puse lângă ea. Fără a mai spune vreun cuvânt Watts împinse ușile oscilante și strigă.

— Aduceți-mi un castron de tocană și niște posmagi.

Stomacul lui Maelle începu să chiorăie când se gândi că Watts mănâncă un castron aburind și cărnos de tocană. Pe tren copiii primiseră sandvișuri reci și lapte la cutie-îndestulătoare, dar fără gust. Smiorcăielile lui Mattie îi mai slăbeau hotărârea dar amintirile despre atenționările mamei ei cu privire la demonul romului o ținea nemișcată pe trotuar.

După multă vreme Watts a ieșit.

— Ține-acolo!

Se aplecă înainte și le aruncă fiecare un biscuit uscat în mână. Când s-a ridicat, Maelle a observat o ploscă subțire de tablă în buzunarul de la cămașă. Răspunsul de mulțumire i-a înghețat pe buze la vederea ei.

— Acum să mergem.

Încă o dată Maelle și Mattie porniră în fugă în urma căruței în josul străzii până la un magazin mixt. Fără să spună ceva Watts le făcu semn să intre înaintea lui.

Un miros îmbietor întâmpină nasul Maellei odată ce păși în magazin-o aromă de malt, ceva ca de drojdie, ceva picant, care a făcut-o să saliveze abundant. Maelle inspiră adânc, Mattie făcu la fel. Un zâmbet de încântare apăru pe fața fratelui ei când a văzut rândurile de borcane cu dulciuri. O zbughi înspre ele agățându-se cu degetele de marginea teighelei, ridicându-se pe vârfuri pentru a vedea mai bine gumele lucioase, bețele cu gust de scortişoară sau bucățile lungi de dulciuri aromate cu lemn dulce.

Watts păși apăsând în direcția lui și îi servi lui Mattie o lovitură peste ceafa, doborându-i basca.

— Pleacă de lângă ele.

Maelle își încleșta maxilarul și își înghiți protestul pe care era cât pe ce să îl vocifereze. Cum îndrăznea bărbatul ăsta să îl lovească pe Mattie? Ținându-se de cap, Mattie stătea aproape de Maelle, timp în care îl urmau pe Watts înspre rafturile cu pantaloni și cămăși.

Maelle se întreba ce va spune Watts dacă îi va aduce la cunoștință, așa, din senin, că este fată, și nu băiat. Ar pune-o înapoi pe tren și ar dispărea cu Mattie, era sigură de asta. Îl strânse pe Mattie mai tare de mână și păstră

tăcerea.

Watts măsură niște haine punându-le pe lângă Maelle și făcând o grămăjoară din două perechi de pantaloni până la genunchi-una maro și una arămie-și trei cămăși de stofa. Puse grămada în brațele lui Maelle.

— Veniți după mine. I-a dus pe copii înspre un raft pe care erau izmene împăturite și, după ce le-a verificat bine, i-a așezat două perechi în brațe.

— Asta-i tot. Și se întoarse cu fața înspre casă. Maelle îl privi speriată din spate. Mergând pe lângă el i-a spus.

— Nu îi cumpărați ceva și fratelui meu? Watts abia că se uită la ea.

— El poate să poarte hainele de ocazie.

Înșfăcând hainele din brațele ei le-a aruncat pe tejghea și i-a spus vânzătorului.

— Fă-mi totul.

Ușa s-a deschis și în magazin a intrat o familie. Soția și cele două fete mici au rămas lângă ușă, dar bărbatul și-a scos pălăria uzată de paie și a înaintat înspre casă.

— Scuzați-mă, domnule, a spus bărbatul uitându-se la vânzător. Doamna și cu mine am venit în oraș ca să ajungem la trenul care transporta orfani. Ne-am dus la biserică, după cum scria pe fluturașul tipărit, dar nu era nimeni acolo.

Mallei i se puse un nod în gât. Se uită la femeia de lângă ușă. Era o femeie simplă, îmbrăcată modest cu mâna strânsă căuș după umerii fetelor care se sprijineau de fusta ei. Măinile ei, deși muncite, păreau atât de fine după felul în care mângâia umerii copilelor. Era o mamă bună-Maelle putea să vadă asta.

Și-a mutat privirea înspre bărbat. Hainele lui, de asemenea, erau cele ale unui om din clasa muncitoare, ceva în genul celor purtate de tata. O, de ce nu fusese această familie la biserică mai devreme? Poate că ei i-ar fi luat pe ea și pe Mattie.

— Din câte știu eu, domnule, a spus vânzătorul toți orfanii au fost adoptați. Trenul a plecat cu puțin timp în

urmă și doamna aceea de la oraș care i-a adus era în el.

Bărbatul s-a întors către soția lui.

— Am ajuns prea târziu, Martha.

Lacrimi au început să curgă din ochii femeii și bărbia îi tremura.

— Și cum speram noi...

Îndreptându-se spre soția lui, bărbatul a mângâiat-o pe umăr.

— Nu te necăji. Vor mai fi și alte trenuri. Data viitoare vom porni mai devreme. O să ne luăm și noi un băiat, nu te-ngrijora.

Watts se încruntă.

— Hei, voi de-acolo! Ați spus că doriți un băiat? Bărbatul se întoarse înspre Watts.

— Așa este, domnule. Am venit tocmai din Shallow Creek gândindu-ne că ne vom alege un băiat. Băiatul nostru, Titus, a murit iarna trecută de febră. Eu și doamna ducem lipsa unui băiat pe lângă casă.

Watts îl prinse pe Mattie de guler și îl împinse înainte.

— Băiatul ăsta a venit cu acel tren. Și are nevoie de un cămin. Maelle sări îndată lângă Watts, trădarea înțepând-o precum o palmă.

— Nu are nevoie de un cămin. Are unul cu dumneavoastră. Watts o apucă pe Maelle cu mâna de ceafă, reducând-o la tăcere.

— I-am luat pe amândoi pentru că doar ei doi mai rămăseseră. Eu, de fapt, nu am nevoie decât de unul. Puteți să luați băiatul mai mic dacă doriți. Oricum aveam de gând să îl las la orfelinatul din Springfield, dar probabil ar fi mai bine să meargă într-o familie.

Maelle privea îngrozită, în tăcere, cum bărbatul se puse într-un genunche în fața lui Mattie.

— Cum te cheamă, băiete?

Mărul lui Adam începu să tremure în gâtul firav al lui Mattie.

— Matthew Gallagher, domnule. Cuvintele au ieșit ca șoptite, cu o voce tremurândă.

— Matthew. Un nume bun, creștinesc.

Soția s-a aplecat înainte, întinzând mâna ca să atingă obrazul lui Mattie. Mattie s-a dat înapoi, iar degetele femeii au început să tremure.

— Ai ochi căprui ca și Titus al nostru.

Fără a mai spune ceva, bărbatul l-a strâns pe băiat în brațe. Mattie scoase un strigăt în semn de protest, începu să dea din picioare și să se întindă înspre Maelle. Pe bărbat, însă, nu părea să-l deranjeze ce făcea Mattie. Se îndreptă înspre ușă, iar soția cu cele două fetițe se grăbeau înaintea lui.

Maelle s-a eliberat din strânsoarea lui Watts și a tâșnit după ei.

— Vino-napoi! Nu poți să-l iei! Nu poți să-mi iei frățiorul! Bărbatul l-a pus pe Mattie într-o căruță ponosită de vreme. Mattie a dat semne cum că voia să fugă, dar bărbatul s-a întors înspre el și i-a spus calm.

— Stai locului! Bărbatul s-a întors și a prins-o pe Maelle de umeri ghemuindu-se până la înălțimea ei. Nu face situația mai grea decât trebuie să fie!

Lacrimi fierbinți i-au invadat obraji.

— Dar... dar... vă rog luați-mă și pe mine!

Bărbatul a scuturat-o un pic. Nu ne permitem să te hrănim și pe tine. Putem să luăm doar unul. Îmi pare rău. Se vede că ești un băiat cumsecade. Dar o să-l îngrijim foarte bine, doar pe el.

Femeia s-a apropiat și ea și i-a pus mâna sub bărbie.

— Te rog nu mai continua. Am nevoie de acel băiețel. Am o durere în suflet pe care nu o pot stampară altfel.

Maelle a împins mâna bărbatului de pe umărul ei și își șterse lacrimile de pe obraji.

— O să-l iubiți pe fratele meu? Cuvintele acestea au sunat mai mult a cerere decât a întrebare.

Femeia a dat din cap.

— Ca și cum ar fi al meu.

Întristată, Maelle s-a întors înspre bărbatul care încă mai stătea ghemuit în fața ei.

— Pot, măcar, să-mi iau rămas bun de la el?

Prinzând-o de subsiori a urcat-o în căruță. Mattie suspină când îl trase la pieptul ei. Basca îi căzu, iar Maelle îi șoptea cuvinte de alinare.

Într-un final a pus mâinile pe fața lui Mattie.

— Mattie, ai fotografia, nu? A așteptat ca acesta să aprobe din cap. O să-ți amintești de mama, de tata, de micuța Molly și de mine. Într-o zi o să vă gădesc. Și o să fim împreună.

Lacrimi au început să curgă pe obrajii palizi ai lui Mattie.

— Promiți?

Maelle l-a mai îmbrățișat o dată.

— Îți promit!

Ea se înecă cu propriile cuvinte.

— Nu contează cât va dura sau cât de mari veți fi. Mattie își înghesui fața în gâtul ei și o întrebă.

— Dar dacă o să cresc cum o să mă recunoști? Maelle s-a dat înapoi și se strădui să zâmbească.

— După fotografie. Tot așa cum o să o cunosc pe Molly după Biblie. Iar tu o să cunoști că sunt eu după scrisorile mamei, cele legate cu funda roz.

Mattie a dat din cap.

— Să fii bun cu acești oameni, i-a spus Maelle folosind cât mai bine vocea de soră mai mare. Să nu-l faci de rușine pe tata, ai înțeleș?

— Voi fi cuminte, a promis Mattie.

După cum făcuse și cu Molly, Maelle îl sărută pe frățiorul ei pe obraji și pe frunte. Și i-a șoptit.

— Întotdeauna o să te iubesc, Mattie Gallagher. Omul s-a apropiat de marginea căruței.

— Vino, o ridică el pe Maelle de la spate. Du-te înapoi în magazin. Deși cuvintele lui erau ursuze, Maelle a văzut bunătate în ochii lui.

A pornit înspre trotuar, dar nu a urcat pe alea de lemn.

Bărbatul a urcat în scaun și s-a uitat la Mattie, care stătea diametral opus față de cele două fetițe, care se înghesuiau una către cealaltă.

— Matthew, vrei să-l ajuți pe tata să conducă echipa?

Sprâncele lui Mattie se ridicară cu uimire. Arătă întrebător înspre pieptul lui.

Bărbatul a zâmbit.

— Da, la tine mă refer. Vino aici, băiete.

Mattie înainta greoi înspre partea din față a căruței, iar bărbatul l-a așezat între genunchii săi. A pus hățurile în mâinile lui Mattie înfășurând mâinile mai mici ale lui Mattie cu palmele sale mari. Bărbatul îi îndrumă lui Mattie mâinile ca să smucească hățurile.

— Diii! Caii o luară-o înainte.

Căruța coborî în josul străzii. A mai zărit fața lui Mattie pentru câteva secunde când s-a aplecat și și-a întins gâtul ca să se uite înapoi. Dar apoi bărbatul și-a mutat umerii acoperindu-i chipul.

Durerea imensă din inima Maellei îi slăbi picioarele. Dorea cu tot dinadinsul să fugă după căruță, să strige, să țipe, să se răzbune pentru nedreptatea de a i se fi luat și Molly și Mattie. Dar o părticică din ea știa că, oricât ar protesta, nu s-ar schimba nimic. Plecaseră. Fratele și sora ei plecaseră iar ea.

— Mike? Watts striga din ușa magazinului. Am cumpărat pantalonii mai mari ca să țină mai mult. Vei avea nevoie de bretele ca să stea pe tine. Hai alege-ți o pereche.

Maellei nu-i păsa de bretele. Unde îl ducea acea familie pe Mattie? A strâns din ochi și atunci și-a amintit: Shallow Creek. A reținut și acest nume. Standler. Shallow Creek. Apoi, deschizând ochii, a mai făcut un pas în stradă ca să mai întrezărească o clipă căruța.

O mână a apucat-o de ceafa trăgând-o pe trotuar. A tipat, agitându-și brațele. Watts i-a dat drumul cu o împinsătură care a dezechilibrat-o. Maelle și-a recăpătat stabilitatea și îi aruncă bărbatului o căutătură mânioasă.

Cu mâinile în șolduri, acesta spuse cu un mormăit:

— Mike eu sunt un om cât de cât manierat, dar când îți spun să faci ceva mă aștept să mă ascuți. Am echipamente pentru fotografiat în valoare de sute de dolari pe care va trebui să înveți să le folosești. Vrei să greșești

ceva din cauză că nu m-ai ascultat și să strici totul? O să-mi tai un băț și o să-ți las niște urme pe picioare care o să se vadă până la Crăciun. M-ai înțeles?

Maele strânse din dinți cu atâta înverșunare încât o dureau. Inspira aer pe nas ca să nu plângă. Întinzând mâna ca să-și maseze ceafa de unde o prinsese, a dat doar din cap ca răspuns.

— Bine. Și încă ceva... Se aplecă în față și își coborî capul la nivelul ei. Îmi pare rău că nu am putut să-l țin pe fratele tău.

Ea se uită atent în ochii lui. Spunea el adevărul?

— Nu am loc pentru el în căruță și nu am nevoie decât de un ajutor. Oricum e cu o familie. Nu asta ai vrut pentru el?

Maele se gândit bine la cuvintele lui. O familie era mai bună pentru Mattie-o mamă, un tată și chiar surori. Inima îi stătu în loc. Mattie avea să aibă surori. Noile lui surori aveau să o înlocuiască pe ea și pe Molly?

El se îndreptă de spate.

— Ei, acum ești tăcut. Se pare că nu mai ai patima aceea din biserică. Arcuindu-și o sprânceană, cugetă. Presupun că totuși va reveni. După ce îți va mai trece din durere.

Maele înghiți în sec. Părea... cumsecade.

Apoi a apucat-o de umăr și a întors-o înspre magazin.

— Intră și alege-ți niște bretele. Cu timpul o să fii așa de ocupat încât o să uiți că ai avut un frate.

Maele făcu întocmai cum i s-a spus, dar și-a promis ceva. Nu avea să uite niciodată că are un frate în Shallow Creek. Sau o soră la o familie numită Standler. Iar într-o zi îi va găsi. Exact cum i-a spus lui Mattie, îi va cunoaște după legăturile cu casa.

PARTEA A DOUA

5

Maette

Dunbar, Louisiana Decembrie, 1902

Băiete! Maele „Mike” Watts rămase în poziția ei obișnuită-cu cotul pe cutia aparatului și piciorul drept

îndoit cu vârful cizmei înfipt în pământ - și aștepta ca băiatul pe care îl chemase să se oprească din fuga sa înspre șopronul pentru cântărire. Picioarele lui desculțe și murdare ridicară colbul de pe drum când se opri brusc. Se întoarse, iar gălețile pline din mâinile sale au început să se legene din inerție. Cu coada ochiului se uita la ea nedumerit. Băiatul nu putea avea mai mult de opt ani.

— Cu mine vorbești?

Maelle încuviință cu o mișcare a capului.

— Trebuie să cântăresc astea. Un sentiment de urgență reieșea din afirmația sa. Băiatul încercă să ridice gălețile dar coatele lui sfrijite au cedat fără ca să poată ridica oțelul galvanizat.

— Vrei să stai locului să-ți pot face o poză?

Maelle a învățat de la copii de-a lungul timpului că aceștia, indiferent de condiția socială, nu pot refuza ocazia de a poza.

Băiatul și-a umezit buzele, și aruncând o privire precaută înspre șoproanele dărăpănate de unde un amestec de voci și de zgomote de găleți puteau fi auzite, spuse.

— Durează mult?

Maelle a pășit repede în spatele aparatului și a cuprins lampa cu mâna.

— Atât cât durează să zâmbești.

Instantaneu băiatul și-a curbat buzele aducând mai mult a grimasă decât a zâmbet. Maelle a activat lampa, iar băiatul a tresărit la declanșarea acesteia, dar a pozat în continuare până când a auzit-o pe ea spunându-i:

— Atât! Mulțumesc!

Păși înainte câțiva pași, cu o expresie de curiozitate:

— Pot s-o văd?

Maelle zâmbi deasupra cutiei de lemn.

— O să-mi ia o zi să o prelucrez. O să fii mâine aici?

Băiatul a dat din cap, iar părul lui murdar i se scutură hotărât pe creștet:

— Întotdeauna lucrez aici. În fiecare zi.

Afirmația voioasă a băiatului îi produse Maellei

durere în suflet. Evident copilul nu știa că ziua următoare era Crăciunul.

— O să-ți aduc fotografia mâine atunci.

— Mulțumesc! Și s-a întors în grabă.

— Cum te numești? l-a întrebat Maelle când se întoarse și dădu să plece.

Fără să se oprească îi spuse:

— Georgie!

— Ne vedem mâine, Georgie.

A dat din capul său bițos în semn de aprobare, iar Maelle și-a împachetat camera. Maelle ar fi vrut să mai stea și să mai ia câteva poze în docul de desfacere a stridiilor, dar învățase în timp că opririle scurte erau cele mai bune. Făcuse multe fotografii la moară, la docuri, la fabrici și se temea că micuții muncitori vor avea de suferit din cauza șefilor dacă ar fi stat prea mult. Așa că în ciuda dorinței ei de a face mai multe poze cu copiii desculți, murdari, care mânuiesc cuțite prea mari pentru mâinile lor sau care cară găleți prea grele pentru umerii lor firavi, își strânse cu grijă echipamentul pentru fotografiat în spatele căruței și porni spre oraș. Avea să se întoarcă a doua zi ca să-i dea poza lui Georgie.

Maelle se opri la primul hotel care-i ieși în cale-o clădire dărăpănată cu două etaje orientată cu fața înspre oraș. Dacă nu era vorba de fotografia lui Georgie și-ar fi continuat drumul până ar fi ajuns într-unul din orașele mai mari și mai... primitoare. Singura noapte în care își permitea luxul adăpostirii la un hotel era Ajunul Crăciunului, respectând tradiția stabilită de Richard, însă îi displăcea să își petreacă noaptea de răsfăț într-un astfel de loc. Dar faptul că trebuia să-i ducă poza lui Georgie-care era cu siguranță singurul lui cadou de Crăciun-făcea ca totul să merite sacrificiul.

Îl priponi pe Samson și îl mângâie dragăstos pe gât înainte să ia plasa de pânză, cutia de lemn a aparatului și să intre în hotel. Spre ușurarea ei văzu că interiorul era mai aspectuos decât exteriorul, tapete florale, mobila tapițată cu o catifea, care toate ofereau un aer de

elegantă. Își spuse că probabil aerul umed afectase mobila. Un bărbat într-un costum negru din spatele unui birou înalt, cu lambriuri, îi zâmbi și-i spuse:

— Bine ați venit la Hotelul Hartling, domnule.

— Vă mulțumesc. Maelle lăsă din mână plasa de pânză dar se aplecă să pună cu grijă cutia aparatului pe podea alături de plasă. Când s-a aplecat în față, părul lung, prins în coadă, îi trecu peste umăr și-l observă pe recepționar roșind:

— Aș dori o cameră cu baie dacă se poate.

— Bi... bineînțeles, d-domnișoară”.

Bâlbâială nu a deranjat-o pe Maelle. Se obișnuise cu reacția oamenilor la modul ei bărbătesc de a se îmbrăca. A semnat la recepție-*Mike Watts*-a băgat cheia în buzunarul de la cămașă și și-a ridicat bagajele, înainte să plece de lângă birou a întrebat ce întreba întotdeauna.

— Ați auzit de vreun Gallagher în oraș? Mattie sau Molly? Recepționarul se încruntă, lovindu-și bărbia cu degetul mic.

— Gallagher... nu cred. Apoi a ridicat din sprâncene. Rude de-ale dumneavoastră?

— Da. Și n-a mai continuat. Vă mulțumesc! La baza scărilor o aștepta un hamal. Era capabilă să-și care bagajele și nu avea de gând să încredințeze aparatul nimănui.

Arătând cu bărbia spre oraș, a spus:

— Dacă trimiteți pe cineva să se îngrijească de cal-e în față, căruța care are scris pe margine *Fotografii Watts*-vi-aș fi recunoscătoare.

Hamalul o zbughi îndată într-acolo.

Puse aparatul în camera 106, în colțul cel mai îndepărtat de fereastră și apoi se îndreptă înspre pat. Ghetele ei loveau podeaua scoțând un zgomot înăbușit. Zgomotul fu mai sonor când își aruncă plasa pe podea. Se așeză pe marginea saltei care scârțâi și își descălță bocancii, dar își lăsă șosetele groase de lână pe picioare. Deschizând plasa rablagită, cotrobâi după rochia de noapte. I se păru că simte aroma de rom imprimată în

țesătura bagajului, iar asta o purtă cu gândul la amintirile dulci-amărui cu unchiul ei adoptiv.

Maelle își închise ochii. Nu mai era de aproape nouă ani deja, dar Maellei încă îi era dor de el. În multe privințe era departe de perfecțiune. Înclinația pentru crâșme, tonul aspru când vorbea și cerințele pentru perfecțiune erau de multe ori greu de suportat. Dar ajunsese să-l iubească.

Un chicotit involuntar a cuprins-o când își aminti de al treilea lor Crăciun împreună. După cum obișnuiau, închiriaseră o cameră la hotel pentru Ajunul Crăciunului. Hotelul era unul elegant, aveau vedere spre Golful Mexic din cameră, și baie proprie lângă dormitor. Unchiul Richard îi spusese să facă baie înainte să se pună în pat. Își umpluse nerăbdătoare vana alungită cu apă fierbinte dintr-un vas de aramă și s-a băgat în vană.

Răsfățul de a avea apă caldă până la subsiori, o dată pe an, o adormise, dar s-a trezit brusc când Richard a izbit în ușă și a intrat înăuntru. Șocată de intrarea lui neașteptată a sărit în picioare, a alunecat pe fundul alunecos al vanei și a căzut pe spate golind jumătate din apă. Richard îi aflase secretul.

Încă putea să-i vadă privirea, gura deschisă în semn de surprindere și să audă strigătul răgușit.

— Mike? Tu-tu *ești fată*? Rostise *fată* ca pe o înjurătură, iar ea stătea ghemuită în vană, tremurând de frică. El s-a întors cu spatele. Ceafa i se făcu de-un roșu aprins, așa cum se întâmpla când era foarte, foarte nervos. Ea se holba la bucata de piele dezgolită cuprinsă între gulerul cămășii și părul des. O durea pieptul de la cum își ținea respirația. Parcă trecuseră ore până când el în sfârșit pornise înspre ușă.

Degetele ei înțepenite au apucat marginea îndoită a vanei.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

El s-a oprit uitându-se în altă parte. Inima îi bătea cu putere în piept, în timp ce ea aștepta cu încordare să îi spună că o dă afară sau că o va duce la vreun orfelinat.

— Mai iau o cameră pentru la noapte. Și mâine o să

fac un fel de despărțire în căruță ca să ai intimitate. Să ștergi apa de pe podea înainte ca să inundăm camera de jos. Sunetul ușii trântite a pus capăt conversației.

Maele se lăsă în apa caldută care mai era în vană și răsuflă ușurată. În ciuda tonului său aspru îi dăduse de înțeles că o va păstra fie că e fată sau nu. Iar ea știa de ce-petrecuse trei ani de zile pregătind-o, învățând să aibă încredere în ea, echipând-o ca să poată prelua afacerea. Chiar și la frageda vârstă de doar doisprezece ani înțelesese că nu din afecțiune o ținea, ci pentru că avea nevoie de ajutorul ei, ca ucenic și asistent.

Doar cinci ani mai târziu avea să descopere că ajunsese să o iubească. Moartea lui i-o dovedise.

Mai multe bătăi în ușa hotelului o treziră din vis. Sări în picioare și traversează camera în grabă. Deschizând ușa îl văzu pe recepționarul hotelului pe hol.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat... domnișoară. Privirea i-a coborât pentru câteva momente spre pantalonii ei de lână, iar apoi o ridică din nou, cu obrajii îmbujorați. Dacă vă interesează *Biserica Baptistă Numărul Unu*, aceasta ține un serviciu pentru Ajunul Crăciunului. Este pentru întreaga comunitate. Se va cânta, pastorul va predica și vor fi prăjituri și cidru de mere la sfârșit. Întotdeauna este un serviciu reușit.

Bătăile inimii Maelei se întetiră de dorință. Unchiul Richard își petrecea duminicile dormind, revenindu-și după chefurile de sâmbăta, ceea ce îi permitea ei să facă ce vrea. Vizita biserici, se uita după fețe familiare, întotdeauna sperând să îi vadă pe Mattie sau pe Molly. Iar într-o biserică mică din Spring Arbour, în Michigan avea să întâlnească pe cineva de care nu avea să se mai despartă niciodată. De atunci avea două motive pentru care să meargă la biserică, să continue să își caute frații și să îl cunoască mai mult pe Iisus.

— Unde este biserica? întrebă ea.

— Pe strada Seventh. Bărbatul gesticula. Mergi pe strada Cyprus și faci stânga pe Seventh. Nu ai cum să o ratezi. Biserica are o clopotniță și o cruce foarte frumoasă

și vor fi lumânări aprinse în geamuri. A făcut o pauză, atenția i s-a îndreptat din nou spre pantaloni și apoi înspre ochii ei. Noi toți... ăăă... ne îmbrăcăm cu cele mai bune haine de duminica pentru acest eveniment. Culoarea stacojie a feței sale concura cu cea a becului ce atârna de un șnur răsucit deasupra capului său.

Maelle strânse din buze.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, însă am de dezvoltat o poză. Noapte bună! I-a închis ușa în față, lăsându-l cu o expresie plină de remușcări, iar ea porni spre baie ca să se bucure de o bălăceală relaxantă.

Mai târziu, auzind roțile căruțelor care treceau prin fața hotelului, Maelle regretă decizia pripită. A suspinat, ștergând cu o cârpă moale poza dezvoltată care îl înfățișa pe Georgie stând în picioare în colbul acela răvășit, amestecat cu scoici de stridii, cu gălețile atârând din mâinile-i murdare. Singurătatea avea un miros greu în seara asta. Poate, până la urmă, ar trebui să se îmbrace și să meargă la biserică. Dar apoi își aduse aminte de comentariul recepționarului cu privire la hainele de duminica, a dat din cap făcând buclele, încă ude, să-i cadă pe umeri.

A pus fotografia de-o parte, și-a strâns valurile neascultătoare din părul lung până la brâu și le împleti cu mișcări abile într-o coadă. În timp ce îl lega, privirea îi căzu pe sacoșa de jos și trecu în revistă conținutul. Pentru o femeie, cele mai bune haine de duminica însemnau o rochie. Nu avea nicio rochie în bagaj. Avea o rochie în căruță-împachetată în hârtie și așezată pe fundul unei cutii de lemn sub patul ei-dar nu avea de gând să o mai poarte. Niciodată.

Maelle se trezi în dimineața Crăciunului cu un vis care i se învârtea cețos în minte. Unul pe care îl mai avuse, unul în care ea, Mattie și Molly se jucau împreună în apartamentul din New York, iar tata îi privea din scaunul său, chicotind la poznele lor, pe când mama amesteca într-o oală pe aragaz, în colț. Zâmbi, lăsând imaginile să persiste cât mai mult, până când, în cele din urmă-asemeni

fumului din pipa de cocean a lui tata -, aveau să dispară în neființă.

Ignorând spasmele de singurătate ale sufletului, azvârli păturile Ușoare într-o parte și se ridică în capul oaselor, întinzându-se. Aruncă o bi ivire scurtă pe fereastră și văzu că era încă devreme, soarele strălucea de un roz palid la orizont, însă presupunea că micuțul Georgie și colegii lui de la scoici erau deja la muncă. Avea să împacheteze totul și va porni spre Dunbar după ce-i va duce fotografia.

— Poate mă pornesc în nordspre Missouri, îi spuse ea reflecției sale din oglindă în timp ce își dădea pe față cu apă rece ca să se trezească.

În fiecare an de la moartea sa continuase drumurile anuale ale lui Ilichard, drumuri care o purtau de-a lungul Statelor Unite, și vizitaseitate cu climă temperată și propice vieții în căruță. Missouri nu fusese niciodată destinația ei în cursul iernii așa că de ce să meargă? Cu un suspin Maelle își spuse motivul cu voce tare: - Pentru că Missouri mă cheamă.

Nu conta câți ani au trecut. Nu conta că Richard îi spusese că ea își dorește un lucru care se putea să nu se îndeplinească niciodată. Nu conta că de câte ori văzuse o persoană cu păr roșcat se umplea de speranță doar ca apoi să i se risipească, dându-și seama că a făcut o greșală. Ultima dată când îi văzuse pe Mattie și Molly fusese în Missouri. Și mergând din nou acolo avea senzația că mergea acasă, senzație pe care nu i-o putea oferi nimic altceva. Îi trecuse prin minte, după moartea lui Richard, că putea să meargă în Missouri oricând ar fi dorit. Dar Richard o avertizase drastic cu privire la importanța de a feri aparatul de căldură și frig excesiv. Era crucial să poată menține aparatul în stare bună de funcționare. Nu numai că era sursa ei de existență dar <t; i și moștenirea ei de la Richard. Indiferent cât de puternică ar fi fost atracția către Missouri, asta nu mai conta acum, avea să-și protejeze echipamentul.

Luându-și cămașa pe care o atârnase pe spătarul

unui scaun își spuse.

— Missouri va fi tot acolo și în primăvară, iar cu oameni umblând pe străzi, mai degrabă decât înghesuiți în case, am mai multe șanse să îi zăresc pe Mattie sau pe Molly în mulțime.

Doar rostirea numelor fraților ei mai mici o săgeta dureros, însă a înlăturat-o așa cum învățase deja să o facă. Rosti o rugăciune pe care o purta în inimă. *Doamne păzește-mi fratele și sora. Adu-i înapoi la mine.*

Îmbrăcată cu pantalonii ei obișnuiți, cu cămașa de flanel și cu un sacou maro deschis deasupra, Maelle își strânse lucrurile și se îndreptă spre scări. O jumătate de oră mai târziu legase deja calul la căruță și ținea hăturile pregătite să îl dirijeze pe Samson spre firma de ambalat stridii. Încă o dată dorința de a se îndrepta spre Missouri o chinuia și degetele îi tremurau pe hățuri.

— Aș putea să înfășor aparatul cu o plapumă, murmură în sinea ei, și să o protejez astfel de frig... Dar apoi încă unul dintre avertismentele lui Richard îi răsună în minte. *„Oamenii sunt mai puțin dispuși să își facă o poză când nu se simt în largul lor. Și cine se simte în largul lui dacă e prea cald sau prea frig?”*

Suflă greu și admise cât de absurd ar fi să pornească spre Missouri în mijlocul iernii. Avea să aștepte până la primăvară, cum făcea Richard întotdeauna. Lovi iute cu hăturile.

— Haide uriașule, îi strigă lui Samson privindu-i spatele lui lat. Hai să ducem poza asta și apoi ne pornim spre Texas. Richard întotdeauna spusese că era un loc bun să faci ceva bani. Dar la primăvară aștept să îmi aduci aminte de drumul spre Missouri...

Mattie

Spofford, Texas Ianuarie, 1903

Acum, Matthew, ai grijă de tine! Matt luă mâna plină de riduri a doamnei Smallwood și o strânse tandru.

— Și dumneavoastră, doamnă. Veți fi bine aici în oraș? Ea îi zâmbi șovăielnic.

— E o altă viață, diferită de cea de la fermă, dar nu

puteam sta acolo fără Hud al meu. Pur și simplu nu mă simțeam bine fără el”.

Matt înțelegea cum stau lucrurile. Hudson Smallwood fusese unul dintre cei mai cumsecade oameni pentru care lucrase și avusese câțiva în scurta lui viață.

— Îmi pare rău că noul proprietar și-a adus omul lui, Matthew. Hud s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că ți s-a dat drumul așa.

— Ei... hai să ne gândim altfel. Matt căuta cum să o liniștească pe femeie. Este un an nou și un nou început într-un alt loc. Expresia ei neîncrezătoare îi spunea că nu e convinsă. I-a mai strâns mâna o dată înainte ca să se dea înapoi și să își pună pălăria pe cap. Nu vă îngrijorați din cauza mea, doamnă. Eu sunt precum o pisică. Întotdeauna aterizez în picioare.

Râsul ei scurt și sănătos îl făcu să zâmbescă.

— O să-mi fie dor de tine, fiule.

Fiule... Acest cuvânt îl propulsa pe pe Mattie un metru în față. Își puse brațele în jurul d-nei Smallwood într-o îmbrățișare pasionată căreia ea îi răspunse cu o forță care îi contraziceau vârsta și statura mică.

Când se dădu înapoi zări lacrimi în ochii ei și a înțeles că ar face bine să pornească la drum. Despărțirile scurte întotdeauna erau mai bune. Dar înainte ca să se întoarcă, femeia l-a prins de mâneca hainei.

— Matthew, să-ți continui drumul cu Mântuitorul tău, ai înțeles? S-ar putea să părăsești Spofford-ul, dar să nu părăsești calea credinței.

— Da, doamnă, știu. Dintre toate lucrurile pe care le învățase de la domnul Smallwood, acela de a se baza pe Iisus era cel mai bun. Nu avea să renunțe niciodată la asta. Am Biblia pe care mi-ați dat-o dumneavoastră și domnul Smallwood și o să citesc câte puțin din ea în fiecare zi, așa cum i-am promis.

Doamna Smallwood îi zâmbi aprobator.

— Ești un tânăr deosebit, Matthew. O să mă rog să găsești o fată cumsecade și să te așezi undeva la casa ta. Ai nevoie de o familie.

Inima i se opinti. Dacă ar fi știut doamna Smallwood cât își dorea el să le găsească pe cele două fete speciale care îi puteau oferi singura familie de care avea nevoie.

Făcu un ultim gest de rămas bun cu mâna învelită în mănușă, se răsuci pe călcâi și porni în grabă pe stradă în jos. Îl durea să o părăsească pe buna doamnă Smallwood. Îl durea să plece. Din nou. Își încleșta falca ignorând înțepătura din spatele nasului. Până acum trebuia să se fi obișnuit cu mutatulcă doar fusese mutat dintr-o familie în alta de pe vremea când nu era mai înalt decât masa. „Doamne”, murmură el când a pășit pe caldarâm îndreptat cu fața înspre centrul de afaceri al orașului, „trebuie să mă-ncred că ai un loc rânduit pentru mine. Bine-nțeles că aş aprecia dacă de data aceasta ar dura suficient de mult ca Maelle să mă poată găsi. A spus că mă va căuta, dar nici eu nu îi fac treaba mai ușoară dacă mă tot mut de ici-colo, ca până acum.

A ajuns la oficiul poștal și a intrat în clădirea mică și simplă. Scoțându-și pălăria, ținu ușa pentru două femei care intrau și apoi se îndreptă spre tabla mare din colțul din spate unde erau trecute oferte de locuri de muncă. Se uită la fiecare în parte, încruntându-se când le ocolea pe cele care căutau bucătar, infirmieră sau barman. A rămas cu degetul pe un anunț care căuta un băiat de grajduri și se opri câteva momente să se gândească bătând ușor cu degetul înainte să scape un oftat, după care a ridicat marginea de jos a ultimului anunț, lipit de unul singur și care era agățat pe marginea dreaptă a tăblii.

Și-a îndreptat umerii, a eliberat hârtia din prinsoare și începu să citească cu nerăbdare. *Căutăm ajutor la fermă pentru o fermă în creștere, în Ralls County. Plata se face în funcție de experiență, începând de la 35 de dolari pe lună. Fiecare al treilea weekend e liber. Rugăm seriozitate. Persoană de contact: dl. Gerald Harder, Ferma Rocky Crest, Shay Ford, Missouri.*

Missouri! Pulsul îi crescuse. Plecase din Missouri acum zece ani și își jurase că nu o să se mai întoarcă. Prea multe amintiri dureroase erau asociate cu Missouri. Despărțirea

de Molly și Maelle, despărțirea de familia Bonham, perioada în care a lucrat pentru familia Jenk... liroboade de sudoare îi invadară fruntea. Dar dacă odată întors în Missouri familia Jenk îl va găsi din nou? Dar nu mai era niciun alt. nuiț cu privire la munca în fermă. Ce altceva putea face?

Mâinile au început să-i tremure. Apoi observă la capătul anunțului, data afișării inițiale, scrisă cu mâna de dirigintele de poștă. Șopti: „doi octombrie, 1902”.

Matt aproape căzu la pământ de emoție. Decizia fusese luată în locul lui. Cu siguranță fusese cineva angajat până acum. Probabil că dirigintele de poștă uitase să îl dea jos. Mototoli hârtia într-un ghem și ic întoarse să o arunce în coșul de aramă de lângă ușă.

— Hei! se auzi o voce. Ce crezi că faci? Distrugi documente oficiale?

Mâna îi îngheță în aer, căci aproape o aruncase. Se uită peste umăr la dirigintele furios. Întorcându-se încet privi hârtia mototolită.

— Este doar un anunț vechi. Critica bărbatului se amplifică.

— Dă-mi asta!

O smulse din mâna lui Matt și o îndreptă pe tejgheaua de lemn care despărțea biroul lui de încăperea principală. Sprâncenele i se apropiară când își trecu degetele peste foaia încrețită.

— Nu este veche. Dacă un post se ocupă scriu cuvântul „ocupat” pe anunț și data ocupării, lângă data la care l-am afișat. Apoi îl arhivez. Bărbatul se uită la Matt. Ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai da sistemul peste cap.

Matt clipi mai des scoțându-și pălăria din cap.

— Îmi cer scuze, domnule. M-am gândit că având data din octombrie...

— Ei bine, nu te gândi, întreabă. Bărbatul repezi trei lovituri cu pumnul ca să netezească mai departe bucata de hârtie. Din câte știu eu postul este vacant și până nu o să fiu anunțat că s-a ocupat postul va rămâne pe tablă. Și intră printr-un loc îngust înapoi la ghișeu, undeva în

dreapta, bolborosind în barbă.

Matt se uită cum omul luă o pioneză și prinse hârtia. Când pioneza a străpuns lemnul Matt simți ca și cum cineva i-ar fi străpuns inima. Avea nevoie de o slujbă. La fermă. Și acum, singura slujbă de care știa îl aștepta în Missouri. Respira adânc și spuse:

— Luați-o jos, domnule.

Bărbatul se răsuci uitându-se aspru la Matt.

— N-ai auzit nimic din ce ți-am spus? Ți-am spus...

— Am auzit. Matt își suceea pălăria în mâini. Dar eu... Eu vreau să ocup postul.

— Aaa... Tonul bărbatului se mai domoli. Asta e altceva. Vino aici.

Se întoarce la biroul din spatele tejghelei și trânti hârtia pe birou, în colțul din spate. Așezându-se, îi zise:

— Te costă zece cenți să trimitem o telegramă la acest... - se uita la hârtie - domn Harders. S-ar putea să dureze o zi sau două dacă locuiește afară din oraș.

Matt scoase zece cenți din buzunar și-i puse pe tejghea. Nu avea unde să meargă sau cine să îl aștepte.

— Am la dispoziție o zi sau două. *Poate se ivește o altă slujbă între timp.*

Dirigintele de poștă apucă un creion, îi umezi vârful și îl puse pe hârtie.

— Ce vrei să-i transmit domnului Harders? Matt trase aer adânc.

— Să fie simplu. Numele meu este Matthew Tucker. Sunt serios și... disponibil.

Cu câteva apăsări telegraful a trimis mesajul lui Matt dându-i aripi să zboare de-a lungul țării, din Texas în Missouri. După ce dirigintele i-a spus să revină a doua zi, Matt se îndreptă spre grajd unde își lăsase calul, pe Russ, după înmormântarea domnului Smallwood, săptămâna trecută. Putea să doarmă cu animalele până va afla ceva despre o slujbăfie că va fi cea din Missouri, fie că va fi o alta. Nu îl deranja să doarmă în grajd. Adevărul era că dormise în locuri mult mai rele.

Cel mai rău dintre toate fusese în Missouri. Russ îi

ură bun venit stăpânului său nechezând și frecându-și botul de umărul lui. Matt cuprinse gâtul animalului cu mâinile și își presă față pe pielea roșcată și caldă a calului. Închise ochii și se rugă încet: *Doamne, am obosit să mă tot mut dintr-o parte în alta. Am nevoie de un căminunul care să fie pentru mai mult de un an sau doi. Am trimis acea telegramă, dar... Missouri, Doamne?* A înghițit în sec, iar mâna îi tremura necontrolat pe gâtul lui Russ.

O frântură din lectura Bibliei îi trecu prin minte. Și a repetat cuvintele cu voce tare. „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști... și-ți pui mâna peste mine”. Privind câpriorii de deasupra capului, a spus:

— Asta înseamnă că vei merge Tu înaintea mea și îmi vei pregăti calea... chiar și înapoi spre Missouri?

7

Molly

Kansas City, Kansas Ianuarie, 1903

Isabelle Standler își odihnea capul pe spatele canapelei de brocart a salonului iar privirea îi era ațintită spre tavanul din gips. Cercelușii de cristal care atârnavă din candelabru reflectau nenumărate curcubeie care se mișcau în dansul lor. Privirea îi trecea de la o pată de culoare la alta, încercând, oarecum să se înveselească, așa cum făcuse de când împlinise doisprezece ani și tata îi montase acel lucru ostentativ în cameră.

Gândul la tata îi provocă o întristare atât de intensă încât lacrimile îi invadară ochii, făcând curcubeiele în miniatură să plutească. Închise ochii și își duse mâna la gură ca să înăbușe un geamăt de durere. Cât de dor îi era de mama și de tata!

— Isabelle!

Strigătul lui Randolph a făcut-o să se îndrepte în scaun.

— Sunt aici, a răspuns ea cu o voce epuizată, privind cum fratele ci mai în vârstă intră cu pași mari pe ușa lată, traversează podeaua cu mochetă și se oprește în fața ei. Nu își dăduse încă jos panglica de la înmormântare din seara precedentă, iar aceasta părea să-i aducă aminte cu

insistență ceea ce pierduse. Se străduia să se uite la fratele său, iar în acel moment un fior rece îi coborât pe spinare. Expresia lui Randolph era serioasă, ca întotdeauna, dar astăzi părea neobișnuit de sumbră.

— Aici erai. Ceva în vocea lui părea să spună că s-a ascuns de el. Trebuie să vorbim.

— În regulă. Și-a împreunat mâinile în poală. Ce este?

Randolph se așază pe un scaun în apropierea canapelei, sprâncenele lui negre erau încruntate.

— După cum bine știi, tata m-a făcut executorul său testamentar. Durerea o spintecă. Isabelle înghiți în sec și își fixă privirea în jos, pe mâini. Ce palidă părea pielea ei în contrast cu rochia neagră. Știa că va trebui să existe o discuție despre testamentul tatii, dar își dorea să se poată amâna. Cu cât aveau să aștepte mai mult, cu atât putea să pretindă că totul e un viscă mama și tata erau plecați în vacanță de Anul Nou și aveau să revină încărcăți cu zâmbete, îmbrățișări și cadouri, așa cum făceau în fiecare an de când își putea aminti Isabelle.

— Știu, spuse ea cu o voce stinsă, ridicându-și din nou fața ca să se uite în ochii lui. Papa știa că e datoria ta de întâi născut, iar eu am încredere în hotărârea sa.

Privirea încruntată a lui Randolph se întunecă.

— Nu sunt doar întâiul născut.

Isabelle ridică din sprâncene ca răspuns la tonul său aspru, dar a dat din cap aprobator.

— Ești și singurul fiu. Bineînțeles, eu...

— *Ce vreau să spun e*, și se opri, strângând din ochi și lăsând loc să se întrevadă doar un negru tăios, că sunt întâiul născut și singurul moștenitor adevărat al familiei Standler.

Isabelle își mușcă buza de jos. Cu toate că dorise o relație mai strânsă cu fratele său toată viața, ajunse să accepte că el dorea să rămână distant. Ura pe care el i-o purta era la fel de obișnuită ca și grija mamei și atenta îndrumare a tatii, dar ea dorea ca el să poată face abstracție de acestea.

— Randolph nu înțeleg de ce-Fără să o prevină, aruncă ceva înspre ea. O carte. Una mică, îmbrăcată în piele, cu coperti roase și pagini ondulate.

— Asta ar trebui să te ajute să înțelegi. Deschide-o. Inima Isabellei îi stătea deja în gât.

— Ce... ce e asta?

— Am spus să o deschizi. Privirea de gheață a fratelui său îi impunea să se supună.

Cu degetele tremurânde, Isabelle a dat prima pagină, ajungând la niște însemnări cu privire la niște nașteri și decese. Randolph s-a ipiccat înainte arătând înspre al treilea nume de pe listă.

— Aceasta, *draga, mea surioară*-disprețul din vocea lui îi provoca furnicăturile adevărate ale moștenirii. Molly Gallagher, din părinți Irlandezi, născută în ținutul Meath, Irlanda. Tu nu ești o Standler. Prin urmare, nu o să primești nicio moștenire”.

Isabelle clătină din cap, și simți adânc o nouă durere. Cum putuse ca resentimentul lui Randolph să îl facă să cumpere o Biblie veche și să încerce să o convingă că s-a născut într-o altă familie? A închis Biblia și i-a întins-o înapoi.

— N-o să țină, Randolph. Când a văzut că el nu face nimic ca să o ia înapoi a continuat pe un ton blând aproape implorându-l. Îmi pare rău ci nu ți-am fost niciodată pe plac-cerurile știu că am încercat-dar asta e de-a dreptul inuman. Te rog... nu putem pune deoparte toate neînțelegerile din trecut? Nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

— Eu nu mai am pe nimeni. Randolph a aruncat aceste cuvinte printre dinții încleștați. Ridicându-se, a luat-o încet spre șemineu unde i-a oprit cu spatele la ea, examinând portretul care atârna proeminent peste margine. Dintr-odată a luat portretul și l-a aruncat în foc. Sticla i-a sfărâmat când rama s-a izbit de cărămizile vetrei, expunând portretul flăcărilor mistuitoare.

— Randolph, nu! Isabelle aruncă Biblia și se aruncă în direcția focului și se întinse ca să scoată tabloul făcut cu

doar trei ani în urmă, împreună cu părinții și fratele ei. Înainte ca să poată apuca rama, Ilandolph a prins-o de braț și a azvârlit-o înapoi. A căzut pe o masă dărâmând o lampă. Sticla roz se sfărâmă în cioburi mărunte.

— Uite ce ai făcut! Randolph stătea deasupra ei, cu o expresie mânioasă, la doar câțiva centimetri de ea. Distrugi totul, Isabelle; întotdeauna ai făcut-o. Mi-ai luat dragostea mamei, grija tatii... n-o să-mi iei și moștenirea. Prinzând-o de mâini o scutură cu putere. N-o să-ți mai suport camuflajul de așa-zisă Standler! Vreau să pleci, Isabelle! Astăzi, m-ai înțeles? Afară!

I-a dat drumul, îmbrâncind-o. Ea se împiedică, dar nu căzu. Se prinse de mână unde strânsoarea lui a învinețit-o. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

— Dar... dar aceasta este casa mea. Unde să merg?

Randolph se întoarse, uitându-se fix cum flăcările lacome mistuiau ultima bucată de fotografie.

— Nu mă privește! Tonul rece îi dădu fetei fiori. Pur și simplu vreau să pleci. Uitându-se peste umăr văzu Biblia căzută pe canapea, deschisă, de parcă paginile ei cereau să fie citite. Și să iei acea carte cu tine. Nimic din casa mea nu vreau să-mi amintească de tine.

Isabelle îl privi lung din spate preț de câteva momente nevenindu-i să creadă că ceea ce spunea era adevărat. Când văzu că el nu se clintește, ca și cum ar fi fost ținut în fața șemineului, păși cu grijă pe lângă lampa spartă de cioburile care creau o imagine umilitoare a inimii sale zdrobite-și ridică Biblia. Strângând-o la piept, a ieșit din cameră, măsurându-și pașii, grațioasă și demnă, așa cum o învățase mama sa.

Pe când a ajuns în dormitor durerea se transformase în mânie. Cum îndrăzneă Randolph să se comporte într-o manieră atât de blamabilă cu ea? Tata ar fi fost oripilat-el nu ar fi permis niciodată ca ea să fie alungată din propria casă. Avea să se asigure că Randolph o să fie muștrat și obligat să-și ceară scuze. Și știa și cine avea să se ocupe de aceasta.

Sună furioasă din clopoțelul de aramă de pe masa de

la marginea patului. În câteva momente servitoarea ei personală apăru în ușă.

— Da, domnișoară.

Din culoarea stacojie a obrazilor fetei își dădu seama că aceasta auzise toată tirada lui Randolph. Își înghiți umilința și luă un ton aspru.

— Fă-mi bagajul, Myrtle. O să am nevoie de haine pentru probabil o săptămână. Să-mi pui toate lucrurile personale din măsuta de toaletă precum și această Biblie". A întins Biblia iar Myrtle a luat-o cu ambele mâini. „Iar apoi să-i spui lui Toby să vină cu caleașca în față”.

Randolph apăru brusc în ușă.

— Myrtle să nu-l chemi pe Toby să vină cu caleașca în față. Își poate închiria una. Uite! aruncă o mână de bancnote și monede pe covorul din dormitor. O monedă trecu pe lângă Isabelle și intră sub pat. S-a întors și coborî în salon.

Myrtle se uită nesigură la banii împrăștiați peste tot pe podea.

— Vreți... vreți să strâng banii și să vi-i pun în bagaj, domnișoară?

Amintirile inimii

Isabelle scutură din cap, cu buclele mângâindu-i obrazii scăldați în lacrimi.

— Nu. Nu vreau nimic de la el. Împachetează-mi doar bagajul cum ți-am spus. O să mă întorc de cum mi-am găsit un mijloc de transport. mândru-și bărbia sus părăsi încăperea.

S-a oprit pentru un moment în hol uitându-se la ușa închisă de la dormitorul părinților ei. Randolph nu ar fi îndrăznit să se poarte așa dacă tata ar fi fost în viață. Durerea pierderii o lovi din nou, iscând alte șiroaie de lacrimi. Dar le-a șters cu degetele tremurânde și și-a jurat în șoaptă.

— O să plătești pentru asta, Randolph. O, cât de amar vei plăti...

Isabelle se retrase din învâlmășeală lângă căruțașul chipeș și se aplecă să-și ia bagajul pe care îl vârase la

picioare. Tremurând din cauza vântului rece, care îi ridica pelerina și îi sufla zăpadă pe spatele rochiei, a pus câteva monede în mâna întinsă a bărbatului. Nu a dat din cap în semn de mulțumire, a lovit doar spinările cailor cu hăturile, obligând-o să se dea înapoi din drum.

Tocul s-a agățat în tivul rochiei și a auzit materialul rupându-se. Trăgând aer adânc de supărare a rezistat tentației de a verifica stricăciunile. Era rece, întuneric-și trebuia să intre înăuntru cât mai repede. Ridicându-și rochia cu o mână și ținând mânerul de piele al bagajului cu cealaltă, înainta anevoios pe trotuarul șubred și întunecos care ducea către locuința impunătoare a familiei Heaton.

Trebuia să urce opt trepte din beton până la veranda de la intrare, așa că a ales să lase bagajul în urmă. Unul dintre servitorii familiei Heaton putea să îl ia după ce i se va fi permis să intre. A urcat scările alunecoase și a învârtit cheia de aramă care făcea clopoțelul să sune. În câteva momente, majordomul familiei Heaton i-a deschis și o pofti înăuntru.

Cu spatele drept și bărbia ridicată, îi zise:

— Trebuie să vorbesc cu...

— Isabelle!

Glenn Heaton se apropia de ea cu pași mari, nerăbdători. Isabelle aproape a început să plângă când i-a văzut zâmbetul dulce cu care îi ura bun venit.

Mima ei mândră dispăru. Nu mai trebuia să se arate puternică acum că Glenn era aici. A întins mâinile înspre el savurând siguranța oferită de degetele lui reci și lungi, care le strângea pe ale ei.

— Mama va fi atât de dezamăgită. S-a culcat deja. Ce te aduce pe la noi într-o noapte atât de geroasă? Și-a încruntat sprâncenele și a strâns din ochi de îngrijorare. Draga mea, s-a întâmplat ceva? Cuprinzând-o cu un braț după talie o conduse spre salon unde-i oferă un scaun. A îngenunchat și a luat-o de mâini. Ce s-a întâmplat dragă? Ți-e teribil de dor de părinții tăi?

Ea respiră adânc, clipit ca să înlăture mai multe lacrimi.

— Da, dar nu asta e.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Bărbia îi tremura în efortul de a-și stăpâni frica și durerea.

— E Randolph. El-Tatăl lui Glenn tocmai intră în salon, înaintând grăbit spre cei doi.

— Mi s-a spus că avem un musafir, dar nu mă așteptam să te văd pe tine la ora asta, neînsoțită. Tatăl tău-Dumnezeu să-i odihnească sufletul-ar înnebuni la gândul că umbli singură prin oraș la ora asta. Sunt sigur că ai un motiv serios pentru această vizită târzie.

— Tată, logodnica mea este mâhnită, spuse Glenn pe un ton serios. S-a întâmplat ceva. Poate ar fi mai bine să te așezi și să ascuți.

Domnul Hampton își dresе glasul dar se așeză pe marginea canapelei fără să mai protesteze.

Glenn se întoarse spre Isabelle cu concentrare în privire.

— Ei bine acum. Spune-mi. Ce s-a întâmplat cu Randolph?

— Nu s-a întâmplat nimic *cu* Randolph, dar...

Isabelle explică apoi cât putu mai bine discuția ciudată dintre ea și fratele său. Starea lui Glenn se schimbă de la îngrijorare la nedumerire, iar pe când termina ea era indignat.

— Biblia pe care mi-a dat-o e în poșetă, la baza scărilor lângă verandă, împreună cu puținele lucruri pe care mi-a permis să le iau de acasă. Nu... nu știu ce să fac, Glenn, a izbucnit ea într-un oftat.

— Ai procedat bine că ai venit la mine, Isabelle. Dulcea mângâiere a degetelor lui pe obrazul ei era la fel de intimă precum un sărut. Sunt sigur că Randolph este atât de supărat din cauza morții premature a părinților voștri încât nu mai gândește bine. O să-și vină el în fire peste câteva zile și o să te cheme înapoi.

Isabelle a strâns din ochi ca să-și înlătore lacrimile.

— Ești sigur?

— Bineînțeles, a intervenit domnul Heaton. Oamenii

fac lucruri ciudate la supărare. Între timp o să te cazăm într-una din camerele pentru oaspeți. Se ridică și chemă un servitor. Majordomul a apărut îndată ca să primească instrucțiunile de a recupera bagajul domnișoarei Isabelle și de a-l duce în camera galbenă.

Întorcându-se spre Isabelle domnul Heaton îi spuse:

— Acum nu te mai îngrijora, draga mea. Totul va părea mult mai simplu la dimineață.

— Așa sper, murmură Isabelle în vreme ce bărbatul părăsea talonul.

Glenn îi mângâie mâna.

— Uite, acum ești mai liniștită.

Isabelle se aruncă în brațele lui, odihnindu-și capul pe umărul lui.

— Glenn, mi-a fost așa de frică. Și am fost atât de supărată. Nu m-am înțeles cu Randolph niciodată, dar nu mi-am putut imagina că mă va dezmoșteni. Fiind încă în brațele lui, a adăugat: „De unde să aibă Biblia aceea? Și cum să fi născocit povestea aceea?”

— Isabelle te necăjești pe degeaba. Nu ți-am spus că totul va fi bine?

Isabelle și-a ridicat capul uitându-se în ochii lui Glenn.

— Dar nu l-ai văzut și nu l-ai auzit, Glenn. Era atât de... *distant*.

— Domnișoară Isabelle, camera e pregătită, anunță majordomul din ușa salonului.

Glenn se ridică ajutând-o și pe Isabelle.

— Du-te sus, Isabelle. Vise plăcute! O sărută pe frunte, iar buzele îi șovăiră câteva momente pe pielea ei.

— Nu te îngrijora. O să mă ocup eu de tot. Ea oftă și-i mulțumi.

După ce i-a permis slujitoarei personale a doamnei Heaton s-o ajute să se schimbe în hainele de noapte, Isabelle se cuibări într-o grămadă de perne. Scalpul încă o furnica într-un mod plăcut de la pieptănarea pe care i-o făcuse servitoare. Coada ei bogată, împletită, de un roșu aprins îi stătea pe umăr.

Ținea o ceașcă de ceai sub bărbie și se uita atent la Biblia roasă pe margini care îi stătea în poală. Fiind la căldură și cuibărită comod sub cuvertură, ceaiul îndulcit cu miere alinând-o din interior, încerca să înlăture neliniștea pe care i-o cauzau datele înregistrate în Biblia familiei.

Pe prima pagină era trecută data nunții lui Angus Gallagher și Brigid McCue iar pe a doua o listă cu nume de copii și datele lor de naștere. A citit numele notate cu un scris îngrijit și înclinat-Maelle Gallagher, Matthew Gallagher, Molly Gallagher. Isabelle a ridicat din sprânceană când a citit ultimul nume. Cea mai tânără fetiță Gallagher era de vârsta ei-optsprezece ani-iar data de naștere a fetei era la doar câteva săptămâni diferență de a ei. Asta îi conferea o ciudată senzație de legătură cu numele de pe acea pagină.

Senzația de neliniște crescuse.

Închizând Biblia, o așeză pe masa acoperită cu marmură de lână pat. Uitându-se la ea respiră apăsător. Când se străduise Randolph să o convingă de faptul că nu este sora lui. Trebuie să fi căutat în fiecare anticariat din Kansas City ca să găsească această Biblie. Cât de crud și fără suflet putea fi.

Legănând ceașca de ceai între palme și-a îndreptat atenția către lichidul de culoarea chihlimbarului din ceașca de porțelan. O durea inima. Toată viața își dorise un frate mai mare care să o iubescă, așa cum aveau colegii ei de școală, unul care să o protejeze și să o tachineze dragăstos. În schimb, îl avusese pe Randolph, care o chinuia, care îi arăta pe față că nu o place și care îi strica jucăriile pe care tata i le aducea din călătoriile lui.

De ce, se întrebă ea din nou, fusese Randolph atât de disprețuitor. Inima îi bătea cu putere. Să fie oare adevărat ce îi spusese în acea seară, că în realitate nu era sora lui? Mâinile au început să-i tremure și se temea că va răsturna ceaiul. Puse ceașca pe tăvița de lână pat și își trase cuvertura până sub bărbie.

Era ridicol. Bineînțeles că era sora lui. Nu o iubiseră

mama și tata? Nu o numeau ei frumoasa lor, mielușelul lor sau comoara lor? Nu spuneau ei întotdeauna că semăna cu bunica ei? Niciodată, în toată viața ci de până acum nu i se dăduse motiv, din partea lor, să se îndoiască de locul ei în familie. Respira adânc ca să se liniștească. Bolboroselile fără de sens ale lui Randolph nu erau nimic altceva decât pură gelozie.

Intrase în viața lor mai târziu, iar părinții o răsfățaseră. Asta recunoștea și ea. Iubirea lor îl făcuse pe Randolph să se simtă exclus.

Sprîjinindu-se pe un cot, se aplecă spre măsuță și întoarse chei ța din lampă, cufundând camera în întuneric. Închise ochii, rostogolindu-se pe o parte, departe de măsuță și de cartea ofensatoare. Așa cum spunea domnul Heaton, totul va părea mai simplu după un somn odihnitor. Randolph își va primi pedeapsa binemeritată.

Adormi cu un zâmbet pe față.

8

O ușoară bătaie o trezi pe Isabelle. S-a întins, a căscat și a deschis ochii. Pentru un moment zăcu în pat nedumerită, până și-a amintit de drumul ei către casa lui Glenn din noaptea de dinainte. Bătaia s-a auzit din nou, așa că a răspuns somnoroasă.

— Intră.

Lăsând ușa deschisă în urma lui, Glenn traversă covorul persan și se opri la câțiva centimetri de patul sculptat în lemn de alun.

Isabelle îi aruncă o privire de sub grămada de cuverturi, flirtând cu ei din buze.

— Bună dimineața. Mă așteptam la servitoare, nu la stăpânul casei. Glenn nu era stăpânul casei dar într-o zi avea să fie. Averea familiei lui era pe-o seamă cu cea a familie Standler. Era doar unul dintre multele motive pentru care ea și Glenn erau perechea ideală. Favoriții lui tresăriră, iar ochii îi străluceau.

— Dar de ce să aibă o simplă servitoare onoarea de a vă vedea prima frumusețea de dimineață? Își duse mâinile la spate și luă un aer formal.

— Ați dormit bine?

Isabelle căscă delicat acoperindu-și gura cu degetele ei subțiri, iar apoi se cuibări în grămada de perne.

— Da. Nemaipomenit. Vă mulțumesc, domnule! Închizând ochii pe jumătate îi oferi o privire de pisică mulțumită. Sunt atât de fericită că am venit aici azi-noapte. Te iubesc!

— Și eu pe tine! Glenn a făcut un pas în spate. Voiam să văd cum ești înainte să plec. O să mă duc, evident, până la Randolph în dimineața asta.

Ridicându-se în șezut, Isabelle a ridicat cuverturile până la gât ca să își ascundă rochia șifonată.

— Doresc să vin cu tine.

— Isabelle...

Ignorând avertismentul din vocea lui, ea spuse:

— Am dreptul să fiu acolo. Randolph încearcă să îmi fure moștenirea. De ce să nu fiu și eu parte la îndreptarea situației?

Glenn își mușcă buza de sus și se uită la ea cu apăsare în ochi. În cele din urmă oftă și încuviință.

— Foarte bine. Dacă te poți îmbrăca și să fii gata de plecare înîși consultă ceasul de buzunar-douăzeci și cinci de minute, o să te las să vii cu mine.

Ea scoase un țipăt.

— Douăzeci și cinci de minute? apoi se uită la expresia lui imperturbabilă.

Pufăind îi spuse:

— Foarte bine. Douăzeci și cinci de minute. Acum ieși din dormitorul meu și trimite servitoarea.

— Uită-te și tu. Randolph pune al treilea set de acte pe biroul din lemn de cireș al lui Reginald Standler cu un rânet care a făcut-o pe Isabelle să vrea ca Glenn să îi tragă un pumn în față fratelui ei. Am găsit toate astea în seiful tatii, înghesuite în spate. Biblia am luat-o și i-am dat-o lui Molly, bineînțeles. Doar îi aparține.

Glenn luă pachetul legat în piele și îl deschise. Lăsând foile înăuntru le răsfoi și se uită peste documente.

— De unde știu că nu le-ai falsificat ca să o furi pe

Isabelle-i-a spus numele apăsătoare din averea tatălui vostru?

Randolph aruncă o privire furioasă peste birou.

— Nu am nevoie să falsific nimic. Luați hârtiile cu voi. Arată-i-le tatălui tău, avocatului, oricui vrei. Gesticula larg din mână. Se va dovedi că *Isabelle* este singurul fals.

Îndreptându-se spre fereastră privea dincolo de gazon la grădina cu trandafiri.

— Timp de șaptesprezece ani am tolerat prezența acestei... instruișe... în casa mea. Mi-a ajuns. Adevărul va ieși la lumină acum.

Cum îndrăznește Randolph să vorbească despre ea ca și cum ea nici nu ar fi fost de față? Tonul său nepolitic și atitudinea sa erau condamnabile! Isabelle îl privea pe Glenn rugându-l cu expresia ei neîncrezătoare să vorbească în apărarea ei.

— Adevărul sau versiunea ta? Ridicându-se din scaunul tapizat cu brocart, Glenn își încrucișa brațele și privi țintă în ceafa lui Randolph. De când te știu nu ți-a plăcut de Isabelle. Trânti pachetul pe birou. Toate astea par a fi o răzbunare foarte bine ticluită.

Fără să se întoarcă de la fereastră Randolph râse ironic.

— O da, o răzbunare foarte bine ticluită. Bineînțeles, am reușit să le strâng pe toate în săptămâna asta, de când au murit mama și tata. Sau am fost destul de precoce ca să știu că vor muri când va exploda boilerul de pe vasul cu aburi așa că le-am strâns pe toate și am așteptat să le scot după ce vor fi înmormântați.

Inima Isabellei îi bătea agitată în piept. Chiar dacă nu îi plăcea să recunoască, ceea ce susținea Randolph era plauzibil. Ea se întoarse înspre Glenn. Expresia lui gânditoare o făcu să se cutremure. Dar s-a înveselit când acesta i-a replicat:

— Îmi pot imagina că ai pus toate astea la punct din timp și ai așteptat momentul oportun ca să te răzbuni pe Isabelle pentru toată dragostea pe care părinții voștri i-au acordat-o ei și nu ție.

Randolph se întoarse cu ochii plini de mânie.

— Da, au iubit acest plod irlandez. Da, o urâsc. Nu o să uit niciodată ziua când părinții mei s-au întors din lunga lor „călătorie de afaceri”.

Umblând agitat, înainte și înapoi, în fața ferestrei mari, asemeni unui animal închis, Randolph emana atâta ură că asta o făcu pe Isabelle să se ghemuiască în scaun.

— Optsprezece luni au fost plecați, lăsându-mă în grija unor oameni indiferenți de la o școală privată. Apoi s-au întors cu surpriza. Cum radia mama de bucurie când mi-a arătat-o în brațele sale pe pușlamaua roșcată. „Uite dragule, ai o surioară. Nu te bucuri?”

Randolph se opri lângă birou, izbind cu pumnul în suprafața tare și aruncându-i Isabellei o privire de gheață.

— Bucurie? Să mă *bucuri* Cascada de răs în care izbucni îi accentua cuvintele.

— Bineînțeles că mă bucuram! Fusesem fără părinți pentru mai bine de un an și era clar din modul în care se mândreau cu acea ființă smiorcăitoare că nu îi voi mai avea alături niciodată!

S-a liniștit din nou, în timp ce Isabelle privea, tăcută, de câtă repulsie putea să dea dovadă Randolph prin cuvintele și faptele sale. Nu își imaginase niciodată că ura aceasta era atât de mare. Cu siguranță acest tip de trăiri întunecate puteau să-l determine să inventeze toată poveste cu copilul înfiat. Speranța revenea.

— Mama spunea tot timpul cât de mult semăna copilul cu mama ei decedată. Aprecierile ei mă făceau să mă simt rușinat că eu aveam păr castaniu și ochi căprui-ca și cum aș fi fost pe locul doi. Avea ochi doar pentru acel copil și nu pentru copilul căruia îi dăduse viață. Contase pentru ea că am rămas fără mamă și neîngrijit pentru atâta timp? Bineînțeles că nu-tot ce conta pentru ea era că acum avea mâinile ocupate cu o pușlama roșcată, neastâmpărată și gălăgioasă.

Randolph se opri și împinse cu palma rama geamului, mușchii spatelui tremurau de ura care era atât de intensă.

— Când mama a dus copilul sus l-am întrebat pe tata

dacă au găsit copilul. Știam că nu e al mamei-păruț acela roșcat nu mă păcălea nici măcar o secundă. Dacă mama ar fi fost însărcinată când au plecat în călătorie, tata nu ar fi luat-o cu el într-o deplasare peste ocean. Mama era sensibilă, iar tata nu ar fi riscat să piardă copilul. Așa că știam că l-au găsit sau l-au cumpărat... de undeva.

Randolph se desprinsese ca o săgeată de lângă fereastră, ațintindu-și în continuare privirea afară. Vocea lui a scăzut în intensitate, vorbea aproape șoptit.

— Tata aproape mi-a smuls brațul din umăr și mi-a spus să nu mai întreb niciodată așa ceva. Isabelle era sora mea. O s-o recunosc ca soră sau o să sufăr consecințele. Randolph își frecă umărul și părea cufundat în gânduri. Am făcut cum mi-a poruncit. Am păstrat tăcerea. Timp de șaptesprezece ani am păstrat tăcerea...

Apoi s-a întors cu fața spre Glenn. Nici măcar o privire nu i-a aruncat Isabellei. A ridicat tonul.

— Dar până aici. Părinții mei au murit. Nu mai trebuie să continui

Ipfecăcătoria asta. *Nu voi* mai continua. Isabelle nu este sora mea. Și acesta este adevărul.

Isabelle a rămas în scaun, neafișând, în mod deliberat, nicio expresie

În timp ce stomacul îi fremăta de atâta ură la care asistasă. Stând lângă ea, Glenn o prinse de cot și o ridică în picioare. Glenn ridică pachetul.

— Foarte bine.

Ridicând din sprânceană, a adăugat:

— Să înțeleg că n-o să te superi dacă o să le verific pe toate la autorități?

Randolph îi zâmbi arogant.

— După cum ți-am spus mai devreme poți să arăți oricui aceste documente. Nu am nimic de pierdut. În afară de... o soră. Ultimul cuvânt plană în aer ca o adiere urât mirositoare.

Glenn înghesui pachetul sub braț. O conduse pe Isabelle până la ușă, dar înainte să părăsească încăperea s-a oprit și s-a întors.

— Tu nu conștientizezi un lucru Randolph...

Isabelle își ținea respirația întrebându-se dacă Glenn va spune ceva la plecare. Randolph s-a încruntat însă asta i se părea lui Glenn mai degrabă amuzant decât amenințător. Zâmbind, îi spuse:

— Chiar dacă Isabelle nu este sora ta naturală, legea recunoaște adopția ca producând legături de familie. Poți să o renegi ca soră a ta, însă nu ca moștenitoare a tatălui tău.

Un zâmbet apăru pe fața lui Randolph.

— Sunt conștient de efectele adopției. Vom vedea noi cât de încrezător rămâi după ce autoritățile vor vedea documentele. Părinții mei nu au adoptat-o niciodată. Pur și simplu s-au așteptat ca toți să fi cadă că e a lor.

Degetele lui Glenn cuprinseră cotul Isabellei și o scoase din casă murmurând printre dinții încleștați.

— Te duc înapoi acasă. Apoi merg la avocatul familiei. Mă duc până în pânzele albe ca să îi dau de capăt.

Tonul lui amenințător a bucurat-o pe Isabelle că Glenn îi ținea partea.

— Înșelați... am fost înșelați fără nicio tăgadă!

Ranchiuna din vocea lui Glenn înteți bătaile inimii Isabellei. Se plimbase în dreptul geamului din coridor pentru aproape patru ore, așteptând să se întoarcă el - și răzbunarea ei. Când caleașca familiei Heaton a sosit în sfârșit, ea se grăbi să îl întâmpine pe Glenn la ușă, dar el trecu pe lângă ea ca și cum n-ar fi existat și se duse direct în biroul tatălui său. Cu toate că nu o chemase, ea se strecurase pe hol și acum asculta în dreptul ușilor culisante, iar inima-i bătea atât de tare încât aproape acoperea vocile bărbaților.

— Cum am putut fi atât de proști?

— De ce să fi verificat trecut lui Standler? Domnul Heaton părea mai mult surprins decât supărat. Când omul m-a abordat și mi-a propus o căsnicie între tine și Isabelle părea precum oricare alt tată iubitor, care își dorea cea mai bună situație pentru fiica sa.

— Iar eu m-am înțeles bucuros cu el, uitându-mă la

tot ceea ce puteam câștiga. Cuvintele lui ascundeau o urmă de regret. Dacă soții Standler nu ar fi murit în accident? Dacă eu m-aș fi căsătorit cu Isabelle înainte ca ei să moară? Reginald ne-ar fi dat partea Isabellei de avere ca dar de nuntă chiar dacă era copilul lor sau nu.

Pe măsură ce tonul lui se ridica Isabelle se făcea tot mai mică și se strângea către perete. Interesul lui pentru ea fusese o minciună? Ea respira sacadat, forțându-și pieptul, chinuindu-se să accepte cuvintele care ieșeau din gura bărbatului pe care credea că îl iubește. Bărbatul care pretindea că o iubește.

— Aș fi putut fi în posesia acelei averi chiar acum dacă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar după cum stau lucrurile nu-mi pot duce planul la bun sfârșit. Oftatul lui plin de regrete o făcu pe Isabelle să plângă. Nici măcar frumusețea ei nu e-ndeajuns să compenseze pentru tot ceea ce aș pierde.

Pe neașteptate doamna Heaton apăru după colț cu gura încrețită. O observă pe Isabelle și se opri lângă ușile biroului, atingând mânecile Isabellei înainte să spună ceva.

— Glenn te-am auzit din bucătărie, precum și toți servitorii din casă. Ce s-a întâmplat?

Glenn păși pe pragul lat în ușile larg deschise. Privirea i se plimba între mama sa și Isabelle, care era ghemuită lângă tocul ușii. Se uită la Isabelle când începu să vorbească, dar era sigură că acele cuvinte erau luai mult pentru el.

— Nu pot suporta gândul că acel arogant Randolph are câștig de cauză. Dar ce pot face?

Doamna Heaton clătină din cap.

— Ce vrei să spui?

Glenn respiră adânc, iar fața îi trăda dezamăgirea înainte ca să ilevină ca de piatră.

— Din punct de vedere legal nu există Isabelle Standler. Așa că nu există nicio înțelegere între Reginald Standler și tata. Prin urmare nu va fi nicio nuntă.

nuntă! Cu toate că Isabelle îl implora pe Glenn cu tonul vocii și cu privirea pătrunzătoare, el nici nu o privi.

— Glenn... Garrett... Doamna Heaton se uita la Glenn și la soțul în timp ce Isabelle privea îngrozită. Îmi explică și mie cineva ce se

Întâmplă?

— Asta. Glenn smulse o foaie de hârtie și i-o întinse. Hârtia se încreți ni strânsoarea pumnului său încleștat.

— Este o declarație de comun acord-semnată de Reginald Standler-prin care familiei Standler i se transferă responsabilitatea (Hiitru creșterea minorei în vârstă de un an de zile, Molly Gallagher, de la Azilul pentru Minori Bunul Păstor. Maxilarele i se încordară. Noi o cunoaștem pe acea copilă sub numele de Isabelle Standler.

Isabelle se holba la hârtie. Cu toate că a recunoscut semnătura din osul paginii ca fiind a tatălui ei, luă totuși cuvântul și argumentă:

— Trebuie să fie un fals. De ce nu mi-au spus mama și tata, nici măcar aluziv, că nu eram copilul lor? Mama mi-a arătat poze cu mama ei. Și îmi spunea că seamănă leit cu bunica.

Domnul Heaton a mai ridicat o foaie din cele împrăștiate pe birou.

— După cum bine poți observa din copiile după corespondență, Ucginald a făcut tot de i-a stat în putință ca să facă obțină un bebeluș care să semene cu mama Rebeccăi. Această scrisoare a fost trimisă la patru organizații pentru orfani care trimiteau copii în Vest. Ai fost aleasă pentru trăsăturile tale fizice.

Lăsându-se pe spate în scaun Garrett Heaton o privi fix pe Isabelle.

— Reginald Standler a fost isteț. A planificat călătoria în avans pentru el și Rebecca, astfel încât să poată fi plecați îndeajuns de mult timp din comunitate cât să acopere durata sarcinii și să justifice vârsta la care te-au primit. Nimeni nu a avut niciun motiv să suspecteze că nu ești fiica lor biologică.

Isabelle a dat din cap. Aceasta nu putea fi adevărat.

Părinții ei nu ar fi ținut secret așa ceva față de ea.

— Refuz să cred.

— Nu ai altă alternativă, i-a spus Glenn cu asprime în glas. Nu există niciun certificat de naștere pe numele Isabelle Standler. Nu există niciun act de adopție care să dovedească faptul că tu ești Isabelle Standler. Din contră există multe dovezi cum că tu ești Molly Gallagher.

Isabelle clipea des ca să nu plângă. Era posibil ca ceea ce spunea Glenn să fie adevărat? Și dacă era? Putea asta să schimbe faptul că fusese crescută de Reginald și Rebecca Standler? Nu. Însemna asta că mama și tata nu o iubiseră? Bineînțeles că nu! Înlăturau acestea toate condițiile pe care le primise ca să fie educată, îngrijită și crescută pentru a fi o doamnă? Cu siguranță că nu! Era doar un nume. Un nume care în câteva luni avea să se schimbe în doamna Glenn Heaton.

Pulsul agitat i se liniști. A ridicat bărbia și se chinui să zâmbească.

— În regulă. Fie. M-am născut Molly Gallagher. Prefer să folosesc numele pe care mi l-au dat părinții mei-Isabelle Standler, spuse ea gesticulând și cuprinse brațul lui Glenn, zâmbindu-i. Cel puțin până în aprilie.

Glenn se desprinsese de ea cu o smucitură. Mișcarea abruptă îi dădu fiori Isabellei.

— După cum am spus deja, a continuat Glenn, nu va fi nicio nuntă.

Fiorii au fost înlăturați de un val de căldură care venea din pânțele Isabellei.

— Isa-Molly... Doamna Heaton își împreună degetele și își puse mâinile în dreptul inimii. Trebuie să pricepi că nunta se cere anulată.

Deoarece toată această înțelegere a fost întemeiată pe minciuni. Avem un anume statut în comunitate. Glenn trebuie să se căsătorească cu o femeie înstărită și de familie nobilă. Orice altceva e inacceptabil.

Isabelle îl privi din nou pe Glenn în postura lui imobilă. Expresia e iioasă, sprâncenele încruntate și mușchii încordați nu o invitau deloc **1 &** continue

conversația, cu toate acestea ea și-a pus mândria deoparte fi rosti cu teamă:

— Glenn, nimic din toate acestea nu schimbă ceea ce simt pentru nuc - Te... te iubesc! Nu mă iubești și tu?

El îi aruncă o privire de gheață.

— Dragostea... nu are nimic de-a face cu asta.

Cuvintele lui lipsite de orice emoție au străpuns-o pe Isabelle.

— Înțelegerea noastră s-a bazat pe progresul financiar al ambelor amilii. Trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru viitorii mei loștenitori. Să mă căsătoresc cu o femeie fără zestre și fără statut social

„Înghiți în sec, mărul lui Adam mișcându-se vizibil în gâtul tensionat. Ju se poate realiza. Pur și simplu... nu se poate... realiza.

Lacrimile pe care se chinuia să le rețină au năpădit-o. Întreaga ameră înota prin privirea ei deformată, însă a reușit totuși să iasă je hol. A strâns din dinți ca să nu suspine până când avea să ajungă în camera galbenă, dar în momentul în care a închis ușa în urma ei, lecstea au răbufnit în respirații adânci care au doborât-o la podea.

Refuzată... Glenn a refuzat-o, la fel cum făcuse și Randolph. Poate că până și părinții ei naturali o făcuseră. Dacă e până acolo, cum putea ști sigur că e orfană? auzise de părinți care își abandonau copii iau care îi vindeau. Cine îi putea spune că nu a fost lăsată pe treptele i II Iclinatului de niște părinți care au ales să nu mai aibă grijă de ea?

Inima îi era zdrobită de o așa durere. Era întinsă pe covorul gros, gemând până când nu-i mai rămăseseră lacrimi. Și chiar fără lacrimi, luspina tremurând din tot trupul, rămase pe podea, cu rochia de jale încrețită și îmbibată cu lacrimi.

Un coșmar... cu siguranță că totul era un coșmar. Avea să închidă îchii și să adoarmă. Când se va trezi mama și tata vor fi în viață. Va fi în casa în care a copilărit, așteptând nunta ce va urma și întemeierea mei noi familii ca soție a lui Glenn.

Cu brațele strânse la piept, se ghemui și adormi.

O lovitură puternică în ușa o trezit pe Isabelle. Se ridică în capul oaselor, apoi a simțit cum durerea o străpungea între omoplați. Clipi, strângând din ochi din cauza nuanțelor de gri ale serii. Unde se afla? Degetele apăsau pe covorul persan și dintr-odată își aminti.

Nu fusese un coșmar. Alte lacrimi îi inundară ochii. „Mamă, tată, am nevoie de voi...” Cuvintele erau răgușite, spuse cu o voce disperată.

Loviturile s-au auzit din nou.

— Isabelle? Ești înăuntru?

Era Glenn. Inima îi tresări de bucurie. Cu siguranță că trecuse peste șocul de a-i fi aflat adevărata identitate. Glenn își venise în fire și a realizat că nu putea renunța la tot pentru ceva ce se întâmplase cu șaptesprezece ani în urmă. Totul avea să fie bine.

A sărit în picioare, împleticindu-se în rochie în timp ce se îndrepta spre ușă. Învârti încuietoarea de cristal, deschise ușa și se aruncă în brațele lui Glenn.

— Știam că vei veni!

O ținut strâns, cu brațele mângâindu-i agitat spatele, înainte să o prindă de brațe și să o împingă deoparte.

— Trebuie să vorbim!

Cu toate că a vorbit răspicat, Isabellei i se păru că a zărit compasiune în ochii lui. I-a dat voie să o conducă la pat, unde se așeză pe margine și își îndreptă rochia disperat de șifonată în dreptul genunchilor. Glenn a aprins lampa de lângă pat care răspândea o lumină plăcută și gălbuie. Ea clipi din cauza luminii bruște, iar privirea i-o întâlni pe a lui Glenn.

El dădu dezaprobator din cap, aplecându-și sprâncenele.

— Doamne, arăți foarte rău.

Își duse mâna la buzunarul interior și scoase o batistă.

— Curăță-ți fața, te rog.

Isabelle îl ascultă, apoi așeză batista în poală și se uită la el. Întrebările i se învârtteau în cap cu grămada, dar

și le rețin, fiind nerăbdătoare să audă ce are de zis.

Amintirile inimii

— M-am gândit... în ciuda duplicității lui Standler de a te fi prezentat ca fiica lui biologică, împreună cu tatăl meu au întreținut relații de afaceri și prietenie. Din respect pentru relația lor îndelungată-Ea a sărit din pat și își aruncă brațele în jurul gâtului.

— Știam că nu o să anulezi nunta. Odihnindu-și fața pe gulerul lui parfumat cu apă de colonie, răsuflă ușurată. Știu că șocul a fost de vină. Te înțeleg și te iert pentru toate cuvintele spuse pe negândite în birou. Totul va fi bine acum.

— Isabelle. A prins-o de încheieturi, i-a îndepărtat brațele de gâtul „m și a împins-o înapoi pe pat. Te rog dă-mi voie să termin.

Inima Isabellei a început să bată din nou cu putere. Își umezi buzele, Iur gura îi era uscată.

— Bine, Glenn. Te rog continuă.

Glenn s-a așezat lângă ea pe pat, frecându-și genunchii de rochia ei.

— Nu e niciun secret că te găsesc atrăgătoare. Când domnul Standler l-a abordat pe tata cu sugestia ca eu să încep să te curtez, nu m-am împotrivit. Dintre toate femeile de măritat din cercul nostru de cunoștințe tu ești de departe cea mai atrăgătoare. Puteam să mi te Imaginez o viață întreagă împreună cu mine la masă, la micul dejun, gazdă la petreceri, să te conduc la operă și să mă însoțești în călătorii de afaceri în Anglia. Să te am la braț e o plăcere pe care o așteptam de mult.

Respirația lui îi răvășea părul pe măsură ce continua.

— Încă îmi doresc să te am la braț. Fața lui se schimonosi într-o expresie de neplăcere. Dar multe din lucrurile pe care le-am menționat nu mai sunt posibile având în vedere că nunta nu va mai avea loc. Faptul că nu ai zestre și niciun statut social ridică o barieră de netrecut în calea căsniciei, dar asta nu înseamnă...

Isabelle respiră scurt și sări din pat. Se întoarse ca să-l privească și îl privea cu groază.

— Îmi sugerezi să devin... Nu putea să pronunțe cuvântul. Glenn întinse mâinile în semn de implorare.

— Nu e ceva neobișnuit. Tonul lui seducător îi provocă Isabellei îiiste transpirații reci.

— Uită-te la avantaje. Aș putea să-ți cumpăr o casă. Să-ți dau o alocație. Ai putea călători și te-aș lua cu mine în deplasările de afaceri din afara orașului Kansas. Chiar ți-aș putea găsi pe cineva care să-ți gătească și să-ți curețe. Având în vedere proveniența ta, aș spune că asta e o adevărată oportunitate.

Având în vedere proveniența sa? Isabelle tremura din cap până-n picioare de indignare. Cum putea să creadă că din cauză că fusese luată și crescută de alți părinți nu avea scrupule? Natura umilă a originii ei înlătură orice urmă a celor șaptesprezece ani?

Își îndreaptă umerii, ridică bărbia și îl fixă pe Glenn cu o privire ca de jar.

— Niciodată nu mă voi înjosi într-atât încât să intru într-o relație intimă cu un bărbat care nu este soțul meu! Este respingător din punct de vedere moral și sunt contrariată că ai putut să sugerezi ceva atât de neplăcut.

El strânse din buze și își plecă fruntea. Isabelle făcu un pas înapoi mărink distanța dintre ei. îl iubise dar acum nu era pentru ea cu nimic mai mult decât un desfrânat. Reușise să își ascundă adevăratul caracter atâta timp? Poate că moartea timpurie a părinților ei a salvat-o de o viață de suferință...

În cele din urmă Glenn a ridicat capul și o privi.

— Cum dorești. Era doar un compromis. Ochii lui păreau goliți de orice sentiment. Și tata are o sugestie dacă vrei să o asculți.

Isabelle își cuprinse brațele și aștepta să continue.

— Ți poate aranja să mergi la Shay's Ford, Missouri unde are un partener de afaceri-un domn Mason Drumfeld. Omul te va găzdui, îți va da îmbrăcăminte și se va ocupa de tot ce ai nevoie până când vei crede de cuviință că te poți descurca singură.

Isabelle își duse o mână la gât. Pulsul era foarte

ridicat sub degetele ei tremurânde. Aproape că a leșinat de frică. Cum avea să se descurce de una singură într-o comunitate străină? Poate ar fi bine dacă s-ar mai gândi la compromisul lui Glenn...

Îi analiză chipul lipsit de expresie, imaginându-și o viață în care avea să aștepte vizitele lui și întreaga comunitate avea să o arate cu degetul și să o vorbească pe la spate numind-o „amanta”. Mama Isabellei vorbea

Amintirile inimii

CU dispreț despre astfel de femei. În ciuda fricii nu se putea coborî chiar într-atât.

Glenn se ridică de pe pat și își băgă mâinile în buzunare.

— Să-i spun tatii că vrei să mergi la Shay's Ford? Isabelle avea o singură variantă.

— Da!

— Bine.

Calmul lui Glenn nu trăda importanța discuției care tocmai avusese loc între ei. Abia dacă a privit-o.

— Cu siguranță că poți lua un tren în seara asta dat fiind că e o gară importantă. Te va duce până în St. Louis, iar de acolo vei merge cu șlepul pe Mississippi. Îți va cumpăra tata biletele din moment ce tui dispui de resurse financiare. Să-ți pregătești bagajul. O să trimit lui [jarul după tine când va fi gata caleașca.

A traversat camera fără să se uite la ea și a închis ușa în urma lui. Isabelle stătea nemișcată în mijlocul camerei, cu privirea ținută spre podeaua de lemn și cu inima făcută țandări la picioare.

10

Mattie

St. Louis, Missouri Ianuarie, 1903

I

Îți mulțumesc, băiete. Și Matt îi aruncă douăzeci și cinci de cenți băiatului cu fața plină de lemne care i l-a adus pe Russ. Observă cu ușurință că se îngrijise foarte bine grijă de Russ la grajduri, lucru care l-a liniștit.

Îl duruse faptul că a trebuit să fie despărțit de animal

în săptămâna care trecuse. Împreună cu Russ s-au îmbarcat pe noul tren care mergea pe ruta Burlington-Rock Island ca să mai economisească ceva timp din călătoria lor de la Spofford la Shay's Ford. Cu toate că îl vizitase pe Russ la fiecare oprire, nu era la fel cu obișnuita lor întovărașire de dimineața până seara. Russ nu părea să-i poarte ranchiună pentru că a trebuit să călătorească într-un vagon din șipci împreună cu trei vaci cu un vițel scandalagiu. Adulmecarea duioasă de pe ceafa lui Matt îi îea acestuia că Russ încă îl considera prietenul lui. Matt tremura în timp puse șaua pe spatele lat al lui Russ. Emperatura era simțitor mai scăzută în St. Louis față de cea cu care e obișnuise el în ultimii ani în Texas. Sau, admise el, poate erau mai mult frica decât temperatura. De când intrase în Missouri nu putea ipa de senzația că familia Jenk s-ar putea să stea la pândă după vreun olț ca să-l prindă și să-l oblige să muncească pentru a-și plăti datoria, chiar mai rău.

Russ a nechezat suflând aburi în aer. Matt strânse încă o dată, ușor, faua și urcă pe ea. Russ dădea din cap de parcă ar fi nerăbdător să pornească. Mângâindu-l ușor pe gâtul lui gros Matt îi spuse:

— Ușor. Pornim curând. Trebuie să mai opresc puțin ca să ne iau niște provizii pentru drum. Mai avem cam trei zile până în Shay's Ford.

În timp ce Russ mergea la trap pe stradă înspre centrul comercial, Matt își palpă buzunarul ascuns al hainei sale. Cheltuise o mare parte din bani pe tren. Văzând zăpada de pe sol se gândi că va avea nevoie de haine de lucru mai groase. Spera să aibă destui bani pentru ce avea nevoie. Trecuse o bucată bună de vreme de când familia Harders îi înmânase prima plată.

În sacoșă avea telegrama de confirmare că se putea alătura echipei de la ferma Rocky Crest. Răspunsul venise după patru zile. Pe atunci Matt era convins că postul nu mai era disponibil și se hotărâse să accepte o slujbă la grajduri până se va ivi ceva mai bun. Și chiar având confirmarea în mână se gândea să accepte slujba la

grajduri decât să pornească până în Missouri.

Însă cuvintele din telegramă l-au convins. O citise de atâtea ori încât o știa pe de rost. *Domnule Tucker, vă rugăm, faceți aranjamente ca Rocky Crest să devină căminul dumneavoastră.*

Cămin. Nu se rugase el lui Dumnezeu pentru un cămin? Dumnezeu trebuie să îi fi pregătit ceva în statul pe care îl evitase în ultimii zece ani.

Se opri în fața unui local numit Magazinul lui Dave și Matt murmură:

— Mă încred în Tine, Doamne, Tu știi de ce m-ai adus înapoi aici... A legat hăturile de traversă și frecă ușor botul lui Russ pentru ca apoi să urce pe trotuarul șleampăt din fața magazinului. Când a deschis ușa a auzit o voce care îi dădu fiori din cap până-n picioare.

În spatele tejghelei stătea o femeie ce număra monede, în timp ce niște vaiete și șfichiuirea unor lovituri umpleau aerul încăperii. Femeia părea surdă la sunetele care îl făcea pe Matt să tremure ca o ramură texană în vânt. Amintiri chinuitoare îl năpădeau dar le-a alungat trântind ușa.

Auzind zgomotul făcut de ușă femeia a ridicat privirea.

— Bună. Cu ce vă pot ajuta?

A ridicat tonul ca să acopere strigătele îndurerate care se auzeau de undeva din afara ariei vizuale a lui Matt.

Matt străbătu încăperea din trei pași.

— Cine face scandal?

Femeia făcu o grimasă arătând spre o ușă închisă din colțul îndepărtat în stânga magazinului.

— Petey. Băiatul ăla nu merită nici măcar hainele pe care Dave i le dă, iar acesta încearcă să-i bage mințile în cap".

Înainte să termine de vorbit, Matt se opri lângă ușă și o deschise. Stomacul i se răscolit când îl văzu pe bărbat-Dave, presupunea el cu o curea în mână și ținând pe un butoi un băiețel firav și care fremăta de durere. Matt tresări când a auzit cureaua lovind spinarea băiatului. A

simțit lovitura de bici și a trebuit să se abțină să nu geamă și el de durere împreună cu băiatul.

Dave a ridicat mâna ca să mai lovească o dată însă Matt s-a apropiat fi i-a prins mâna la jumătatea loviturii. Cureaua atârna nefolosită în mâna omului.

— Hei! Dave se smuci întorcându-se cu fața la Matt. Ce crezi că faci?

Matt și-a încheștat pumnii. Se concentra asupra bărbatului, dar plânsul băiatului îi distrăgea atenția.

— Vă opresc pe dumneavoastră. Cu ce drept îl bateți pe băiat? Dave găfâia, măsurându-l pe Matt ca să se decidă dacă să înceapă o bătaie sau nu.

— Am tot dreptul. Băiatul nu face nimic.

Matt aruncă o privire băiatului care atârna deasupra butoiului. Trupul îi tresărea de la suspine. Lipsa totală de apărare a băiatului îl umplu cu un sentiment de empatie pe care Matt nu îl putu ignora.

— Nimeni nu are dreptul să bată un copil. Uitându-se la Dave, a «dăugat.

— Există modalități mai bune să îi demonstrezi ce vrei să faci. Dave a mai expirat o dată ironic. L-a apucat pe băiat de braț și

I-a ridicat în picioare. Băiatul strigă, ridicându-și brațul liber ca să-și ferească fața. Dave îi dădu un brânci băiatului, care zbură în lateral și ateriza într-o grămadă de pungi de pânză umplute ochi.

— Termină de aranjat cutiile alea, cum ți-am spus și să nu mai scapi vreuna-a fluturat cureaua-dacă nu, știi ce te așteaptă.

Băiatul a țâșnit afară pe ușa din spate în frig. Fără haină, a observat Matt. În momentul în care ușa s-a închis, Matt s-a întors cu fața înspre Dave.

— E fiul tău?

— Nu! Dave se îndrepta spre ușa care dădea în magazin. L-am luat acum șase luni. L-am prins cotrobăindu-mi prin anexă după mâncare. Mi-a spus că l-au alungat părinții pentru că aveau prea multe guri de hrănit și venise vremea ca să-și poarte singur de grijă.

Agățând cureaua într-un cui lângă ușă a spus.

— „Îmi dau seama de ce nu l-au mai vrut. Nu am văzut în toată viața mea un băiat mai inutil.

Povestea băiatului îi provocă lui Matt o durere în inimă. îl urmă pe bărbat în magazin.

— Atunci de ce îl mai ții? Bărbatul a pufăit.

— Am nevoie de cineva care să descarce marfa și să facă curat. Într-una din zilele astea o să realizeze că nu voi cruța cureaua până când nu va face treaba ca la carte, a adăugat el rânjind. Se va îndrepta el.

— N-ai niciun drept să-l bați, a bolborosit Matt. Dave se uită urât la el.

— Ai venit doar să mă deranjezi sau ai nevoie de ceva?

Cu toate că ultimul lucru pe care îl dorea era să ajute bărbatul al cărui comportament cu sărmanul Petey îi aduse în minte atâtea amintiri nefericite din propria copilărie, spuse:

— Am nevoie de provizii pentru o călătorie de trei zile. Dacă îl ținea ocupat pe bărbat câteva minute, Petey ar fi avut parte de un răgaz.

— Doar pentru dumneavoastră?

Matt ezită. Un plan se înfiripă în mintea sa.

— Pentru mine... și tovarășul meu. Spera că Domnul îl va ierta pentru că nu a spus adevărul.

— Călătoriți călare?

— Da.

Dave a dat din cap.

— Mă voi ocupa de toate. Și o să vă dau un preț bun - mai bun decât magazinul mare din josul străzii.

— Bine. Matt porni agale spre intrare. Mă duc să văd ce face tovarășul cu, să văd dacă și-a terminat treaba.

— Am nevoie de zece minute, a spus Dave.

— E bine zece minute. Matt își ridică gulerul în jurul mandibulei și pe ușă. S-a oprit câteva momente să respire, lăsându-l pe Russ să se cee de el cu botul, înainte să meargă în spatele clădirii. L-a găsit pe iiat cu ușurință-doar el era în spate.

Când l-a văzut pe băiat-îmbrăcat cu haine vechi, cu nasul roșu, chii plini de lacrimi și mișcându-se prudent-parcă se uita în oglindă – a trebuit mult autocontrol ca să nu se repeadă, să îl ia pe băiat în brațe I s-a fugă cu el. Dar dacă ar fi făcut asta l-ar fi speriat pe copil. Mai întâi trebuia să câștige încrederea lui Petey. Abia apoi putea să-l ajute.

Petey lua cutiile prin trapa coborâtă a căruței. Se lăsă pe spate Jin cauza greutateii, dar surprinzător, nu a căzut. S-a întors și a intrat Irându-și picioarele într-o anexă din spatele magazinului. O *izbitură* spuse lui Matt că lăsase lada jos. Apoi băiatul a ieșit din încăpere. Jând l-a văzut pe Matt s-a oprit. A făcut ochii mari și își freca nasul un deget.

— Nu am făcut nimic. Cuvintele puteau la fel de bine să îl acuze. Matt se chinuia să zâmbească. Și-a pus cotul pe marginea căruței.

— Văd că te descurci bine dar am câteva minute de pierdut. Și m-am Indit dacă nu ai nevoie de ajutor.

Băiatul se încruntă.

— De ce?

Matt a ridicat leneș dintr-un umăr.

— De ce nu?

Petey îl privi tăcut câteva secunde înainte să îi imite mișcarea din imăr.

— Cum vreți.

Matt și băiatul lucrau în liniște descărcând și aranjând ultimele lăzi.» **r** apoi, fără ca măcar să-i mulțumească, Petey și-a scuturat mâinile și, pornit spre intrarea din spate. Matt îl strigă.

— Ascultă un pic!

Petey s-a întors încrucișându-și brațele.

— Trebuie să intru. Am de făcut curat. Matt traversă pământul tare se așeză ciuci în fața băiatului.

— Îți place să lucrezi aici? Băiatul dădu dezaprobat din cap.

— Dacă ai avea posibilitatea să mergi altundeva ai face-o? Petey a clipit de câteva ori.

— Dave spune că îi sunt dator. Pieptul lui Matt s-a strâns.

— Cred că Dave și-a recuperat datoria deja. Se ridică acum în picioare. Mă duc la o fermă numită Rocky Crest. Nu te pot duce acolo, dar știu un loc în Springfield unde ai putea sta. Dacă vrei te duc la gara și te trimit acolo.

Petey se uită peste umăr.

— Și nu ar mai trebui să lucrez pentru Dave?

— Nu.

Fără să ezite Petey a dat din cap, cu pletele lui blonde și lăptoase săltându-i pe creștet:

— Da, vreau.

Matt îl orienta pe Petey ușor spre anexă.

— Așteaptă-mă acolo. Iau proviziile și apoi plecăm. A așteptat până Petey a fugit în anexă ca să ocolească clădirea și să intre pe ușa din față.

După cum promisesese, Dave îi pregătise o grămadă.

— Vi-am pus carne de porc la saramură, fasole, cafea, mălai... bărbatul a citi toată lista și îi spuse prețul.

Matt și-a scos pușculița și a vărsat monedele în mâna întinsă a lui Dave. A cântărit sacoșa și pășea apăsător spre ușă când la jumătatea drumului s-a oprit și s-a întors.

— Aveți haine pentru băieți? Inima îi bătea foarte tare. Își va da seama Dave ce pune la cale?

— Ce manmer

Matt nu avea nicio idee.

— Pentru un băiat de șase, șapte ani. Spera că a ghicit corect. Dave luă o haină maro de lână de pe un umeras și i-o întinse.

— E bună?

Matt o examina. Bănuia că haina va fi mare pentru constituția firavă a lui Petey, dar dacă era mai mare avea să îi fie bună o perioadă mai îndelungată. A dat din cap.

— E bună. Cât face?

— Trei dolari.

Trei dolari era jumătate din suma pe care o mai avea Matt în pușculiță. A scos pușculița și o deschise.

— O iau.

Minute bune mai târziu, călare pe Russ, Matt a dat înapoi pe alee fi a oprit lângă anexă.

— Petey?

Băiatul și-a scos capul bălai afară. Matt i-a aruncat haina. Nerăbdător, Petey a luat-o peste cămașă și a încheiat-o până la rever. Se uita în sus la Matt cu ochii mari și încrezători.

Matt se aplecă întinzându-i mâna.

— Așa, tovarășe, apucă-mi mâna! Cu o mică smucitură îl așează pe Petey în spatele lui. Băiatul era foarte slab. Ține-te bine, i-a spus li. iatului și a simțit mâinile acestuia cuprinzându-i talia. Dii, Russ, să mergem.

Mergând pe drumul bătătorit care ieșea din St. Louis, Matt era extrem de atent la băiatul care stătea lipit de spatele său. Mai mult ca «sigur că băiatului îi era frig și-pe măsură ce seara trecea-era obosit, dar nu se plângea. Nici nu punea întrebări-doar și-a băgat mâinile în Im/. unarele lui Matt, s-a lipit cu obrazul de spatele acestuia și se ținea de el în tăcere.

În schimb, Matt își punea tot felul de întrebări în timp ce străbătea călare pe Russ prin ținutul mohorât. Ce își închipuia că face furișându-se cu un copil care nu era al lui? Avea Dave să depună plângere împotriva lui - așa cum făcuseră și soții Jenk cu mulți ani în urmă? Va avea el destui bani ca să-i cumpere lui Petey un bilet până în Springfield? trecuse mult timp de când fusese în Springfield-dar dacă orfelinatul de care îi spusese lui Petey nu mai exista?

Doamne, am acționat în pripă, nu m-am gândit la toate lucrurile, se ruga Matt, inspirând aerul rece de iarnă. Dar nu puteam să îl mai las acolo, unde Dave îl trata atât de rău el... am proceda corect, nu-i așa? Copil fiind și suferind din cauza familiei Jenk, întotdeauna își dorise ca cineva să vină și să îl salveze. Astfel că scăpându-l pe Petey nu puteală fi făcut ceva greșit. Și cu toate acestea se îndoia dacă ceea ce făcea era legal. Sper să nu regret ceea ce am făcut...

În spatele lui, strânsoarea lui Petey a slăbit și acesta

a alunecat în lateral.

— Prrr! Matt îl trase pe Russ de căpăstru cu o mână și cu cealaltă îl prinse pe băiat. Și-a întors capul și l-a întrebat pe băiat:

— Ești bine?

Peter a dat din cap și zâmbea timid.

— Am adormit. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ți ceri iertare.

Matt s-a oprit inspectând ținutul. Câțiva copaci mai mici la vreo jumătate de kilometru distanță aveau să le fie adăpost.

— Apune soarele. Ar fi bine să ne găsim un loc unde să înnoptăm. Ți-e somn?

Petey i-a răspuns printr-un căscat.

— Bine atunci, o să ne oprim. Matt trase de căpăstrul lui Russ.

— Haide, uriașule!

Mai târziu, când aveau burțile pline de carne de porc, fasole și pâine din porumb, Matt și Petey se așezară spate în spate sub pătura pentru călărie a lui Matt. Petey era cu fața la foc. Matt socoti că băiatul uscățiv avea mai multă nevoie de căldură decât avea el. Clipea în noaptea întunecată, inspirând aer rece și expirând nori de aburi. Deasupra capului clipeau stele albastre și albe. Russ respira mulțumit din locul său de lângă pomi oferindu-le un cântec de leagăn atât de cunoscut.

Petey se foia, lovindu-l cu cotul pe Matt între omoplați. Matt se dădu în față doi-trei centimetri ca să-i facă băiatului mai mult loc, dar apoi simți un deget care îl împunge la spate.

— Da.

— Doar voiam să-ți spun... Vocea băiatului părea foarte înceată în întunericul de afară. Nimeni nu a mai fost atât de amabil cu mine. Vă mulțumesc, domnule.

Cu o oarecare stânjeneală Matt a întins mâna în spate și-l bătu pe picior.

— Cu plăcere, amice. Acum culcă-te, bine? Mâine avem mult de mers.

Câteva mișcări și înghiontiri i-au spus lui Matt că Petey s-a întors. Era liniște din nou. Dar cuvintele simple ale băiatului i-au făcut inima să tresalte. *Da, am făcut ce trebuia.*

11

Shayv's Ford, Missouri Ianuarie, 1903

Petey, e capătul de linie. Matt îl struni pe Russ să meargă înainte în timp ce Petey îl ținea Ki râns de umeri și se apleca în lateral ca să vadă orașul. Potrivit telegramei domnului Harders, orașul Shay's Ford era cel mai apropiat oraș mare de ferma Rocky Crest. Așezat pe malul râului Mississippi arăta ca un oraș prosper. Străzile pavate cu piatră erau brăzdate de șine pentru troleu și avea chiar case construite din cărămidă și cu ornamente din mortar. Toate afacerile se etalau afișând fațade lucioase, cu ornamente îndrăznețe și culori captivante. Lui Matt îi plăcea orașul.

Dar un lucru părea să lipsească. Gara. După ce a traversat de două ori străzile din centrul comercial, Matt s-a oprit, a legat calul și a strigat un om de pe aleea de lemn.

— Scuzați-mă, domnule.

Bărbatul se opri din mersul lui grăbit.

— Da?

Matt își lăsă pălăria pe spate.

— Caut gara-vreau să cumpăr un bilet către Springfield. Omul s-a apropiat de marginea aleii.

— Nu o să găsești gară în orașul ăsta. Noi trimitem mărfurile pe râu, așa că nu avem tren în Shay's Ford. Cea mai apropiată gară este în Paynesville, la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri de aici la «ud-vest.

Matt își îngropa un oftat. Sud-vest era direcția opusă față de cea în care trebuia să o ia el către Rocky Crest. Și el spera să ajungă la fermă până la venirea serii.

Bărbatul își vârî mâinile în buzunare și ridică din umeri.

— Este o trăsură care merge o dată pe săptămână, vineri dimineața, în mai multe orașe printre care și Paynesville. Te-ai putea folosi de ea.

Până vineri? Matt nu putea aștepta atât și nici nu putea să-l lase pe băiat nesupravegheat. Mai mult, era sigur că nu putea să plătească trăsura și biletul de tren. A mormăit un mulțumesc căruia bărbatul i-a răspuns cu o înclinare de pălărie în față, înainte ca să intre într-o clădire înaltă din cărămidă cu o placă pătrată din aramă la intrare pe care scria *Birou avocațial Logan și Tyler*.

Petey îl trăgea de mânecă.

— Domnule, trebuie să mă duc la toaletă.

Matt l-a luat pe Petey de braț și l-a dat jos de pe cal. I-a arătat latrina vopsită în alb de la marginea parcarii.

— Tu du-te. Eu o să întreb cum ajungem la fermă. Se pare că o să trebuiască să te țin cu mine-Se opri brusc din ceea ce zicea în timp ce Petey se strecura către latrină, printre trăsurile care treceau, nepăsător cu privire la grijile lui Matt.

S-a dat jos din șa și se întindea. Era plăcut să stea în picioare după atâtea zile de călărit. Destinația era aproape. Un sentiment de fericire l-a cuprins când se gândea la ferma ce îl aștepta; un nou început, șansa de a se stabili undeva. De data asta, oare, definitiv? Plimbându-se în sus și-n jos pe străzi a văzut cel puțin trei biserici, dar nicio cârciumă. Și fără gară, familia Jenk nu prea avea pentru ce să vină în Shay's Ford.

Da, se pare că alegerea lui Matt de a pleca din Texas spre Missouri fusese una inspirată. Dacă ar mai ști cum să-l trimită pe Petey la acel orfelinat din Springfield toate problemele i-ar fi rezolvate.

Se uită în jur. Unde era băiatul? Lipsise suficient de mult ca să rezolve ce avea de făcut. După ce îl priponi pe Russ în fața biroului de avocatură, traversă strada și fugi spre latrină. Bătu ușor în ușă.

— Petey?

Niciun răspuns. A bătut un pic mai tare.

— Ești bine?

Când a văzut că nu-i răspunde nimeni, a aruncat o privire înăuntru. Latrina era goală. Matt a intrat în zona de spațiu verde. Băiatul nu avea cum să se fi încurcat și s-o fi

luat în altă direcție. Făcându-și mâinile pâlnie lângă gură a strigat:

— Petey!

Privi în stânga și-n dreapta, dar niciun băiat cu părul ciufulit și îmbrăcat cu haină nouă nu venea înspre el.

Matt căută preț de aproape o oră, cu un ochi uitându-se după Petey și cu unul privind cum soarele cobora încet spre vârfurile golașe ale copacilor. Avea să fie seară curând, iar el trebuia să ajungă la fermă cât mai putea călători. Cu inimă grea, Matt s-a întors la Russ. Urcându-se în șa s-a uitat în sususul și-n josul străzii după clădirea șerifului unde putea să-l dea dispărut pe băiat. Dar a realizat că va avea nevoie de mare iscusință ca să explice cum l-a adus pe Petey în Shay's Ford.

— Doamne, unde s-a dus acel copil?

Russ scurma pământul și necheza ca și cum și el ar fi fost îngrijorat. Matt mângâie animalul pe gât și se gândea să-și închirieze un loc într-un grajd și să-l caute din nou pe băiat de dimineață.

În același moment bărbatul care i-a sugerat să ia trăsura către St. Louis a ieșit din clădirea avocaților. Privirea i s-a oprit asupra lui Matt și acesta a venit până la marginea aleii.

— V-ați hotărât să rămâneți în oraș și să așteptați trăsura? Matt a dat din cap dezaprobat, coborând încă o dată din șa.

— Nu. Nu am timp să aștept. Acum am o problemă mai mare.

— Da? Bărbatul părea preocupat.

— Da. Matt își freca bărbia păroasă. Știți băiatul acela mic care era cu mine? L-au dat afară părinții din casă și voiam să-l trimit la un orfelinat în Springfield din cauza aceasta întrebam de tren. S-a dus la latrină acum mai bine de o oră și trebuie să se fi pierdut. Nu-l găsesc și trebuie să plec din oraș. Trebuie să mă prezint la o slujbă dar nu-l pot lăsa în urmă.

Bărbatul s-a prins cu ambele mâini de balustradă.

— Credeți că e obișnuit să se întrețină?

— Așa cred. Matt îl înțelegea pe Petey. Și el a trebuit să-și poarte singur de grijă de la o vârstă mult prea fragedă.

Bărbatul își trase gura într-o parte, sucindu-și mustața.

— Mă doare să spun asta, dar Shay's Ford are destui copii ai străzii. Vin cu barjele și își duc zilele furând din buzunare, lucrând la docuri iau vânzând ziare și cârpe ca să supraviețuiască. Bărbatul clătină din cap. Eu cred că s-a întâlnit cu un grup de băieți de la noi și li s-a alăturat.

Matt se încruntă. Nu-i plăcea gândul că Petey pur și simplu a plecat fără să-și ia rămas bun după cât l-a ajutat.

— Chiar credeți asta?

— Asta e cel mai plauzibil. Bărbatul a lovit balustrada. Dacă îmi spuneți numele și unde stați o să vă trimit o telegramă, cu cea mai mare plăcere, dacă îl văd. Cunoșc un cuplu de aici care se ocupă de băieții de pe stradă. Dacă prietenul dumneavoastră a intrat în vreo bandă locală, în mod sigur ei îl vor observa până la urmă.

— Vă sunt recunoscător. Matt își scoase bocceluța din buzunar. Permiteți-mi să vă plătesc pentru deranj.

Bărbatul a dat din mână în semn de refuz.

— Nu e nevoie. Eu vreau să-i ajut pe acești băieți oricum pot.

A scos un caiet din piele și un creion din buzunarul hainei și i-a spus:

— Dați-mi, vă rog, numele și adresa ca să vă pot contacta, încuviințând, Matt își puse bocceaua la loc.

— Numele meu este Matthew Tucker și mă duc să mă angajez la ferma Rocky Crest.

Bărbatul își ridică iute capul.

— Rocky Crest? La Gerald Harders?

— Exact.

— Păi, atunci... Bărbatul a înconjurat balustrada și a întins mâna. Numele meu este Jackson Harders, Gerald este tatăl meu, așa că presupun că drumurile noastre se vor mai intersecta chiar dacă îl găsesc pe băiat sau nu.

Matt respiră ușurat.

— Încântat de cunoștință. Mulțumesc că o să vă interesați de Petey. Nu aș vrea să i se întâmple ceva rău.

Jackson Harders suspină.

— Din păcate răul vine. Îl bătui pe Matt pe umăr. Dar mă voi ruga pentru tânărul tău prieten. Dumnezeu știe unde este – chiar dacă noi nu știm.

Matt se simți alinat de cuvintele lui Jackson. Încă era un novice în ști cum să pună toate lucrurile în mâna lui Dumnezeu, dar Jackson i-a reamintit că trebuie să se încreadă în El și să nu se mai îngrijoreze, așa cum domnul Smallwood îl învățase.

— Ar fi bine să plec. Sunt așteptat. A urcat din nou în șa. Oricât de mult îl dureau să îl lase pe băiat în urmă, era mai liniștit știind că Jackson Harders îl va căuta.

Ferma Rocky Crest

Matt își lovi pălăria de picior și întoarse spatele indicatorului. Cu toate că soarele aproape dispăruse, încă mai era destulă lumină ca să distingă literele din fier forjat. Dar se gândea dacă nu cumva fusese obiectul unei farse. Călătorise mai bine de o mie șase sute de kilometri ca să se ocupe de oi? Ar putea fi mai avut dacă s-ar zbengui cu puștii aceia pe străzile din Shay's Ford!

Cocoțat pe spinarea lui Russ străbătu cu privirea peisajul cenușiu pătat cu animale blănoase. Îl cuprinse o amară dezamăgire. *Doamne, ce caut eu aici?* Cât visase la fermă și la un pat unde să-și plece capul, al altți oameni prin preajmă și posibilitatea de a se așeza acolo, ca acel loc să devină casa lui. Dar la oi nu se gândise. Familia Jenk considera păstorii mai josnici decât târâtoarele. Chiar și amabilul domn Smallwood ipunea că țara ar fi mai bună fără acești lănoși crescători de oi.

La capătul aleii era o casă mare din piatră. La fiecare fereastră strălucea o lumină, arătându-i calea. Cu toate acestea stătea în șa și negocia cu sine însuși. Îi spusese domnului Harders că este de încredere, dar gândurile pe care le avea acum arătau despre el că era departe de a fi un om de încredere. Voia să se întoarcă și să plece înapoi în Texas.

Cu mai puțin de trei dolari în buzunar? De asemenea îi spusese lui Jackson Harders că poate trimite informații despre Petey la fermă. Matt murmură trist. Fie că îi plăcea sau nu, nu avea încotro.

— La o fermă de oi, a tunat el, lovindu-și încă o dată vârtos piciorul pălăria înainte să o pună pe cap. A suspinat uitându-se la aburii pe are îi sufla în aerul rece de seară.

— Dii, Russ.

Russ o luă la trap ascultător pe pământul colbuit oprindu-se în fața casei de piatră dezordonate.

Când Matt coborî din șa, una din marile uși duble s-a deschis înfățișând un bărbat mare cu niște pantaloni maro și cu niște bretele peste o cămașă arămie. Fața omului se însenină afișând un zâmbet de bun venit.

— Bună seara! Tu ești Matthew Tucker?

Matt legă hățurile lui Russ de balustrada de lemn din fața verandei și a dat din cap.

— Da, domnule.

— Te așteptam. Eu sunt Gerald Harders. Bine ai venit la Rocky Crest!

Matt traversă veranda ca să strângă mâna omului. Se sili să zâmbească, deși nu simțea să o facă.

— Vino înăuntru. Gerald îl conduse pe Matt în casă ghidându-l cu mâna sa mare de la spate.

Matt a pășit peste prag și-și dădu haina jos. Proprietarul a închis ușa și i-a mai zâmbit o dată.

— Urmează-mă.

Matt l-a urmat pe un hol lung căptușit și luminat cu lămpi cu gaz, amplasate pe ambele părți ale holului. Au intrat într-o cameră cu lambriuri și Matt nu s-a putut abține să nu fluiera în semn de uimire. Exteriorul rustic nu dădea niciun indiciu cu privire la interiorul stilat. A rămas înmărmurit pentru câteva momente măsurând și asimilând tot ce vedea, de la biroul uriaș care, împreună cu biblioteca, ocupa un colț al camerei până la șemineul uriaș de piatră de pe peretele opus. O pictură în ulei atârna deasupra marginii sculptate, un peisaj cu oi la pășune și casa în fundal. Casa *aceasta*, o recunoscuse Matt. Familia

trebuie să fi fost pe aceste meleaguri de mulți ani.

Simți cum junghiul singurătății îl împunse din nou când a înțeles diferența dintre trecutul familiei Harders și trecutul său. Întorcându-și privirea dinspre șemineu îl văzu pe domnul Harders așezat într-un scaun negru din piele.

Domnul Harders arătă înspre o canapea asortată așezată în fața scaunul său.

— Ia loc.

Matt înconjură canapeaua și, dându-și seama că hainele îi erau prăfuite, se puse pe marginea șezutului capitonat cu o căptușeală groasă. Își așternu haina pe un genunchi, iar pălăria o ținea între genunchii depărtați, uitându-se în tot timpul acela în ochii prietenoși. îi bărbatului.

— Îmi pare rău că ați ajuns noaptea, domnule Tucker. E greu să vezi întinderea fermei fără lumină. Dar avem timp pentru asta și mâine.

Matt își dresе vocea.

— Ăăă, domnule Harders, trebuie să recunosc ceva... își freca bărbia dorindu-și să fi avut posibilitatea să se bărbierească și să se spele înainte să-și vadă noul șef. Am trăit cu impresia că e o fermă pentru vite, dar ajungând aici... Râse scurt și mâhnit. Ca să fiu sincer, nu am mai lucrat cu oi până acum.

Domnul Harders s-a lăsat pe spate și a pus picior peste picior.

— Nu vreau să te îngrijorezi de oile de afară. Sunt foarte ușor de îngrijit - chiar mult mai ușor decât vitele! Câinii fac mai toată treaba.

Matt a strâns din buze.

— Atunci de ce aveți nevoie de mine? Glumea doar pe jumătate. Domnul Harders a râs zgomotos cu toate că Matt a simțit că era un pic forțat.

— Păi cred că i-am lăudat prea tare pe câini. O să faci ceea ce câinii nu pot. Le tundem o dată pe an și fată cel mult doi miei pe an. Atunci am fi ocupați pe bună dreptate, dar nu e ceva ce nu se poate învăța.: aplecă înainte punându-și cotul pe genunche. Mai am trei ajutoare, el mai

bun este Clancy Parks. El e cu mine de douăzeci și șapte de i.

Douăzeci și șapte de ani? La auzul ăstora, Matt a făcut ochii mari. nu a stat într-un loc mai mult de douăzeci și șapte de *luni*.

— Clancy te va învăța tot ce trebuie să știi și o va face cu măvointă.

Se încruntă și îl privi serios pe Matt.

— Ești cât de cât deștept?

Matt a clipit de câteva ori, căci întrebarea îl luă prin surprindere. Ju era școlit dar învățase multe de-a lungul anilor. Dând din cap a Ispuns cinstit.

— Da, domnule, sunt.

— Atunci te vei descurca.

Domnul Harders se lovi vesel peste coapse și se ridică. Genunchii îi pocniră.

— După cum promiteam în anunț, vei avea cazare și masă pe lângă salar. Vei împărți o cabană cu Clancy. Are două dormitoare așa că vei avea intimitate. Masa o vei lua cu mine în casa mare.

— O cabană? Inima lui Matt săltă de bucurie. A cuprins cu o mână haina și se ridică.

— Mă așteptam la o colibă. Domnul Harders a râs ușor.

— La oi nu ai nevoie de atâția oameni. Iar o colibă ar fi o risipă. Cabana aduce mai mult a cămin. Nu crezi?

Ceva îi umplu inima lui Matt la această întrebare. De câte ori se rugase el pentru un cămin? Un loc unde să stea, să fie acceptat și să renunțe la viața pe drumurile care îl mânau de când era tânăr? Dumnezeu cu siguranță are căi misterioase.

Matt își dres glasul, plin de recunoștință pentru încrederea bărbatului care îi provoca mai multă plăcere decât putea spune.

— Domnule Harders, vă mulțumesc că mă păstrați chiar dacă v-am spus că nu am experiență în creșterea oilor. A făcut o pauză trăgând aer adânc în piept. Voi fi onorat să încerc a învăța.

Domnul Harders i-a strâns mâna.

— Ei bine atunci domnule Tucker, haideți să vă instalăm.

— Spuneți-mi Matt, vă rog.

— Bine. Iar tu să-mi spui Gerald. Matt a dat din cap.

— O nu, domnule, dumneavoastră sunteți șeful și nu m-aș simți bine spunându-vă astfel. Va trebui să vă numesc domnul Harders.

Bărbatul a zâmbit.

— Știi, Matt, cred că noi doi ne vom înțelege de minune.

12

Molly

Shay's Ford, Missouri Februarie, 1903

Domnișoară Hodoronc-Tronc, mai inutilă decât tine nu există! Mușchii Isabellei s-au încordat la auzul vocii nazale a lui Patsy, ajutorul de bucătar. Abținându-se să ofteze, cu toate că-și dorea cu tot dinadinsul, a întrebat:

— Spuneți-mi vă rog cu ce am greșit acum? Patsy aruncă o cratiță sub nasul Isabellei.

— O vezi? Încă mai are sos pe margine. Dacă nu te-ai mai preocupa atât de mâinile acelea albe ca și crinul poate ai reuși să le speli cum trebuie din prima.

Patsy azvârli cratița în chiuveta mare stropind sorțul Isabellei cu apă cu săpun.

Întorcându-se înapoi la tejgheaua pentru pregătirea mâncării, femeia murmură.

— Nu poate spăla nici măcar o cratiță... Nu știu cum a trecut prin viață până acum...

Cuvintele rostite încet doar au adăugat la rușinea Isabellei. Nu suferise un astfel de abuz în toată viața ei cât avusese parte în ultimele șase săptămâni la reședința familiei Drumfeld. Cu toate că Glenn o asigurase că va fi primită ca oaspete, domnul Drumfeld o dusesse în camerele servitorilor și îi aduse la cunoștință că va munci pentru întreținerea ei.

Ridiculizările servitorilor îi produsese răni la fel de adânci precum cele induse de Randolph. Nefiind niciodată

nevoită să facă patul, să ipele, să calce hainele, să curețe în bucătărie, să șteargă mobila de praf.

Isabelle nu era deloc pregătită pentru postura de menajeră. Și nimeni nu părea interesat să o învețe. Preferau să o ridiculizeze și să o umilească. Așa că a învățat din ceea ce văzuse pe alții făcând. Din nefericire, eșua lamentabil de fiecare dată.

Cufundându-și mâna până în fundul chiuvetei căută cârpa și a început să frece cratița care crezuse de prima dată că era curată. Apa fierbinte îi produse broboade de sudoare pe buza de sus și pe frunte. Câteva șuvițe de păr i-au ieșit de sub cordeluța uzată și i s-au lipit de pielea umedă gâdilându-i bărbia. Umerii i-au cedat epuizați. Nu mai putea să-și prindă părul cu cordeluța și să reziste mai mult de o oră sau două.

Când avea să se întoarcă acasă, avea să o copleșească pe Myrtle, menajera personală, cu aprecieri pentru purtarea de grijă în atâtea lucruri în toți acei ani. Îi mulțumise oare vreodată lui Myrtle pentru ceea ce făcuse? A lăudat-o pentru istețimea ei? Cei care munceau ca să se întrețină meritau mai mult decât salariile mizere pe care le primeau.

— Nu ai terminat? Am nevoie de ea să pun în apă niște mazăre! Patsy se băgă în fața Isabellei și-i smulse cratița.

Isabelle s-a mușcat de limbă ca să-și rețină cuvintele de protest, învățase din prima zi că orice protest îi aducea doar mai multă ponegrire. A nu spune nimic era cel mai bine. Apoi, îndată ce Patsy se îndepărtă ștergând cratița cu șorțul ei mânjit, gândurile dinainte îi reveniră. Myrtle merita să fie lăudată, dar nu toți servitorii meritau. Patsy merita niște vorbe dure de genul celor de care era foarte capabilă Isabelle. Dar acum trebuia să se abțină. Nu avea altundeva unde să meargă.

A golit chiuveta, a spălat-o iar sufletul o durea de dorința intensă ca Randolph să-și vină în simțiri și să o cheme acasă. În ciuda documentelor pe care acesta le găsisese, ea încă spera că se produsese o greșeală. Nu era

locul ei aici. Nu conta ce spuneau însemnările din acea Biblie, nu avea cum să fie Molly Gallagher. Când va putea să se întoarcă acasă?

— Ai curăţat chiuveta? Vocea sobră a bucătăresei o izbi din partea cealaltă a bucătăriei.

Isabelle a stors cârpa şi a aşezat-o pe marginea chiuvetei.

— Da, doamnă.

— Atunci ia o pauză. Să te întorci când sună clopotul de ora trei. Voi avea nevoie să cureţi cartofii pentru cină.

Isabelle porni în viteză pe scările pe care le foloseau servitorii, amplasate în colţul din faţă al bucătăriei, şi nu se opri până ajunse la dormitorul din podul mic al noului său cămin. Tremura când a intrat în cameră. Nu exista niciun radiator la etajul al treilea. După căldura din bucătărie, camera îi părea chiar rece. Aruncându-se pe salteaua cu denivelări îşi acoperi ochii cu mâna. Îi venea să plângă dar se stăpâni. Dacă avea să coboare la bucătărie cu ochii roşii din nou nu avea să mai aibă linişte. „Plângăcioasa” era termenul cel mai blând cu care o porecleau servitorii.

Temându-se că va adormi şi va uita să coboare îşi impuse să se ridice. Lângă pat pe o ladă din şipci, zăcea Biblia pe care Randolph i-o azvârlise în mână în urmă cu mai puţin de două luni şi parcă îi atrăgea atenţia, invitând-o la lectură. Se uitase prin ea de nenumărate ori şi fusese tentată să o arunce la gunoi, dar de fiecare dată a pus-o la loc. De ce avea atâta influenţa asupra ei acea carte? Ca să se distanţeze de ea, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastra mică, pătrată, acoperită în funingine, care dădea spre curtea laterală.

De când sosise la familia Drumfeld se înveselea uitându-se pe această fereastră. Felul în care lumina soarele pe zăpada nepătată îi amintea cum împreună cu tata făceau îngeri în zăpadă, în propria curte. Însă iarba maro şi casantă de acum nu îi amintea de nimic plăcut. Singurătatea îi provoca o tristeţe dureroasă, aşa că s-a întors în pat şi s-a acoperit pe umeri cu cuvertura peticită

pe care o folosea pe post de plapumă. Privirea i-a fugit din nou spre Biblie.

Și-a întins mâna și a ridicat cartea. A pus-o pe saltea, lângă șoldul ei, și a deschis-o. În partea de sus a paginii scria *Psalmi*. Cu toate că nu mergeau regulat la biserică, părinții ei o duseseră acolo. Preotul a citit de câteva ori din cartea Psalmilor. Și-a adus aminte că psalmii erau asemeni poeziilor. Mama i-a citit Isabellei de multe ori poezii când o punea noaptea la culcare.

Dorind cu tot dinadinsul să găsească o poezie care să o bine dispună și-a aruncat privirea asupra coloanelor cu litere mici. Acolo scria: „*Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-ți pui mâna peste mine!*” Psalmistul îi scria lui Dumnezeu, presupunea Isabelle, cu toate că nu știa foarte bine ce înseamnă să o înconjoare Dumnezeu și să-și pună mâna peste ea.

Închizând Biblia a încercat să-și imagineze cum ar fi să simtă prezența lui Dumnezeu peste tot în jurul ei. Tânjirea după o astfel de experiență a luat-o prin surprindere. Niciodată nu o interesase religia. Dar, recunoștea ea, nici nu avusese vreun motiv să fie interesată. Până să moară mama și tata era fericită și împlinită.

Sau cel puțin așa crezuse.

Ochii i s-au deschis larg. De unde venise gândul acesta? Înainte să-și dea seama de sursa acestui gând neașteptat se auzi clopotul capelei care se afla la depărtare de trei străzi. Era ora trei. A aruncat cuvertura de pe ea și a țâșnit pe ușă. Când a atins mânerul de aramă a aruncat o privire Bibliei. Cartea părea să aibă secrete-secrete pe care acum dorea să le descopere.

A luat-o pe scări în jos, sunetul clopotului răsunându-i în piept chemând-o la slujba de duminică.

Capela Lyndon HIU, Shay's Ford Martie, 1903

Isabelle se grăbea pe aleea din fața micii capele, ținând capul plecat și brațele strânse pe lângă piept. Șalul pe care și-l așezase peste rochie nu reușea să țină aerul rece departe, așa că a intrat pe ușile duble, nerăbdătoare

să scape de burnița cețoasă și de briza friguroasă. Felinarele străluceau vesele pe pereții laterali ai holului dreptunghiular. Ușile larg deschise duceau într-o încăpăre cu podele de lemn dar unde nu era nicio lumină. Nu era oare nimeni înăuntru?

Se auzi un foșnet urmat de o un zăngănit strident, iar sunetele păreau să vină de dedesubtul ei. Se încruntă uitându-se în jur și văzu o ușă în colțul îndepărtat din stânga holului. Se îndreptă spre ușă, iar fusta ei udă se târa pe podeaua din scânduri late. Punând mâna pe clanța metalică a deschis ușa descoperind niște scări de lemn care duceau în jos, probabil înspre ceea ce părea a fi o pivniță. Un miros de mucegai îi pătrunse în nări făcând-o să strănute.

— Alo! E cineva aici?

Vocea groasă din adâncul pivniței a surprins-o. S-a dat înapoi, iar talul i-a căzut de pe umeri. Se auzi un tropăit de picioare și un bărbat apăru în ușă. Era înalt, cu umerii lați, îmbrăcat cu o haină de un maro deschis, avea părul des și negru, iar ochii erau de culoarea râului Mississippi privit din depărtare – un albastru verzui strălucitor. Părea să emane energie, și cu toate că erau doar ei doi în hol, acesta părea înghesuit.

Ea mai făcu un pas înapoi, fusta udă i s-a încâlcit în jurul gleznelor, ceea ce o făcu să se împiedice. El sări înainte prinzând-o de cot.

— Ai grijă. Nu vrem să cazi.

Isabelle roși din cauza familiarității lui. Își smulse cotul din mâna lui.

— Vi-aș fi recunoscătoare dacă ați lua mâna de pe mine!

El rămase cu gura deschisă uitându-se la ea, iar sprâncenele groase îi acopereau ochii.

— Nu am vrut să fiu nepoliticos. Eu doar...

— Sunt în stare să stau de una singură în picioare. S-a dat în spate și se uita țintă la el cu cea mai cruntă privire de care era în stare.

O scurtă privire i-au făcut sprâncenele lui să-și

schimbe poziția, și l-a auzit murmurând:

— „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta...”

— Poftim?

— Nimic. Doar îmi aduceam aminte de ceva. Isabelle și-a pus șalul înapoi pe umeri.

— Lucrați aici?

Pieptul bărbatului crescuse în volum și se lăsă pe călcâiele roase ale cizmelor cu care era încălțat.

— Da. Sunt un simplu muncitor, dar găsesc mare plăcere în munca mea aici. Nu sunt eu preotul bisericii, dar cred că îmi fac partea mea de lucrare păstrând clădirea bisericii curată și cât mai plăcută pentru enoriașii ei.

Isabelle strâmbă din nas. Curată și confortabilă? Hainele lui emanau un miros de mucegai, iar aerul era rece. Ea s-a strâns în șal și a început să tremure.

Sprâncenele se arcuiră într-un gest de îngrijorare. Cu mișcări rapide și-a dat haina jos și i-a întins-o.

— Tocmai am pornit focul dar o să mai dureze până se încălzește. De ce nu luați asta pe dumneavoastră...

— Sunt bine, mulțumesc. Isabelle se îndepărtă de jacheta uzată. Indiferent cât de rece era înăuntru, ea nu ar fi purtat niciodată haina încălzită de corpul altcuiva-mai ales străin fiind.

Bărbatul își lăsă mâinile în jos.

— Când începe slujba? Clopotul a bătut de nouă ori acum cincisprezece minute. Presupun că era chemarea la slujbă.

Bărbatul a înghițit în sec, sunetul răsunând în holul gol.

— Am tras clopotul la ora nouă cum fac în fiecare zi la nouă, la doisprezece, la trei și la șase. Slujba va începe la zece fix.

A făcut doi pași în lateral, depărtându-se de ea și vârându-se din nou în jachetă.

— Am mult de lucru până să înceapă slujba, așa că vă rog să mă scuzați... Se întoarse cu fața înspre sala mare.

Isabelle simțea că aproape se prăbușește de frustrare

și oftă.

El se uită peste umăr și observă Biblia pe care ea o ținea la piept. Pentru un moment a rămas nemișcat mușcându-și buza de jos. Apoi își ridică privirea ca să se uite în ochii ei.

— Domnișoară, chiar dacă mai este o bucată bună de vreme până când începe slujba, ați putea intra în sala mare și să vă așezați lângă catastife, cu siguranță vă va fi mai cald.

— Nu... nu vreau să vă provoc neplăceri. Isabelle încerca să mențină un ton serios însă vocea ei tremura de nesiguranță.

El îi zâmbi.

— Oricum trebuie să șterg băltoacele care le-ați făcut și nu pot dacă stați în ele.

Ea privi podeaua și își acoperi gura cu mâna. Se simți vinovată când și-a dat seama ce mizerie făcuse.

— O! Doamne, nu mi-am dat seama. Ar fi bine să șterg podeaua. El a dat ferm din cap.

— Asta e treaba mea și îmi place să o fac. Mergeți și luați loc. Isabelle se uita la el uimită. Îi plăcea să dea cu ștergătorul? Ce bărbat ciudat... dându-și seama că rămăsese cu gura deschisă a închis-o și porni înainte ridicându-și ușor fusta ca să nu-și târască manșeta prin pă. Se așază la capătul unui rând din spate, pe diagonală de altar, lângă o aerisitoare neagră din fier.

Lăsând Biblia să se deschidă s-a aplecat peste carte ca să dea impresia că citește și ca bărbatul să nu creadă că ascultă fluieratul lui vesel în timp ce ștergea mizeria pe care o făcuse ea.

13

După ce a căutat mult în Biblia familiei Gallagher, Isabelle a reușit să găsească pasajul pe care îl citea preotul. Era despre Iisus când l-a chemat pe Lazăr din mormânt la câteva zile după ce acesta murise, iar asta a făcut-o să-și dorească să se întâlnească la fel și cu părinții ei.

Tristețea o năpădi și își aruncă privirea în încăperea simplă încercând să se gândească la altceva. Omul care îi

oferise haina stătea în rândul din spatele ei pe capătul opus al băncii. Interesul cu care absorbea tot ce se întâmpla îi captă toată atenția.

Ea îl văzuse ocupându-și locul tocmai în momentul în care preotul intrase în strană. Dacă ar fi întârziat câteva secunde ar fi deranjat începutul slujbei. Un strop de remușcare o cuprinsese datorită sosirii lui în ultima clipă; spera că timpul pe care-l petrecuse vorbind cu ea nu îl întârziase de la îndatoririle lui. La familia Drumfeld orice întârziere în terminarea îndatoririlor însemna o muștruluială serioasă din partea domnului sau doamnei Drumfeld, a majordomului sau a bucătarului. Omul din bancă însă nu părea neliniștit sau trist.

Interesul care i se citea pe față și figura de om inteligent contrastau cu îmbrăcămintea modestă. În ciuda faptului că era devreme, bărbatul avea urme de barbă pe față, semn că se bărbierise cu multe ore în urmă. Hainele lui de duminică erau compuse din pantaloni simpli, de culoare în iro, o cămașă albă, fără cravată, vestă sau haină de costum peste ea și bocanci maro, de lucru. Isabellei îi veniră în minte costumele din trei piese, din material de înaltă calitate, din stofă, pe care le purtau bărbații, dați cu apă de colonie, din Kansas City duminica la biserică.

Nu spunea tata întotdeauna că haina îl face pe om? Poate că nimeni nu îi spusese acest lucru și acestui om.

Și cu toate acestea, dacă îndatoririle țineau de întreținerea parohiei, presupunea ea, atunci hainele erau potrivite pentru această slujbă. Totuși, părea că haina de costum nu era ceva ieșit din comun. Ceilalți bărbați din congregație purtau costume din două piese și cravată și câțiva aveau și veste. Isabelle se întreba dacă îmbrăcămintea bărbatului reflecta faptul că avea o atitudine relaxată cu privire la slujbă sau pur și simplu nu avea bani să-și cumpere un costum.

Apoi Isabelle tresări când își dădu seama că și ea, de asemenea, avea bani puțini pentru ceea ce însemna îmbrăcămintea. Iar când anul de jale se va fi sfârșit va trebui să-și înnoiască garderoba. Iar din venitul modest pe

care îl primea ca menajeră va trebui, cu siguranță, să se îmbrace și ea modest.

Dintr-odată, el își reorientă privirea și o întâlnește pe ea. Fața ei se îmbujoră când el o salută gentil mișcând ușor din buzele sale pline. Îndreptându-și privirea înainte, ea încercă din răspuț să se concentreze asupra preotului pe tot parcursul slujbei ce mai rămăsese. După rugăciunea de încheiere se alătură credincioșilor care treceau pe lângă preot. Când s-a apropiat de el, acesta o salută călduros.

— Bună dimineața! Nu cred că ne-am întâlnit până acum. Eu sunt preotul Leonard Shankle.

— Isabelle Standler. Celălalt nume - Molly Gallagher - îi trecuse prin minte dar știa că și dacă va ajunge să accepte ceea ce spunea Randolph cu privire la trecutul ei, nu va putea niciodată să se gândească la ea numindu-se altfel decât Isabelle. Molly Gallagher părea o străină, o străină pe care Isabelle nu dorea să o cunoască.

Preotul Shankle a zâmbit cu căldură.

— Ne bucurăm să vă avem alături de noi la capela Lyndon Hill, domnișoară Standler. Vi-a plăcut slujba?

Isabelle încuviință sfioasă din cap.

— Da, domnule.

Mai multe întrebări îi treceau prin minte, printre care și cea mai importantă, și anume, cum putea un bărbat mort de mai multe zile să iasă din mormânt, dar le-a pus pe toate deoparte. Putea citi mai multe din Biblie când se va întoarce la familia Drumfeld. Oricum nu avea cu ce să-și umple timpul liber.

— Locuiți în apropiere?

Un val de rușine-și mânie-trecu peste ea când se gândi la umilul ei loc din pod, atât de contrastant cu dormitorul ei nemaipomenit de acasă. În loc să răspundă a întrebat la rândul ei ceva.

— Nu știți un apartament mic sau un spațiu de închiriat? Spațiul unde locuiesc este... nepotrivit și nu cunosc zona.

Preotul a aprobat din cap.

— Întâmplător fratele meu Albert deține mai multe spații de închiriat în oraș. Sunt sigur că vă va putea ajuta. La ce v-ați gândit?

Isabelle se abținu să nu râdă. Nevoile ei nu erau pe măsura posibilităților. Sau mai bine spus *dorințele* ei nu erau pe măsura posibilităților. Învățase în ultimele săptămâni, împotriva voinței sale, cum să trăiască simplu.

— Am... nevoie... de... ceva... modest. Ceva... Și-a umezit buzele căutând exprimarea corectă. Cum poate recunoaște cineva cât mai diplomat că are probleme financiare?

O voce din spatele Isabellei interveni.

— De ceva ieftin?

S-a roșit toată și s-a întors spre cel care vorbea. Un bărbat solid pe la jumătatea anilor cincizeci stătea lângă umărul ei. Se uita direct în ochii ei cu o față mare dar prietenoasă.

— Domnișoară Standler, a spus preotul Shankle, vă prezint familia Rowley-Ralph și Helen.

O femeie scundă cu față rotundă l-a ocolit pe domnul Rowley ca să-i strângă mâna Isabellei. Fața îi radia când îi ură bun venit. Preotul Shankle a continuat.

— Ei dețin Piața Rowley. La colțul străzilor Parks și Second. Ați făcut vreodată cumpărături acolo?

Isabelle se întoarse din nou înspre preot.

— Sunt în Shay* s Ford de doar câteva săptămâni. Nu arh avut timp să mă plimb.

— Lucrați? A întrebat preotul.

Părinții ei ar fi considerat întrebarea nepotrivită dar, uitându-se la fața lui onestă, Isabelle și-a dat seama că nu dorea să o jignească.

— Da, lucrez doar că situația este... neplăcută. Era puțin spus având în vedere jignirile verbale aduse de către angajați. Cu toate acestea nu avea să împărtășească astfel de informații personale cu niște străinici măcar cu un om al lui Dumnezeu.

— Înțeleg... Preotul Shankle rămase gânditor. Poate...

— Părinte? Domnul Rowley a întins o mână uriașă și

aspră. Eu și doamna avem încăperea aceea din spatele magazinului în care i-am lăsat în trecut pe muncitori să stea. Mary a plecat săptămâna trecută când s-a căsătorit cu Tim. Așa că... Privirea i s-a îndreptat spre Isabelle. Ar vrea domnișoara să stea acolo?

Ochii părintelui s-au luminat.

— Ar fi o soluție bună pentru dumneavoastră, domnișoară Standler. O femeie tânără, singură în oraș nu e cea mai bună soluție.

Se uită atent la rochia ei neagră.

— Sunteți singură?

Cât de mult o rănea această întrebare. Înghițind în sec Isabelle a reușit să dea ușor din cap. Un zâmbet plin de compasiune se așeză pe fața părintelui.

— Locuind la piață veți avea ceva protecție din partea soților Rowley, care locuiesc la etajul superior al afacerii lor. Nu v-ați simți chiar așa de singură.

Bunătatea omului îi umplu ochii de lacrimi. Nodul din gât o împiedica să spună ceva.

Domnul Rowley își puse mâinile pe mijlocul lui durduliu...

— Acum că pleacă Mary am avea nevoie și de o mână de ajutor. Isabelle își plimba privirea între domnul și doamna Rowley. Deși arătau oameni simpli în hainele lor uzate, dar curate și cu trăsăturile lor line, păreau cumsecade. Mult mai cumsecade decât familia Drumfeld. Părinții ei ar fi fost îngroziți să știe că Isabelle are o astfel de slujbă modestă ca vânzătoare, dar nu putea fi mai josnică decât cea de menajeră. *O, mamă și tată, cât mi-aș dori să trăiți ca lucrurile să fie din nou ca înainte...*

Silindu-se să înlăture norul de întristare care amenința să o facă să plângă, Isabelle a exclamat cu tot entuziasmul de care era în stare:

— Vă mulțumesc foarte mult pentru oferta dumneavoastră domnule Rowley. Când... când pot să încep?

El s-a uitat la soția sa și a ridicat din umeri. Ea a zâmbit și a aprobat din cap.

— Oricând poți. Măine dacă vrei.

Măine! Isabelle amezi de bucurie. Niciodată nu crezuse că lucrurile ic pot schimba așa de repede-și toate pentru că a răspuns chemării unui clopot. Strângând Biblia, zise:

— Vă mulțumesc! O să fac pregătirile cât mai repede. Părintele a început să râdă, sunetul vesel umplând camera.

— Se pare că nu o să mai fie nevoie de Albert până la urmă. Cuplul se alătură părintelui Shankle într-un chicotit vesel, după care domnul Rowley s-a întors, a pus mâna la gură în formă de pâlnie fi a strigat:

— Aaron!

Bărbatul care o îndrumase mai devreme pe Isabelle în sala mare s-a apropiat de bărbatul mai în vârstă.

— Da, tată.

Domnul Rowley se însenină la față.

— Uite, domnișoara Standler va veni să lucreze la noi la piață. Va veni în locul lui Mary. Du-te cu ea și ajut-o să-și adune lucrurile.

I-a mai zâmbit larg încă o dată Isabellei.

— Acesta este fiul nostru Aaron. El vă va ajuta cu transportul bagajelor până la piață.

Isabelle a înghițit în sec. Acest bărbat... era fiul domnului Rowley? S-a uitat uimită la bărbatul înalt-la Aaron Rowley-și mintea i se învârtea.

Aaron își lăsa capul într-o parte și schițând o mișcare cu buzele.

— E în regulă cu dumneavoastră, d-ră Standler?"

I se citea clar în ochi dorința de a fi pe plac. Cu toate că nu îi înțelegea dorința de a ajuta un străin și i-ar fi rușine dacă cineva ar vedea camera în care stătea la ora actuală știa că va avea nevoie de ajutor. Avea puține lucruri din cauza insistențelor lui Randolph de a i le trimite el ulterior, dar singurul ei mijloc de deplasare erau picioarele. I e ploaie, chiar și o distanță de câteva străzi poate fi foarte neplăcut de străbătut după cum descoperise în acea dimineață când a venit spre >. ipelă.

Se uită cu băgare de seamă la umerii lați ai lui Aaron

și la pieptul său musculos. Dacă domnul Drumfeld avea să facă o scenă, simpla prezență a lui Aaron avea să îl împiedice să o oblige să stea. Aaron Rowley avea să fie folositor pentru mai multe lucruri.

Punându-și la o parte mândria spuse:

— Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră. Vă mulțumesc!

14

Maelle

Lângă St. Peters, Missouri Martie, 1903

Briza rece care venea dinspre Mississippi îi dădea lui Maelle fiori reci pe șira spinării. Mutând hățurile în cealaltă mână strânse gulerul jachetei maro a lui Richard în jurul gâtului. Jacheta era încă umedă după ploaia de ieri dar îi ținea mai multă căldură decât dacă nu ar fi purtat-o deloc.

A aruncat o privire în dreapta zâmbind la frumusețea râului lat și lin. Traseul obișnuit al lui Richard prin Missouri începea în Kansas City și își croia drum spre est. Dar Maelle avea acum o altă perspectivă asupra Vestului apropiat luând-o la nord din Arkansas. Călătorind pe lângă Mississippi știa că în cele din urmă va ajunge în Missouri. Și avusese dreptate-acum patru zile traversase granița în Missouri. îl forțase până la limită pe Samson făcând pauză doar în orașe ca să întrebe dacă știa cineva pe Mattie sau Molly Gallagher și nu să zăbovească pentru a căuta oportunități de a fotografia. Va avea timp și pentru ele după ce va ajunge la destinație. Bineînțeles că nu în Missouri, însă nu se hotărâse încă cu privire la destinație. A ridicat din umeri. Va ști la fața locului.

Sunetul râului îi umplea urechile, îi dădu frâu liber lui Samson, se lăsă pe spate și admira priveliștea. În săptămâna care a trecut văzuse numeroase vase cu aburi și barje pe râu dar în acea dimineață nu era niciun vas la orizont oferindu-i Maellei o vedere deplină a „mărețului Mississippi”, așa cum îi spunea Richard. La fel ca întâia dată când a văzut fluviul, la vârsta de nouă ani, din scaunul înalt al căruței lui Richard, întinderea și frumusețea râului

îi umpleau pieptul. Atunci se simțise mică și neînsemnată; acum avea simțământul deplin al prezenței lui Dumnezeu.

— Cât de minunat ai or ea acest fluviu, a spus ea, lăsând să se audă accentul irlandez pe care atâta vreme nu a avut voie să îl folosească. Ca întotdeauna, Samson a ridicat urechile la auzul vocii stăpânei sale și a răsuflat în semn de aprobare. Maelle a început să râdă ridicându-și fața spre cer. Vezi, Doamne? Până și Samson îmi dă dreptate!

Călătorind singură, se simțea adesea copleșită de melancolie, dar în această dimineață nu simțea nici urmă de întristare. Cine putea fi mohorât într-o zi atât de minunată? Deasupra capului pluteau nori pufoși pe un cer de un albastru nemaipomenit. Ploaia timpurie de primăvară a adus numeroase arome proaspete și un strop de verde în peisaj. Dacă se uita atent putea vedea boboci mici pe vârful ramurilor copacilor goi. Nu peste mult timp aveau să apară și florile sălbatice.

Alți oameni ar fi luat-o în derâdere pentru aprecierile ei cu privire la frumusețile naturii având în vedere modul în care se îmbrăca. Da, pantalonii cu bretele îi ascundeau cu siguranță feminitatea. Dar fusta o încurca la muncă. Câteodată, ca să poată surprinde cel mai bun cadru trebuie ca să stea în locuri mai dificile, să se urce pe scară sau să stea în poziții ciudate. Și, cu un fior, își spuse că era mai în siguranță purtându-i

Sub hainele acelea bărbătești Maelle avea visurile unei feme obișnuite de a se așeza la casa ei, de a avea un soț cu care să vorbească, alături de care să muncească, cu care să se roage atunci când are probleme, să aibă copii... dar nu le mai credea realizabile. Nu va avea un soț. Fără soț... și fără copii.

Gândindu-se la copii, imagini cu Mattie și Molly încercau din greu să se arate, dar trecerea anilor a estompat contururile, până când din fețele lor au rămas doar niște imagini neclare ale unui băiețel și ale unei fete cu părul roșcat, cu chipuri greu de descris. Un sentiment acut de vinovăție însoți realizarea faptului că nu își mai

aducea aminte de trăsăturile fraților ei-tata îi spusese să aibă grijă de cei mici, dar ea îl dezamăgise.

Alte fotografii se înghesuiră în amintirea ei-ale altor copii pe care i-a întâlnit în călătoriile ei. Câte fotografii făcuse unor copii care își ascundeau situația tristă și disperată în spatele unui zâmbet forțat? De fiecare dată când încerca să smulgă un zâmbet autentic se gândea la fratele și sora ei, și cerea în rugăciune ca disperarea din ochii acelor copii să nu fie și a lor, oriunde s-ar afla.

De nicăieri, o pasăre a început să cânte din tufișurile de pe mal. Inima Maellei a tresărit la auzul acelui frumos trîl de laudă. Alungă toate gândurile negative. Nu dorea să zăbovească asupra vreunui gând lumbru. Nu în acea zi minunată de primăvară în care nemaipomenitul Mississippi o îndruma prin statul care îi fusese casă. În acea zi avea să zâmbească să cânte și să râdă.

Shay sford, Missouri

— Prrr Samson! Maelle a tras de hățuri oprind căruța. Vederea unei mulțimi de o mărime apreciabilă în centrul parcului din Shay's Ford ti trezi o furnicătură pe scalp-o senzație la care învățase să fie atentă. Fotografia trebuia să stea cu ochii-n patru.

Se dădu jos din căruță, se scutură de praf pe pantalonii ei maro și le duse în spatele căruței. Cutia cu plăci goale și aparatul se aflau în spate, la îndemână, ca să le poată folosi repede. Le așeză pe pământ, închise într-o clipită lacătul de la căruță, ridică echipamentul și o luă prin iarbă.

Mulțimea era adunată sub un ulm impunător care dimineața dădea o umbră neuniformă. Pe măsură ce se apropia, Maelle putea auzi frânturi din prezentarea făcută de un bărbat scund, cu început de calviție, care stătea pe o platformă de lemn cu mâinile ridicate în aer.

— ...provine din statul nostru minunat... licențiat la... avocat de prestigiu... fără alte adăugări, vi-l prezint pe domnul Jackson Harders. Să-l primim cum se cuvine.

Aplauzele indifferente și entuziaste deopotrivă începură să curgă din toate părțile. Maelle asculta cu o

ureche căutând un loc unde să-și pună aparatul de fotografiat.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru atenție și pentru preocupare. După cum bine știți din articolele recente ale publicațiilor ziaristice, cifrele care indică numărul persoanelor sărace din Sha/s Ford devin alarmante.

Maelle își plimba privirea gândindu-se că aici nu poate fi mai rău decât în oricare alt oraș-și văzuse destule orașe în anii de călătorie petrecuți alături de Richard. Remarcă o ușoară înclinație a reliefului în partea de vest a mulțimii. Era un podium natural pentru aparatul de fotografiat. Dădu mulțumită din cap, se îndreptă cu pași mărunți înspre acel loc și își așază stativul acolo.

— Multe dintre aceste suflete sunt copii lăsați să-și câștige singuri existența într-o lume dură, nemiloasă și indiferentă...

Maelle mai că nu se holba la bărbat când îi auzi prezentarea pe care o făcea cu atâta dramatism. Privi prin vizorul aparatului, reglând aparatul ca să poată vedea fața vorbitorului deasupra capetelor celor din mulțime. A pus o placă în aparat și a făcut o poză.

— ...în vârstă de șase ani și totuși lucrează zece ore pe zi ca să ducă seara acasă nici cincisprezece cenți pentru munca nesfârșită și umiltoare...

Maelle se sprijinea pe aparat și zâmbea. Acest Jackson Harders se pricepea-mai ales să emoționeze mulțimea. Mai mulți oameni dădeau din cap îngroziți și un murmur se auzea deasupra mulțimii asemeni unui val.

— ...trebuie să facem ceva ca să salvăm copilăria acestora. Ei ar trebui să meargă la școală, să primească educație. Educația nu slujba este soluția. Acestor copii trebuie să li se dea posibilitatea de a se autodepăși pentru ca acest cerc al pauperității să poată fi distrus!

O parte din mulțime a izbucnit în aplauze. Maelle a mai pus repede o placă și o focaliză pe un bărbat care stătea cu brațele încrucișate în timp ce oamenii din jurul lui aclamau. După ce a făcut poza se sprijini pe aparat și îl

urmărea pe bărbatul ursuz pe măsură ce discursul continua.

— Avem nevoie de o legislație care să modifice legile care au ca obiect dreptul copiilor la muncă. În acest moment în Missouri și în majoritatea statelor unioniste este perfect legal ca un copil să își petreacă ziua în munci istovitoare și nu pe băncile școlii. Ce viitor îi așteaptă pe acești copii nefericiți care cresc în adulți fără o educație corespunzătoare?

Maelle mișca din umeri sub cămașa de chembrică. Cuvintele „educație corespunzătoare” o dureau. Educația ei numai corespunzătoare nu fusese dar putea citi, scrie și socoti mulțumită educației primite de la Richard. Mulți dintre copiii la care făcea acel bărbat referire nu puteau. Avea dreptate-ce viitor puteau avea?

— Am nevoie de semnăturile dumneavoastră pe această petiție pentru a schimba legile care reglementează numărul de ore pe care îl pot petrece acești copii în mod legal la locul de muncă în frumosul nostru stat Missouri. Cu sprijinul dumneavoastră...

— Stați un pic, domnule! Bărbatul cu brațele încrucișate făcu un pas înainte.

Maelle a mai pregătit o placă în caz că se va isca o altercație.

— Înainte ca să semneze cineva am o întrebare. Dacă veți face o lege care să spună că acești copii nu mai au voie să lucreze, ce îi va opri pe copiii mei să îmi spună că nu mai sunt obligați să-și facă sarcinile de pe lângă casă? Le dați prea multă autoritate copiilor care încă au nevoie să li se spună ce trebuie să facă.

Un murmur a început să se audă însă Jackson Harders a ridicat mâinile.

— Stați un pic! Să nu tragem concluzii greșite. Acest proiect de lege nu se referă la sarcinile date de părinți în cadrul unei familii. Are de-a face cu acei copii care se află în afara căminului și lucrează precum un adult.

— Dar vor ști copiii diferența?

Vocea stridentă era a unei femei de la marginea

mulțimii. Îngrijorarea din vocea femeii a făcut-o pe Maelle să râdă. Înainte ca să se poată ubține, râsul ei se auzi peste mulțime. Încă râzând, a ridicat o mână ca să-și ceară iertare.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Băgând mâna în pantaloni a coborât panta și s-a apropiat de mulțime. Doar că e o întrebare atât de amuzantă. Ca acești copii să facă diferența.

— Nu văd ce e amuzant în asta... domnișoară. Bărbatul care a pus întrebarea se uita la Maelle în sus și-n jos evident încurcat de părul până la talie și vocea feminină ambalate în pantaloni și o cămașă bărbătească.

Maelle a ignorat privirea acestuia și a ridicat din umeri.

— Poate ar trebui să priviți problema din perspectiva mea. Femeia cu vocea stridentă i-a răspuns.

— Și care ar fi aceasta...?

Mulțimea a făcut loc dându-i posibilitatea să urce pe scena de lemn alături de vorbitor. Cu toate că a ridicat din sprânceană, acesta a făcut un pas înapoi și i-a dat cuvântul.

— Doamna de acolo, și Maelle a arătat-o cu degetul, iar femeia deveni stacojie la față a întrebat dacă acești copii vor putea face diferența. Cred că ceea ce întreabă ea este dacă, presupunând că această lege va fi promulgată, un copil va înțelege că legea nu îi permite să spună: „Nu mamă, nu fac asta!”

Un râs slab se auzi de undeva din mulțime, dar care fu imediat urmat de un ferm:

— \$\$\$T!

Maelle întinse mâinile spre ei.

— Părinților, întrebarea pe care trebuie să vi-o puneți este următoarea. Vi-ați învățat copiii să vă respecte? Înțeleg ei că a face parte dintr-o familie înseamnă să ajuți acea familie, și anume să faci ceea ce ți se spune că trebuie să faci? Dacă așa e cazul, atunci niciun copil nu va arăta spre o lege făcută de un politician pentru a o folosi ca pe o armă împotriva propriilor părinți.

Se auzi din nou un murmur slab, iar Maelle îndreptă degetele arătătoare către Jackson Harders.

— Ceea ce spune acest bărbat este adevărat-copii din întreaga țară au slujbe în care ar trebui angajați adulți. Știu. Am văzut.

Un tânăr athletic îmbrăcat cu un costum curat cu dungi a făcut un pas înainte.

— Ce ați văzut?

Mulțimea părea să se adune în spatele lui uitându-se atent la ea precum se uită vulturii la o pradă proaspăt prinsă.

Nu avea de gând să le spună ceva senzațional. Doar date-atât vor primi. A închis ochii pentru un moment, adunându-și gândurile și i-au apărut imagini în minte. Și erau din viața reală, viu colorate, copii în carne și oase, nu doar replici în alb și negru...

Le-a împărțășit fiecare imagine în parte, la care ea fusese martoră-copii mici stând ore întregi pe podeaua rece și umedă ca să scoată carapacea de la scoici pentru câțiva peni pe găleată, copii de doisprezece ani cu cocoasă în spinare de la atâta aplecat deasupra cutiilor din mină unde selectează bucățile de gresie ce veneau pe jgheaburi în jos împreună cu cărbunele, fetițe fără degete pentru că își prinseseră mâinile în paletele de la moară...

— Și mai sunt, bineînțeles, băieții care vând ziare la colțul străzii fi merg seara la o cutie de carton sau pe alei fără mâncare în stomac, doar ca să se trezească a doua zi înainte de zori pentru ca să o ia de la capăt.

Maelle auzea mulțimea fremătând. La final a suspinat ridicând din umeri în semn de zădărnicie.

— Au nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Coborî de pe scenă și se îndreptă spre aparat cu pași lungi și hotărâți în timp ce Jackson Harders luă cuvântul din nou.

— Asistenții mei vă împart petițiile, oameni buni. Faceți ce e mai bine pentru acești copii-semnați. Oferiți-le acestor mici muncitori nefericiți vocea dumneavoastră din cadrul Guvernului.

În spatele aparatului, Maelle făcea din nou poze oamenilor care semnau petiția și vorbeau entuziasmați în grupuri. A băgat mâna în cutie după încă o placă și a realizat că mai era doar una. Când încă era cu mâna pe placa din sticlă auzi vocea familiară a lui Jackson Harders.

— Ai fost un dar neașteptat.

Ea ridică instantaneu capul și îl văzu stând la doar un metru de aparat. Un zâmbet îi lumina fața. A pus placa înapoi în cutie și își îndreptă spatele ca să îi poată întâlni privirea.

— Nu am spus nimic care să nu fi fost adevărat.

— Știu. Cu siguranță te-ai documentat.

El stătea sprijinit pe un picior și cu o mână în buzunar. Haina îi era descheiată, iar Maelle întrezări vesta bine întinsă în față pe pieptul ferm. Acesta era un avocat care nu petrecea prea multe ore la birou.

— Să mă documentez?

— Da. Adică să studiezi ceva cu un scop anume. Arăta înspre ea cu un deget hotărât și fin. Poveștile tale sunt identice cu ceea ce am citit eu.

Ea izbucni în râs.

— Nu am citit despre asta și cu siguranță nu m-am plimbat *studiindu-i* pe acei copii-doar am fost în zonă când lucrau și e ceva ce nu ți-ai dori să mai vezi. Ea își arcui sprâncenele și ridică din umăr.

— Dar trebuie să recunosc că sunteți primul bărbat cu stare pe care l-am văzut să-i pese. Și asta e de bine.

El zâmbi cu gura într-o parte. Ochiul lui negri sclipeau.

— Ei bine, mă bucur că sunt apreciat. Ea se încruntă.

— Nu lăsați să vi se urce la cap. El izbucni în hohote de râs.

Întorcându-se cu spatele la el a pus mâna pe cameră.

— Mai am o placă. Ați vrea să vă fac o poză? Ca și un rezumat la cele pe care le-am făcut în după-amiaza aceasta.

— Am observat că făceați poze aici în spate. Îmi puteți spune ce vreți să faceți cu pozele pe care le-ați

făcut?

— Sper să conving vreun ziar să le cumpere pentru un viitor articol. Jackson suspină.

— Ar fi bine, dar până acum nimeni nu a acordat prea multă atenție acestor lucruri.

— După cum am spus mai am una... Vă pot face o poză, ori nu. Jackson își freca bărbia examinând-o ca și cum ar verifica dacă nu are motive ascunse.

— Pot să chem și alte persoane cu mine la poză?

— Bineînțeles! Maelle ridică placa și pregăti aparatul.

Jackson s-a întors cu spatele la ea și își așeză mâinile la gură în formă de pâlnie.

— Aaron! Petey! Veniți aici.

Bărbatul bine făcut care o întrebase pe Maelle ce a văzut a ieșit din mijlocul unui grup mic. A întins mâna spre un băiat cu obraji subțiri, cu păr blond răvășit și ochi mari albaștri, iar cei doi li s-au alăturat lui Jackson.

— Ne va face o poză...

Jackson s-a întors cu o expresie nedumerită înspre Maelle.

— Nu am reținut cum vă cheamă.

— Puteți să-mi spuneți Mike, a spus Maelle.

— Mike?

Tonul din vocea tânărului avocat arăta că era amuzat.

— Iar asta e prescurtarea de la...?

— Michael.

Jackson a izbunit în râs.

— *Michael?*

De obicei când se râdea la adresa ei se simțea jignită, dar de data asta se chinui să zâmbească. A văzut că Jackson nu dorea să o jignească.

— Unchiul meu și-a dorit un băiat, așa că mi-a pus numele Mike. Celălalt bărbat-Aaron-a spus:

— Ei bine, Mike, ne-ai ajutat foarte mult astăzi. Am strâns douăzeci și două de semnături!

— Asta-i minunat! Jackson îl bătu ușor pe Aaron pe spate.

— O poză e modalitatea perfectă de a ne sărbători succesul. Se uită la Maelle, întinse brațele și întrebă:

— Unde vrei să stăm?

Maelle roti cârnera și prelua controlul. Când venea vorba de poze Richard o învățase că totul depindea de amestecul elementelor. Nuanțele de alb. Umbrele. Spații închise și deschise. Toate acestea îi zburau prin minte când îl așeza pe Jackson în așa fel încât soarele să se reflecte în părul lui castaniu și să evidențieze trăsăturile fine. Arătând spre un loc pe iarbă le-a spus lui Aaron și lui Petey să se pună în fața lui Jackson ca și cum s-ar pregăti să înceapă o discuție, iar micuțul Petey era între cei doi.

În loc să-i pună pe cei trei să privească la aparat, i-a dat lui Jackson o petiție pe care să o țină în mână și le-a spus:

— Uitați-vă toți la petiție!

Când i-au ascultat indicațiile, a zâmbit mulțumită de rezultat.

Contrastul dintre hârtia albă și fundalul format din hainele închise la culoare era pe placul ochiului de artist al Maellei, așa că a făcut poza fără a mai spune ceva. A scos placa din aparat și a pus-o în cutie împreună cu celelalte. Apoi a ridicat aparatul și a pornit înspre căruță.

Se auziră tropote de pași în urma ei.

— Așteaptă! Așteaptă!

Ea nu și-a încetinit mersul, ci doar s-a uitat peste umăr și a întrebat: - Cee? Jackson Harders a ajuns lângă ea.

— Nu mi-ați spus de unde îmi pot ridica fotografia. Maelle se opri.

— Poate mă puteți ajuta cu asta. Am nevoie de un loc unde să îmi parchez căruța. Eu dorm în ea.

Privirea lui măsură scurt căruța acoperită care arăta precum o cutie cu inscripția laterală *Fotografii Watts*.

— Aceasta e casa dumneavoastră? Maelle a dat afirmativ din cap. El își freca mustața cu degetele.

— Puteți parca în spatele clădirii biroului meu. Este o alee care nu e prea circulată. Nu vă va deranja nimeni.

Dacă aveți nevoie de apă vă pot da cheia de la ușa din spate.

Maelle făcu un pas înapoi.

— Aveți foarte multă încredere în cineva pe care tocmai ați cunoscut.

— Ei bine, nu fac astfel de oferte oricui dar...

A înclinat capul. Coada împletită îi trecu în față, pe umăr, iar ea a împins-o înapoi cu o mișcare a încheieturii de la mână.

— Dar? Și s-a oprit. El se uită în ochii ei.

— Dar sunt convins că sunteți de încredere. Ca avocat am învățat să citesc caracterul unui om privindu-l în ochi. Și aș paria până și pe ultimul bănuț că nu mă veți dezamăgi.

Călătorind cu Richard, fără prieteni, fiind privită întotdeauna ca o ciudățenie datorită bizareriei vestimentare și a stilului de viață nomad nu mai auzise niciodată așa cuvinte frumoase. Ea își dresе vocea.

— Ei bine, aveți dreptate. Nu sunt hoț. Și vă mulțumesc pentru ofertă.

A tras aer adânc în piept și a întrebat:

— Deci... unde este biroul dumneavoastră?

El a arătat înspre clădirea înaltă din cărămidă unde parcase.

— Aici.

15

Molly

Shay's Ford, Missouri Martie, 1903

Un zgomot ciudat și deranjant se strecura în mintea Isabellei, deranjându-i somnul și așa agitat. Cu ochii încă închiși își strânse sprâncenele și asculta, încercând să recunoască sunetul ciudat.

În ultimele zile ajunsese să se obișnuiască cu sunetul jalnic al sirenelor de ceață, cu zgomotul străzii, cu țiuitul țevilor și cu sunetul de labe micuțe ale animalelor care scurmau în magazia de lângă dormitorul ei mic. Dar sunetul acesta-i un țuit ciudat scos de un clopot distonantera nou. Singurul junet cu care îl pute asemena

era mișcarea lanțurilor de la lift.

Însă în piața Rowley nu exista lift.

Când încerca să găsească o altă explicație pentru sunet ceva s-a mișcat la capătul patului, izbindu-se de degetele de la picioare. Un șobolan? Și-a deschis ochii brusc și se ridică în șezut. Clipind se uita atentă la un corp care nu semăna cu un șobolan ci cu ceva mult mai mare – un corp care se mișca în toate direcțiile și cu tot felul de membre pe care și le mișca. Iar țiuitul venea din direcția acelui corp.

Creierul ei adormit se trezi alarmat de un val de teroare. Ceva animal reușise să își facă drum până în patul ei și acum era la picioarele ei! Isabelle țipă și se ghemui către capătul metalic al patului, iar păturile le strângea la piept ca pe un scut.

Membrele creaturii-patru la număr – s-au încordat instantaneu, și aceasta a scos un țipăt. Apoi creatura părea că se strânge, se ridică pe vine, iar în cele din urmă ochii Isabellei, obișnuiți de-acum cu întunericul, au reușit să descifreze un cap, un corp, brațe și picioare. Creatura era un copil!

Aproape a leșinat de ușurare. Dar ce căuta un copil în patul ei?

— Cine ești?

Auzise bine? Copilul îi puneă întrebări ei? Trăgând pătura până sub bărbie a luat un ton foarte aspru.

— Cine sunt eu? Poate ar trebui să-mi spui cine ești tu!

O mână își făcu apariția și se mișcă în direcția capului. Se scarpină.

— Eu sunt Petey, desigur.

Cu toate că Isabelle se bucura că nu era atacată de un animal sălbatic, totuși nu aprecia deloc faptul că i-a fost întrerupt somnul. A azvârlit cuvintele pur și simplu.

— Și ce cauți tu în patul meu? Capul micuț se plecă.

— Dorm.

În acel moment ușa se deschise în larg și lumina a invadat camera, iluminând-o atât pe Isabelle cât și pe

oaspetele ei neinvitat. În lumina gălbuie a lămpii putea observa că Petey era slab, cu părul blond și avea pistrui pe fața murdară. Când el se scarpină din nou în cap a tresărit îngrijorată. Fără îndoială că acest copil avea păduchi și acum patul ei trebuia deparazitat. Ce sarcină neplăcută!

Întorcându-se spre cel care ținea lampa începu să lanseze plângerea.

— Domnule Rowley nu știam că patul meu va fi un popas pentru copiii străzii. M-a speriat foarte tare.

În loc să îi răspundă, domnul Rowley își aținti privirea asupra băiatului. Fața lui rotundă strălucea de fericire.

— Petey, eu și doamna ne-am rugat să te întorci. Pe unde ai umblat, fiule?

Isabelle privea uimită cum băiatul a sărit din pat și a alergat străbătând scurta distanță acoperită cu podea ca să cuprindă cu brațele sale slăbănoage burta domnului Rowley.

— Am rămas în partea cealaltă a orașului. Bătrânul Blackie m-a prins dar am reușit să mă furișez. Și am venit înapoi aici. Pot să rămân, nu?

— Bineînțeles că poți.

Pe cât de emoționată a fost Isabelle de reîntâlnire pe atât era de îngrijorată de consecințele înțelegerii rapide care tocmai avusese loc. *Unde* avea să doarmă copilul? Nu la picioarele ei!

O să-ți punem saltea din paie în magazie.

Isabelle respiră ușurată. După cum arăta copilul, cu siguranță că avusese de-a face cu lucruri mai rele decât sobolanii. Se va descurca el în magazie.

Domnul Rowley își îndreptă acum privirea spre Isabelle.

— Domnișoară Standler, îmi cer scuze că Petey a dormit în pat cu du'ne oastră. O să mă asigur că n-o să vă mai deranjeze. Și Petey-a ridicat o sprâncană și se uita la băiat să răspândești vorba că nimeni nu mai are voie să se furișeze aici și să o deranjeze pe domnișoara Standler. Să le spui că e închisă camera pentru dormit.

Copilul a aprobat din cap și zâmbea larg.

— Da, domnule, o să le spun.

Isabelle a dat din cap. Câți oameni avuseseră acces la acea cameră? Trebuia să cheltuie o parte din banii pe care îi câștigase ca să își pună o încuietore. Puținul sentiment de siguranță pe care îl dobândise în cele câteva zile i se evaporase acum cu deranjul provocat de acest copil al străzii.

— Vă lăsăm să dormiți domnișoară Standler. Domnul Rowley a arătat cu capul în direcția ei.

— Haide acum, Petey.

Luând copilul de mână au ieșit din cameră și au închis ușa, lăsând-o din nou în întuneric.

Isabelle se lăsă pe spate pe pernă și scoase mâinile de sub pătură. Cu toate că era obosită nu putea dormi. Gândul că și altcineva s-ar putea furișa în cameră cât timp ea doarme, a făcut-o să rămână cu ochii deschiși. Se uita la tavan și asculta cum domnul Rowley și Petey vorbeau în șoptă, asculta sunetul cutiilor care erau trase pe podea și la urmă, auzi zăngănitul unei clante. În scurt timp se auzi din nou același sunet fluierat care o trezise, înăbușit de peretele din gips și lețuri care despărțea camera ei de magazie.

Suspina. Cât își dorea ca acel copil să înceteze cu acel sunet enervant ca să poată dormi și ea. Stând trează avea timp să gândească. Iar dacă gândea ajungea să se întristeze. Iar aceasta o făcu să se mânie.

Zilele ei, mulțumită ofertei de muncă a soților Rowley, erau pline, ocupate și fără certuri, spre deosebire de cele din casa familiei Drumfeld. Nimeni nu o certa, nici nu o critica. Nici chiar când greșea, cum ar fi de pildă să răstoarne un sac de douăzeci și două de kilograme de cartofi pe pardoseală, domnul Rowley râdea aproape de fiecare dată și o ajuta să îi pună pe toți la loc. Acești patroni erau diferiți de familia Drumfeld, iar Isabelle îi aprecia pentru gingășia pe care i-o arătau.

Dar oricât de mult îi plăcea de ei, tot își dorea mai mult să fi fost acasă în Kansas City cu mama și tata. Cât îi

lipsea viața pe care o lăsase în urmă, iar inima ei suferea după părinți. Părinții...

Așa cum se întâmplase destul de frecvent în ultimele săptămâni, gândul la părinți o conducea imediat la Biblie și la numele scrise sub acea copertă. Era posibil ca Angus și Brigid Gallagher să fie adevărații ei părinți?

— Nu! spuse ea cu voce tare. Reginald și Rebecca Standler erau părinții ei adevărați. Nu i-ar fi spus ei mama dacă nu ar fi fost așa? Bineînțeles că i-ar fi spus. Isabelle nu putea înțelege de unde a făcut rost Randolph de acele documente false și de Biblie, dar *niciodată niciodată!* – nu va crede că e oricine altcineva decât Isabelle Standler fiica lui Reginald și a lui Rebecca. Și într-o zi va găsi o cale să se întoarcă acasă în Kansas City. Era moștenirea ei de drept.

Se rostogoli pe o parte, se ghemui și își închise ochii cu mâna. Sunetele care răsunau noaptea se auzeau în continuare, așa că se concentra asupra celor care erau deja cunoscute, trimițându-le undeva în spatele gândurilor și permițându-le să fie un cântec de leagăn disonant. Încet, oboseala o doborî, ducând-o mai aproape de lumea viselor. Dar plutind deasupra marginilor tărâmului real rămâneau numele Angus și Brigid.

— Ceea ce nu înțeleg, spunea Isabelle ridicând o lingură plină de terci, este de ce un copil de vârsta lui Petey se furișează noaptea de unul singur.

De partea cealaltă a mesei Aaron oftă.

— Petey petrece *zile și nopți* nesupravegheat. Isabelle îl privi mirată.

— Zile? Nu ar trebui să fie la școală?

— Bineînțeles că ar trebui! Vocea răsunătoare a domnului Rowley umplu micuța bucătărie. Dar când nu ai părinți care să te întrețină trebuie să te întreții singur. Și asta fac băieții de la ziare precum Petey. Se întrețin singuri.

Isabelle aruncă lingura înapoi în castron, nu mai avea poftă de mâncare.

— Vreți să spuneți că există mai mulți copii de genul

acesta hoinărind pe străzi? Dar de ce?

Domnul Rowley a pus cana de cafea pe masă și se uita serios la Isabelle.

— Sunt multe motive. Unii sunt orfani nu mai au părinți și nu au pe cineva care să se îngrijească de ei. Unii au fost alungați de părinți sunt prea mulți copii în familie și părinții nu îi pot întreține pe toți, așa că îi alungă pe cei mai mari. Asta spune Petey că s-a întâmplat și cu el.

Isabelle rămase stupefiată.

— Petey? Dar... dar acel copil nu poate avea mai mult de cinci ani.

— Are șapte ani, a intervenit Aaron, dat totuși e mărunțel pentru vârsta lui.

Isabelle încuviință.

— Cinci ani sau șapte-e același lucru, e mult prea tânăr ca să se descurce de unul singur.

Privirea caldă cu care Aaron se uita la ea îi făcu inima să bată mai tare. Își mută instantaneu privirea înspre domnul Rowley.

— Azi-noapte când Petey... s-a furișat... în patul meu a spus că a reușit să scape de bătrânul Blackie. Ce înseamnă asta?

Domnul Rowley a mușcat dintr-o chiflă cu scortîșoară înainte să-i răspundă.

— Bătrânul Blackie este un bărbat care trăiește pe partea cealaltă a râului. Are un bac dar nu lucrează prea mult. Îl folosește ca să-și transporte trupa de băieți în oraș, ca să adune cârpe și sticle și mai fură câte ceva. Bătrânul Blackie trăiește din munca băieților. Întotdeauna caută să mai adauge câte unul la numărul lor. Fiind nou în oraș, precum și mic și neajutorat, Petey a fost probabil prins de unul din băieții mai mari. Faptul că vinde ziare putea fi o bună sursă de venit pentru bătrân.

Isabelle se strânse de teamă, imaginându-și un bătrân tuciuriu care îl obligă pe Petey să îi dea banii. Iar potrivit domnului Rowley, Petey avea părinți care ar trebui să aibă grijă de el. Nu avea niciun sens! Aproape țipa când s-a întors spre doamna Rowley și a întrebat:

— Ce fel de părinți își dau afară copiii din casă?

Domnul Rowley tuși, întinzând mâna după încă o chiflă din farfuria de la mijlocul mesei.

— Mulți dintre ei provin din familii de emigranți. Vin în America în căutarea unor condiții mai bune, în schimb găsesc orașe aglomerate și slujbe care nu plătesc îndeajuns pentru a-și putea întreține familia. Astfel că cei mici trebuie să se descurce singuri. Sau merg și ei la muncă și le dau banii părinților ca să ajute. Oricum ar fi le e foarte greu.

Cuvântul „imigranți” o supăra pe Isabelle. Randolph îi spusese că și ea era fiica unor imigranți irlandezi. Dacă era adevărat, iar dacă familia Standler nu ar fi luat-o la ei ar fi ajuns și ea asemeni acestor copii vagabonzi, vânzând ziare sau chibrituri pe stradă doar ca să supraviețuiască? Alungă acest gând.

— În aceste vremuri luminate copiii nu ar trebui să-și petreacă zilele vagabondând, întreținându-se singuri sau să se spetească muncind. Se lăsă pe spate și își încrucișa A brațele. Ceva trebuie făcut.

Doamna Rowley a apucat cana și a ridicat-o la gură ca să bea.

— Ei bine, există orfeline dar nu se pot îngriji de toți. Noi obișnuim să a tresărit, uitându-se speriată în partea cealaltă a mesei.

Isabelle îi aruncă o privire domnului Rowley. Bărbatul se întunecă la față și din priviri îi atrase atenția soției sale. Când se uită la Aaron, acesta părea că se simte stânjenit, ținea capul plecat și își ținea buzele strânse.

Inima îi bătea tare. Înghițind în sec, Isabelle l-a întrebat.

— Obișnuiți să...?

Doamna Rowley părea să îl certe pe soțul său din priviri. Domnul Rowley a încuviințat, iar ea inspiră adânc înainte să răspundă.

— Luni la rândul le-am dat voie celor de pe străzi să doarmă în piață noaptea, iar dimineața le ofeream un mic dejun cald, chifle, cafea și ceai.

Un sentiment ciudat se strecură și o înmuie pe Isabelle. Vorbi aproape în șoaptă.

— Dar în afară de Petey nu am mai văzut niciun băiat la piață. Doamna Rowley se mai uită încă o dată lung la soțul său înainte să continue.

— Ei bine, pe Mary nu o încurcau copiii, dar de tine nu eram siguri, așa că...

Isabelle se îmbujora. Soții Rowley nu le mai ofereau un adăpost celor de pe străzi din cauza ei. Momentele în care Randolph a alungat-o i se derulară în minte. Fusesse oribil să știe că nu are un cămincă nimănui nu îi păsa de ea. Iar acum, din cauza ei, copiii care se bucuraseră măcar de o saltea din paie dormeau pe străzi.

Și-a dus mâinile la piept.

— Niciodată nu am vrut ca voi să... De ce ați presupus că? Ooo...

Simțea că ceva o strânge de gât.

— Vă... vă rog să mă scuzați, și s-a ridicat de la masă.

Închisă în camera sa mică, s-a așezat pe pat și ținea în mână încuietoarea de alamă pe care o luase de pe raft din piață chiar în acea dimineață. Voia să îl roage pe Aaron să i-o monteze pe ușă pentru a avea parte de intimitate. Acum ar fi aruncat-o de perete. Dar cât de ridicol ar fi și asta? Nu ar fi schimbat cu nimic situația copiilor.

Ridicându-se, porni spre biroul mic unde își ținea puținele lucruri pe care le avea. Deasupra era Biblia familiei Gallagher. A atins-o cu degetele tremurânde. Mușcându-și buza de jos a deschis coperta și a purtat degetul pe lista cu nume - Angus, Brigid, Maelle, Matthew și Molly... O familie. O familie de imigranți.

Potrivit documentelor pe care Randolph i le dăduse de la orfelinatul din New York, soții Gallagher nu își alungaseră copiii. Aceștia au ajuns la orfelinat pentru că le muriseră părinții. Dar nu! *Nu* era Molly Gallagher.

Îndreptându-și umerii a luat o decizie. Ea era o Standler, iar andlerii făceau fapte de omenie. Nu îi spusese mama și tata cum: ei binecuvântați trebuiau să împartă cu cei mai puțin avuți? Acești 3 pii care vindeau ziare cu

siguranță erau în nevoi. Și dacă nu dorea să ajute nimeni o va face ea. Cu toate că nu avea nimic de valoare cu care să îi ajute, dar o văzuse pe mama cum strângea lucruri pentru cei nevoiași, și știa exact ce are de făcut.

A măsurat camera cu pasul făcându-și o idee cu privire la lungimea și lățimea camerei. Dacă ar fi pus patul și biroul pe un singur perete ar avea loc pentru cutii cu haine, pantofi, haine de pat și mâncare. A dat un pic înapoi-avea să fie foarte înghesuit dar va putea suporta de dragul copiilor.

În seara aceasta își va pregăti camera, iar de mâine va vizita magazinele locale. Va merge de asemenea din ușă în ușă în cartierele înstărite din Sha/s Ford și va cere ajutorul oamenilor. Oamenii de felul familiei Drumfeld aveau mai mult decât le trebuia. Și nu le va fi greu să dea câte ceva. Micii golani de pe străzi vor avea haine groase, păături și vor fi sătui pe când va termina ea.

Țâșnind pe ușă, a strigat.

— Aaron! Am nevoie de ajutorul tău.

16

Mattie

Ferma Rocky Crest Martie, 1903

Matthew, am crezut că ai plecat la cabană. Matt se întoarce dinspre oaia pe care o trata pentru zgârietura de la ureche. Clancy mergea agale pe dușumeaua împrăștiată cu fân a hambarului. Deschizăturile de la ambele capete permiteau oricui să vină și să plece fără ca scârțâitul ușilor să le anunțe prezența. De mai multe ori fusese speriat de ajutoarele care mergeau relaxați prin hambar.

— E rândul tău să mergi mâine la biserică. Trăsura pleacă de dimineață.

Cuvintele lui Clancy l-au făcut pe Matt să zâmbească. Oierul vânos și cu față aspră și-a asumat rolul de tată când a aflat că Matt este orfan. Matt s-a atașat foarte mult de Clancy în ciuda asprimii lui în vorbire.

— Da, voi fi gata. Matt fusese la un singur serviciu de când ajunsese la Rocky Crest și atunci cu ocazia venirii unui pastor misionar. În ziua următoare domnul Harders

avea să meargă până în Shay's Ford la serviciul divin, împreună cu fiul său. Matt aştepta cu nerăbdare să fie într-o biserică adevărată şi nu într-un cort al unui păstor misionar. De asemenea, dorea să îi mulţumească lui Jackson Harders pentru că i-a trimis vorbă despre Petey. Se pare că băiatul se alăturase unor băieţi care vindeau ziare şi cărora li se permitea să doarmă noaptea într-un magazin şi primeau micul dejun în fiecare dimineaţă. Era mult mai liniştit ştiind că cineva avea grijă de băiat.

— Ce faci aici, în afară de faptul că nu laşi oile să doarmă? Matt se uita în jur respirând adânc.

— Doar am ieşit să... nu ştiu... mă relaxez, cred. E aşa linişte aici.

Adevărul vorbelor lui l-a luat prin surprindere. Cine a crezut că îi vor plăcea mai mult oile decât vitele? Dar se ataşase de behăitoarele acelea blănoase. Se ataşase de Rocky Crest. îi plăcea Clancy, îi plăcea domnul Harders, îi plăcea cabana... şi îi plăceau chiar şi oile. Zâmbind de unul singur se întoarse spre Clancy.

— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru. Am terminat lucrul de o bucată bună devreme.

Clancy a ridicat din umeri şi a luat-o înainte ca să-şi pună cotul osos pe bârna ce despărţea două staule.

— Luni le aranjăm copitele. Şi am ieşit să mă uit la câteva să văd cam cât de lucru vom avea.

Matt ştia cum să potcovească un cal, dar nu ştia cum să aranjeze copita unei oi. Păşi înainte pregătit să adauge şi asta la bagajul de cunoştinţe.

— Cum se face?

Răspunzând aşteptărilor lui Matt, Clancy îşi aplecă adânc creştetul încărunit şi îi spuse:

— Hai să-ţi arăt. S-a aplecat din nou şi a ridicat copita din spate a oii punând-o între genunchi.

— Mai întâi te uiţi dacă nu au caşexie apoasă. Caşexia e foarte contagioasă aşa că trebuie tratată imediat.

Matt încuviinţă. Când a sosit prima oară şi-a exprimat uimirea cu privire la hambarul deschis. Clancy îi

explicase că lipsa uşilor ajuta la ventilarea încăperii din două părţi, lucrurile rămânând astfel uscate, iar oile nu se îmbolnăveau de caşexie. Dar în acelaşi timp, deschizăturile mari făceau posibil ca oile să iasă şi să se rătăcească. Din cauza aceasta unul dintre ajutoare trebuia tot timpul să fie cu ochii pe animale.

El se concentra din nou pe lecţia lui Clancy.

— Cum poţi şti dacă are aşa ceva?

Bărbatul în vârstă îşi mişca mandibula în faţă şi în spate ca şi cum ar fi îngândurat.

— Păi... ar avea locuri moi pe copită-şi pe acelea trebuie să le tai. Mai mult ca sigur că o să sângereze şi atunci trebuie să le dai cu cloroform ca să nu se infecteze.

— Cloroform? Matt a ridicat mirat din sprâncene. Nu asta folosesc la operaţii ca să adoarmă oamenii?

Clancy zâmbea.

— Ba da, dar ca şi alte lucruri are mai multe întrebuinţări.

— Am înţeles. Matt ridică din umeri. Învăţase multe lucruri interesante de la Clancy. Altceva?

Clancy şi-a mutat privirea înspre copita oii.

— Copita trebuie tăiată la vârf. Vezi cum atârnă? Le incomodează la mers. Aşa că trebuie să tai partea aceea. Trebuie să tai şi partea din spate a copitei-a verificat cu mâna copita-ca să fie dreaptă. Apoi cureţi marginile ca să desprinzi iarba uscată şi spinii. Apoi mângâi oaia- ceea ce şi făcuşi apoi îi dai drumul. Şi ai terminat.

Clancy s-a îndreptat şi îşi frecă mâinile una de cealaltă, în timp ce oaia ţopăia la picioarele sale.

— Acum că ştii, te poţi duce la culcare. Drumul către Shay's Ford durează aproape o oră. Iar lui Gerald nu-i place să întârzie.

Matt începu să râdă.

— Clancy, mă trezesc devreme de când mă ştiu. Nu o să întârzii. Clancy zâmbea.

— Cerurile ştiu că eşti un bărbat capabil şi nu trebuie să mă agit. Dar... Se frecă la nas cu degetul său îmbătrânit de vreme. Dar ştii că nu am avut niciodată o familie pentru

care să mă stresez.

Inima lui Matt a tresăltat la auzul acelor vorbe spuse într-un mod atât de familiar și concis. *Doamne îți mulțumesc că m-ai trimis aici. Mă simt într-adevăr ca și acasă.*

— Da... Vocea lui Clancy părea uneori distantă-uneori chiar tristă. Privea undeva peste umărul lui Matt. Toate ajutoarele care au venit și au plecat. Oamenii par să nu se înțeleagă bine cu blănoasele noastre din anumite motive. E greu pentru noi să ne obișnuim cu o persoană nouă tot timpul. Dar tu, Matthew? Se uita țintă în ochii lui Matt. Tu ai acea plăcere de a face, pot spune că sunt mândru de felul în care te implici, cum faci tot ceea ce ți se cere fără să cârcotești. Gerald și-a luat un ajutor bun când te-a luat pe tine.

Aprecierile lui Clancy au făcut ca pieptul lui Matt să câștige în volum. Zâmbi, pași înapoi și ridică mâna în semn de rămas bun.

— Mă duc la cabană. Nu vreau să dorm prea mult și să ratez căruța spre biserică. Ne vedem mâine.

Plimbându-se în amurgul întunecat, Matt respiră adânc din aerul de seară. Până și mirosul erau diferite la o fermă de oi, recunoștea el. Oile miroseau a... A ridicat din sprâncene încercând să găsească acel cuvânt. S-a mulțumit cu mosc. Deloc neplăcut, și-a dat el seama. *Mirosul de vaci putea să facă părul din nas a unui bărbat să se încolăcească.* Dar în timp te obișnuiai cu el.

Exact cum ajunsese el să se obișnuiască cu oile.

A intrat în cabana pe care o împărțea cu Clancy. Un hol lung și îngust dădea în două dormitoare a câte trei metri pătrați, fiecare cu câte un pat de sfori, un dulăpior pentru o lampă și un cufăr pentru obiectele personale. Nimic sofisticat, dar era uscat, curat și al lui.

Matt a aprins lampa și s-a dezbrăcat până la izmene. Întins pe pat privea cum dansau umbrele pe bârnele groase din tavan. Era destul de liniște fără sforăitul devastator al lui Clancy care trecea de obicei prin perete. Era amuzant cum o persoană se obișnuiește cu anumite

sunete. Fără să audă sforăitul avea impresia că nu era vremea să se culce.

Ridicându-se în șezut a întins mâna după Biblie care zăcea pe o măsuță lângă pat. Luând cartea în mână și-a adus aminte de bucuria domnului Smallwood când Matt s-a hotărât să-l primească pe Domnul Iisus în inima sa. Bărbatul în vârstă l-a strâns în brațe, i-a spus că se rugase ca Matt să facă exact acest lucru, iar apoi l-a dus la magazin ca să-i cumpere prima sa Biblie.

— Să o citești în fiecare zi, Matthew, i-a spus domnul Smallwood când i-a pus cu grijă Biblia în mâini, și o să fi tot mai aproape de Mântuitorul nostru. Străduiește-te să-L urmezi și o să afli fericirea, întorcând paginile, Matt și-a adus aminte de un predicator care l-a numit pe Iisus Bunul Păstor. Această amintire i-a produs sentimente plăcute în inimă.

Deschizând coperta cărții negre a scos o poză ștersă. A apropiat-o de lampă ca să vadă fețele serioase mai bine. Mama, tata, Maelle, micuța Molly și el, toți aliniați în fața căsuței lor. Cu degetul său aspru a atins fiecare chip și, ca de fiecare dată când atingea poza, singurătatea era mai prezentă. *Doamne fii cu ele oriunde ar fi.* A pus Biblia înapoi pe masă și a sprijinit poza îndoită de ea.

Se vârî sub pătură și se întoarse pe o parte, cu fața la masă. Cearșaful de peste salteaua de paie mirosea a praf, dar cu siguranță era mai bun decât o prăjină pe pământ.

— Doamne, se rugă el cu voce tare, îți mulțumesc că nu mă mai plimb. Crezi că acum, dacă m-am stabilit, Maelle o să mă găsească?

Maelle

Shay's Ford, Missouri

Martie, 1903

Maelle ținea un chibrit lângă fitilul din cârpă al lămpii. Lumina puternică o făcu să clipească mai des. A reglat intensitatea reducând flacăra, iar apoi a pus globul din sticlă. Un galben plăcut lumina interiorul căruței. Cu o suflare a stins chibritul și l-a aruncat într-un castron cu

apă. A zâmbit când a auzit sfârâitul chibritului care a atins apa cu săpun.

Ce mult o ajutase Jackson Harders lăsând-o să aibă acces la biroul lui. Avea apă la robinet la mai puțin de patru metri de căruță. Și nu trebuia să o fiarbă înainte de a o folosi. Doar o băga din găleată în ulcior sau în castron. Pielea îi furnica de plăcere de la recenta baie. Ce bine era să fie curată.

Își mișca degetul prin apa rece făcând vârtejuri în resturile de săpun. Imaginația începu să prindă aripi, și își închipuia nori, cafea cu frișca și barba albă și creață a unui bărbat. Gândul la barba unui bărbat a întristat-o și s-a întors dinspre vas ștergându-și degetul umed de pantaloni.

Undeva în depărtare a început să sune un clopot. S-a oprit, a înclinat capul și număra loviturile rezonante. Pe parcursul săptămânii pe care o petrecuse în Shay's Ford se obișnuise cu clopotul care suna la nouă, la doisprezece, la trei și la șase în fiecare zi. Înainte să plece voia să-l găsească și să facă o poză clopotului. Își imagina o biserică pitorească-una cu un acoperiș foarte abrupt, cu vitralii, și o cupolă înaltă, ornată cu o cruce de lemn.

Deschise un sertar mic de unde scoase o franzelă și un borcan cu gem. Patul rabatabil îl folosea pe post de masă când dădea salteaua de paie la o parte și se așeza cu un scăunel lângă el. Când s-a aplecat să ungă cu gem felia de pâine se încurcă în firele de păr. Prinse șuvițele mai groase și le legă într-o coadă la baza gâtului, învărtindu-le apoi cu mâinile agile într-o împletitură mai largă. Se bucura cu ochii închiși de sentimentul pe care i-l dădeau degetele care îi umblau prin păr. Prin șuvițele roșcate nu mai trecuseră foarfecele de mai bine de doisprezece ani. Și dacă ar fi fost după ea, nici nu va trece curând.

Acum că își legase părul și nu o mai încurca, își servea frugalul mic dejun la lumina pală a lămpii. Uitându-se din nou la căruța întunecată și cu un aer închis a făcut-o să-și dorească să fi avut o fereastră. Una mică să lase aerul și lumina de dimineață să intre. Singura deschizătură de la căruță era trapa din spate. Dar dacă o deschidea lumea ar

fi văzut totul înăuntru. Când era la țară mai lăsa trapa deschisă, dar la oraș niciodată. Chiar și aici pe o alee, spatele căruței dădea către o stradă lateralnicăuna aglomerată deoarece se intersecta cu strada principală. Iar trapa deschisă ar invita privirile curioase. Așa că în ciuda sentimentului de spațiu restrâns, o ținea închisă.

Luase ultima înghițitură din micul dejun și se ridică din nou în picioare pregătindu-se să facă din patul-transformat în masă o masă de lucru pe care să developeze portretele familiilor din zonă fotografiate în ultima săptămână. Chiar în clipa în care se aplecă după cutia cu substanțe de sub pat, trapa din spatele căruței bubui din pricina unei lovituri. Asta o sperie.

Încruntându-se, a făcut doi pași, cât avea nevoie ca să ajungă la ușă, a desfăcut cârligele, a apucat sfoara și a lăsat ușa să se deschidă câțiva centimetri. Razele gălbui și un miros dulceag au intrat prin spațiul nou creat.

— Cine e acolo?

— Jackson Harders.

Inima i se opinti. Ce dorea?

— Dați-vă la o parte-las trapa.

A așteptat câteva secunde până să lase funia din mână și a lăsat-o să alunece până au oprit-o lanțurile. Soarele dimineții aproape a orbit-o acum că trapa era deschisă în larg.

Și-a pus mâna la ochi și se uita în jos la Jackson care stătea într-o parte și îi zâmbea. Ea se încruntă.

Zâmbetul i se stinse când i-a auzit vocea serioasă.

— Ce e? Ai venit să-mi spui că e vremea să plec?

De obicei ea și Richard stăteau cel mult o săptămână într-un loc, dar bazându-se pe înțelegerile pe care le încheiase în ultima săptămână mai «cea de stat încă o săptămână - poate mai mult. Potrivit oamenilor din oraș nu mai fusese un fotograf prin oraș de ceva vreme. Dacă Jackson o roagă să plece va găsi un loc unde să parcheze căruța în apropierea orașului.

Jackson și-a scos pălăria și o ținea lângă coapsă.

— Nu am venit să-ți cer să pleci. Poți sta cât dorești.

Un sentiment de ușurare o încercă.

El îi zâmbi.

— Fotografiiile pe care le-ai vândut la ziar și interviul pe care mi l-a luat reporterul au provocat mult interes pentru proiectul meu de a opri munca prestată de minori. Dumneavoastră, domnișoară Mike Watts, sunteți eroul meu.

Un strop de neliniște a mai diminuat din sentimentul de ușurare. Privirea lui era un pic prea pătrunzătoare ca să poată fi liniștită.

— O, mulțumesc. Lanțurile făceau zgomote în semn de protest când a coborât pe trapă.

— Ce anume doriți? îl măsură de sus până jos și îi analiză costumul din trei piese cu dungi pe care îl purta și pantofii proaspăt lustruiți. Simți îndată că nu e îmbrăcată adecvat în cămașa ei șifonată, în pantaloni și cu împletitura desfăcută. Punându-și pălăria înapoi pe părul negru și dat cu briliantină i-a zâmbit.

— Vine tatăl meu în această dimineață. Vrei să mă însoțești la biserică?

Maelle aproape că a izbucnit în hohote. Ideea de a participa la un ierviciu de duminică îi plăcea, dar dacă el credea că va merge cu el trebuia să fie nebun.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nur întrebare lui nevinovată îi stârni Maellei frustrare. Primul ei motiv era că dorea să păstreze distanța față de el. Dar nu dorea să îi spună asta. Așa că a ales un motiv pe care el cu siguranță îl va înțelege. A ridicat din sprâncene și a arătat spre hainele ei.

Se uită la ea și dădu aprobator din cap.

— Aaa...

Apoi ridică din umeri.

— Serviciul nu începe decât peste o oră. Schimbă-te.

Să se schimbe. Dacă ar fi atât de simplu. Tentația de a se duce-nu neapărat cu Jackson, ci de a se duce pur și simplu-se cuibări adânc. Având în vedere ținuta lui impecabilă, cu siguranță că membrii oricărei biserici la care s-ar duce nu ar aprecia să aibă în mijlocul lor o femeie

îmbrăcată în pantaloni. A apucat cu mâna firele de păr care i s-au desfăcut din împletitură și o gădilau pe obraz.

— Îmi pare rău, dar am multe fotografii de dezvoltat azi. Și am promis că le livrez mâine. Așa că... nu pot.

Înclinându-se, a apucat capătul înnodat al funiei.

— O zi bună!

El își deschise gura și dădu să spună ceva, dar ea a tras tare de funie închizând trapa și amuțindu-i cuvintele.

17

Mattie

Shay's Ford, Missouri Martie, 1903

Domnule! Domnule! La auzul vocii pițigăiate, Matt se întoarse dinspre căruță. îl recunoscuse pe băiatul care veni înspre el fugind val-vârtej prin curtea bisericii și îl cuprinsese într-o îmbrățișare. Petey strângea picioarele lui Mat cu capul lăsat pe spate și îi zâmbea.

— Nu am crezut că am să vă mai văd vreodată!

— Nici eu, partenere. Matt se aplecă și îl îmbrățișa cumva jenat, conștient fiind de oamenii care priveau de pe trotuar. Cum nu fusese îmbrățișat de multe ori, apropierea era ciudată și în același timp plăcută. Spera că fața nu îi era atât de roșie precum o simțea el.

Gerald Harders se uita la ei și zâmbea.

— Cine e micuțul tău prieten?

Matt se eliberă din strânsoare lui Petey.

— Acesta e Petey. Eu-Oare era bine să-i spună șefului său că l-a luat pe Petey dintr-un magazin din St. Louis? Domnul Harders s-ar putea să nu fie de acord. Ceea ce a făcut nu era tocmai legal.

Petey se ținea în continuare de haina lui Matt și începu să povestească.

— El m-a salvat de la Dave, iar acum locuiesc aici; am venit la biserică cu Aaron și cu domnul și doamna Rowley, dar Isabelle-a spus că nu poate veni pentru că are de lucru.

Matt nu și-a dat seama că băiatul tăcut pe care l-a cărat prin tot statul pe cal avea chiar atâtea de spus. Se părea că îi place în Shay's Ford. Băiatul a început să

povestească despre magazine, ziare și despre cum a scăpat de bătrânul Blackie. Matt nu înțelegea prea multe, dar asculta, ușurat, bucurându-se de relatarea entuziastă a băiatului.

— Tată! strigătul plin de nerăbdare întrerupse povestea lui Petey. Matt se întoarse și văzu doi bărbați apropiindu-se de veranda bisericii. Unul dintre ei era Jackson Harders. În momentul în care Jackson s-a apropiat, domnul Harders păși în față și își îmbrățișa fiul lovindu-l jovial cu mâinile pe spate. Când Matt văzu asta pieptul i se crispa. Câți ani trecuseră de când simțise căldura unor brațe părintești în jurul său? Se întoarse și îl văzu pe bărbatul care venise cu Jackson cuprinzându-l pe Petey de după ceafă.

— Petey, e timpul să intrăm și să ne așezăm. Slujba începe imediat. Cu toate că acele cuvinte puteau fi luate drept o poruncă, tonul bărbatului era blând.

Petey se strâmbă.

— Of Aaron, da' vreau să mai vorbesc cu prietenul meu. El e cel despre care vă spuneam că m-a scăpat de Dave, adăugă el arătând înspre Matt.

Bărbatul îi zâmbi ușor lui Matt.

— O să poți vorbi cu el după biserică. Așa că haide. Nu vrem să întârziem și nu vrem să-l facem nici pe prietenul tău să întârzie.

Preț de un moment Petey părea că se va împotrivi, dar în cele din urmă a oftat.

— Bine. Se uită în sus la Matt și îi făcu semn cu mâna.

— La revedere, domnule. Trebuie să plec.

Petey apucă mâna întinsă a lui Aaron. Cei doi pășiră pe caldarâm și intrară în biserică. Domnul Harders spuse apoi:

— Ar fi bine să mergem și noi. La terminarea slujbei vom lua prânzul împreună și atunci o să mai povestim.

Matt i-a urmat pe domnul Harders și pe fiul acestuia în biserică și s-au așezat pe un rând exact în momentul când pastorul s-a suit la amvon. Pastorul ținu o predică

nemaipomenită pe baza unui pasaj din Ieremia. Matt asculta foarte atent, punând deoparte frânturi asupra cărora să rumege mai târziu. I-a plăcut ideea cum că Dumnezeu are planuri pentru copiii săi și acelea au menirea de a le da speranță.

Speranță... Ce cuvânt frumos. Și el spera să fie într-o zi din nou cu Maelle și cu Molly. Spera ca într-o zi să aibă casa lui și o familie a lui. Aplecându-se înainte asculta cu atenție ce urma predicatorul să spună.

— Cum putem afla ce planuri are Dumnezeu cu privire la noi? Căutându-L. Întocmai cum spune Sfânta Scriptură, îl vom găsi dacă îl vom căuta cu toată inima.

Matt aprobă din cap. Era sigur că, atunci când a ascultat de îndemnul domnului Smallwood și L-a căutat pe Dumnezeu, L-a găsit. Acum era parte din familia lui Dumnezeu-un fiu adoptiv, îi spusese domnul Smallwood. Privind înspre domnii Harders și Jackson care stăteau unul lângă celălalt, la dreapta sa, simți un sentiment de regret că nu putea sta la acel serviciu duminical alături de tatăl său. Ce dor îi era de tata...

Când predica se încheie, s-au ridicat pentru ultimul imn și pentru rugăciunea de sfârșit, iar apoi i-a urmat pe Jackson și pe domnul Harders în curtea bisericii. Oamenii erau despărțiți în grupuri mici, vorbeau cu toții, iar el se uita după Petey. Dar spre dezamăgirea lui băiatul părea să fi dispărut.

Domnul îl atinse ușor pe umăr.

— Mergem să luăm prânzul?

Matt se întoarce cu fața înspre șeful lui.

— Speram să vorbesc cu Petey înainte să plecăm. Jackson se uită prin mulțime.

— Nu văd familia Rowley. Sunt sigur că Petey a plecat cu ei. Dacă tata are timp, atunci aş putea să te duc până la piață înainte să porniți spre casă. Mai mult ca sigur că Petey va fi toată după-amiaza pe acolo.

Matt a dat din cap.

— Nu vreau să rețin pe nimeni. Am văzut că băiatul o duce bine. Asta-i tot ce contează.

Domnul Harders își sui corpul masiv pe bancheta din față a căruței, iar Matt și Jackson urcară în spate. După ce s-au așezat, Matt îi întrebă:

— De când locuiește Petey cu familia Rowley?

Căruța dădu peste un șanț ceea ce a făcut scaunul să se miște. Jackson zâmbi, însă Matt nu fu sigur dacă era din cauza drumului sau a întrebării sale.

— Nu locuiește cu familia Rowley.

Matt se încruntă.

— Atunci unde stă? Jackson ridică din umeri.

— Petey își petrece nopțile la piață. Familia Rowley a pus câteva saltele cu paie în magazia lor pentru câțiva copii ai străzii și Petey este acolo în fiecare noapte. Primește o masă la piață, în fiecare zi, restul timpului și-l petrece pe străzi, vânzând ziare.

Când Matt l-a văzut pe Petey ținându-l de mână pe Aaron Rowley a presupus că Petey se află în grija sa. Înțelegerea faptului că băiețelul nu avea o casă a lui, îi produse în stomac un sentiment de neliniște.

— Vagabondează pe străzi?

— Mă tem că da.

Când căruța trecu prin centrul comercial, Matt a întors capul să vadă clădirile pe lângă care treceau. În ciuda imaginii vesele pe care o avea băiețelul, Matt se întreba dacă lui Petey îi era mai bine în Shay's Ford decât în St. Louis. Apoi își aminti de cureaua lui Dave și își spuse că măcar nu era abuzat. Întorcându-se spre Jackson, zise:

— Ai spus că membrii familiei Rowley au grijă de mai mulți băieți?

— Așa este.

Matt răsuflă cu o oarecare frustrare.

— Măcar cineva încearcă să îi ajute *cumva*. Domnul Rowley privi peste umăr.

— Familia Rowley nu sunt singurii care încearcă să facă ceva. Jackson desfășoară propria sa campanie prin care încearcă să găsească o modalitate de a-i lua pe copii de pe stradă pentru a-i duce apoi să facă școală.

Matt i-a aruncat lui Jackson o privire plină de interes.

— Da?

Mutându-și privirea în față, domnul Harders a continuat.

— Vrea să schimbe legile care le permit acestor copii să lucreze toată ziua. Dacă se vor schimba legile, atunci ar fi ilegal ca oamenii să angajeze băieți precum Petey să vândă ziare. El e convins că aceștia trebuie să meargă la școală dacă vor să aibă șansa unui viitor decent.

Matt înghițea în gol. Un viitor decent... Matt nu făcuse prea multă școală. Cea mai mare parte a timpului și-a petrecut-o muncind. Oh, familia Bonham îl trimiseseră la școală, dar a stat cu ei doar pentru doi ani. Iar la orfelinat nu s-a făcut prea multă școală, și după aceea Jenks s-a asigurat ca zilele să îi fie încărcate până la refuz cu muncă și bătăi crunte.

Fără să-și dea seama aruncă o privire peste umăr. Bineînțeles că soții Jenks nu erau prin zonă. Vocea lui Jackson i-a captat atenția.

— Atâta timp cât legea permite angajatorilor să ia copii la muncă, mulți dintre aceștia își vor pierde copilăria. Trebuie să îi luăm pe acești copii de la muncă și să îi trimitem la școală. Și asta trebuie să o facem chiar acum!

Matt aprobă îngândurat. El știa de ce erau angajați copiii în slujbe pe care ar trebui să le facă adulții. Copiii lucrau pe bani mai puțini și de cele mai multe ori puteau fi obligați să lucreze mai multe ore. În decursul anilor în care a stat la soții Jenks, rareori dormise mai mult de șase ore pe noapte. Pe aceștia nu îi preocupase faptul că putea muri din cauza extenuării-puteau foarte ușor să meargă la orfelinat și să-și procure un alt lucrător. Dar dacă Jackson ar reuși să schimbe acele legi...

Domnul Harders opri căruța în fața hotelului restaurant Riverside. A tras frâna și se întoarse înspre fiul lui.

— Noi ne facem partea noastră, fiule. O să-i facem pe oameni să ne asculte. Dar acum haide să mâncăm.

Se întoarse zâmbind înspre Matt și adăugă:

— Te așteaptă un ospăț. Bucătarul de aici face cele

mai bune fripturi din tot statul Missouri.

În timpul mesei Matt a rămas în tăcere, vreme în care domnul Harders și Jackson vorbeau. Restaurantul avea ferestre mari care dădeau înspre Mississippi, oferind o priveliște magnifică. Interiorul era cel mai elegant din câte văzuse Matt până atunci. Dar nu se putea bucura pe deplin de ceea ce vedea. Gândurile îi erau prea încurcate.

Îi reveneau în minte cuvintele lui Jackson despre schimbarea legilor privitoare la munca prestată de copii. Cum s-ar fi derulat lucrurile dacă acele legi ar fi fost în vigoare când era el copil? Cu ce s-ar fi ocupat el acum dacă ar fi avut ocazia să-și termine studiile? Ar mai fi fost ajutor la fermă sau altceva-poate chiar un avocat precum Jackson Harders? Aproape chicoti la gândul ăsta. Nu, ca să devii avocat trebuia să urmezi cursurile unei facultăți. Iar orfanii nu aveau bani pentru studii universitare.

Bani... Furculița îi înțepeni în mână și uită să o mai ducă la gură. Cei care i-au luat surioara cu atâția ani în urmă erau bogați. Oare avusese micuța Molly posibilitatea să meargă la școală? Probabil că da. Dar nu și Maelle. Fotograful a spus că are nevoie de un ucenic. Trăia într-o căruță. Probabil că Maelle nu făcuse mai multă școală decât el. Spera că totuși Maelle a fost îngrijită cum trebuie. Pofta de mâncare îi dispăru, așa că puse furculița înapoi în farfurie.

— Matt, ai terminat? Vocea domnului Harders îi întrerupse șirul gândurilor.

Matt le izgoni din minte.

— Da, domnule, am terminat.

Bătrânul puse câteva bancnote pe masă și se ridică, zâmbindu-i lui Matt.

— Sper că nu te-ai simțit neglijat. Își puse brațul după umerii lui Jackson și cu celălalt cuprinse umerii lui Matt și porni cu amândoi înspre ieșire. Eu și cu Jackson ne vedem foarte rar de când a plecat la colegiu așa că, atunci când ne întâlnim, tindem să uităm că mai e cineva prin preajmă.

— Sunt bine, l-a asigurat Matt, doar mă gândeam la

ceea ce spunea Jackson. La schimbarea legii.

Cei trei bărbați s-au oprit pe aleea din lemn din fața restaurantului. O briză răcoroasă ce mirosea a ploaie învăluia clădirea, inundând nările lui Matt. Aerul curat și proaspăt părea să fi trezit ceva în interiorul lui

— Vreau să contribui și eu, la schimbarea acelor legi. Copii precum Petey-*Maelle* și cu mine-merită o șansă mai bună.

Jackson zâmbea.

— O să am nevoie de ajutorul tău luna viitoare dacă o să mai fiu pe la fermă.

Matt se uita când la un bărbat, când la celălalt. Clay îi spusese că domnul Harders ținea foarte greu ajutoarele la fermă-ferma de oi îi făcea să plece. Dar nu îi fu greu să promită.

— O să fiu.

— Tataplănuiește să candideze pentru un post în Casa Reprezentanților Statului Missouri. Dacă va câștiga alegerile, el va fi vocea noastră în sprijinul copiilor. Dar e nevoie de un efort financiar foarte mare ca să finanțezi o campanie electorală.

Matt a ridicat din umeri neștiutor. „Cum vă pot ajuta?” Cei trei și-au continuat drumul spre căruță în timp ce Jackson îrbea.

— Voi găzdui o întrunire în Shayv's Ford în unsprezece aprilie ca să iscutăm despre candidatura tatii. O să am nevoie de încă o persoană să împartă pliantele cu informații și să strângă semnăturile de susținere.

Matt a dat aprobator din cap.

— Dacă tatăl tău se poate lipsi de mine aș fi onorat să te ajut. Jackson și-a strâns pumnul și a lovit în aer cu exuberanță.

— O să fie o întâlnire plină de provocări! I-am invitat pe toți proprietarii de ferme influenți din statul nostru. A scos un chiot entuziast înainte să urce în căruță. Și aproape toți mi-au acceptat invitația.

Gâtul lui Matt se usca instantaneu. Fiecare proprietar influent de fermă din stat? Mâinile începură să-i

tremure. Asta înseamnă că și Lester Jenks va veni în Shay's Ford.

18

Mouy

Shay's Vord, Missouri Martie, 1903

Isabelle auzi un foșnet în fața ușii și privi peste umăr. Aaron stătea în cadrul ușii cu o cutie mare în brațe și cu o expresie de neputință pe față. Ea își puse mâna la gură și începu să râdă de el.

— Cutia aceea e mai mult îngustă decât înaltă. Întoarce-o lateral și intră.

Cu un zâmbet timid, Aaron își înclină trupul și pași cu grijă prin deschizătura ușii. În momentul în care a intrat în cameră, ea îi spuse:

— Pune-o deasupra celei pe care scrie *supă*. Va fi suficient de jos ca să pot vedea ce e înăuntru.

Aaron făcu întocmai. Pieptul Isabellei se umplu de mândrie când văzu rândurile de cutii aliniate de-a lungul peretelui. În ultimele două săptămâni muncise până la epuizare și a realizat multe. Inima i se înalță la gândul că va face viața băieților de la ziare mai bună. Și bunăvoința lui Aaron de a o sprijini îi fusese de mare ajutor.

Martea trecută l-a convins să o însoțească prin toată zona Lyndon Hill, ținându-i umbrela deasupra capului ca să o protejeze de ploaia de primăvară în timp ce ea solicita donații din fiecare casă. Zâmbetul lui care venea în semn de aprobare, în timp ce ea prezenta cazul familiilor bogate din Lyndon Hill, evidențiind avantajele de a-i menține pe acei copii sănătoși și bine hrăniți astfel ca orașul să nu fie împovărat cu cheltuieli medicale și furturile să fie prevenite, îi dăduse un imbold.

Aaron a deschis cutia din vârful grămezii și s-a întors cu fața înspre ea în timp ce-și freca palmele una de cealaltă.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Isabelle ridică din sprânceană și spuse ce gândea cu voce tare.

— Dacă va sosi cutia cu pantofi, după cum mi-a

promis doamna Wallace, atunci o să am nevoie de ajutorul tău să construiesc un raft ca să-i pot aranja pe mărimi. Dar asta vom putea face și mâine după-amiază.

O căutătură oarecum mânioasă tulbură expresia, în general liniștită, de pe fața lui Aaron.

— Mâine este duminică.

— Sunt conștientă de asta.

— Intenționezi să lucrezi mâine în loc să vii la serviciul duminical? Isabelle înghiți în sec. Nu mai fusese la biserică din ziua în care îi cunoscuse pe soții Rowley și se mutase în această cameră modestă. Doamna Rowley vorbise despre cât este de important să cinstești ziua de Sabat, dar când altcândva mai avea timp pentru ea?

— Da voi lucra aici. Apucă marginea cutiei cu vârful degetelor și dădu din cap. Poți să pleci, nu mai am nevoie de tine acum.

Aaron rămase lângă rândul de cutii, cu brațele încrucișate, cu sprâncenele ridicate și fără să spună nimic. Isabelle se uită țintă la el.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Ei bine... El își freca bărbia. Speram că vei spune măcar un mulțumesc.

Obrajii i se aprinseră și se întoarse cu spatele, mușcându-și buza de jos. Afirmăția lui directă i-a produs, în mod ciudat, un sentiment de remușcare. Nu fusese nevoită să mulțumească pentru orice gest de ajutor pe care i-l oferiseră angajații familiei sale, așa că în momentul în care ar fi trebuit să-și exprime aprecierea, limba i se înțepenea și se simțea ciudat. Și totuși își dădu seama că Aaron renunțase la timpul său liber și deseori a amânat să-și facă treburile lui tocmai ca să o poată ajuta pe ea. Se lupta cu sine ca să poată produce cuvintele potrivite prin care să-și exprime mulțumirea pentru ajutorul inestimabil pe care el i l-a oferit cu atâta bucurie.

Când dintr-odată el începu să chicotească.

Ea îl fixă cu privirea.

— Găsești că e ceva amuzant?

El își așează cotul pe cutia de deasupra.

— Cred că nu. Dar știi, mă gândeam că în loc să-mi mulțumești tu poate ar trebui să-ți mulțumesc eu. Până la urmă, tu ai fost cea ocupată precum o albină pentru băieții noștri care poartă ziarele. Ochii îi erau plini de admirație, iar inima ei tresări cu emoție.

— De ce faci asta Isabelle? Ridicând bărbia, a răspuns sincer.

— Am fost crescută să înțeleg că trebuie să porți grija celor nevoiași.

Niște cute de nedumerire îi brăzdară fruntea, însă ochii arătau că a înțeles ceva.

— Deci faci toate astea-a dat din mână arătând înspre rândurile de cutii din datorie?

— Bineînțeles.

— Uneori mă faci să nu mai înțeleg nimic, domnișoară Standler. Ea își înclină capul și o șuviță de păr se desprinsese din coadă încolăcindu-se în jurul bărbiei. A împins șuvița neascultătoare înapoi la locul ei.

— Vă zăpăcesc?

— Da. Lucrai ca și menajeră când te-am cunoscut, dar nu te comportai ca niciuna dintre menajerele pe care le-am cunoscut eu până acum. Tocmai ai spus că ai fost crescută să te îngrijești de cei nevoiași, dar sunt unii care ar spune că și tu faci parte din categoria asta, având în vedere camera în care locuiești și slujba pe care o ai. Așa că... A ridicat mâna în semn de nedumerire. Cum îți explici asta?

Întrebarea lui Aaron i-a reamintit cu durere de schimbările mari care au avut loc în viața ei.

— Și, Isabelle, de ce porți doar rochie neagră? După cine ții doliu? Pierderea cuiva apropiat... sau a ceva - poate a unui mod de viață?

Privirile li se întâlneau. Un val de căldură îi porni înspre obraji și își dorea să se poată ascunde.

— Aaron, ești băgăcios.

A făcut un pas înapoi și și-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Presupun că sunt. Îmi cer scuze dacă te-am făcut

să te simți incomod.

Ea îi întoarse spatele și suspină.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Câteodată nu... nu știu nici eu după ce anume îmi pare rău mai mult.

Ultimele cuvinte au sunat ca și o șoaptă marcată de durere.

— Isabelle...

Înainte ca el să mai poată spune ceva ea trase aer în piept, bătu din palme și îi spuse:

— Ei bine, mai am multe de făcut pe-aici, */// multumesc* - se chinui să zâmbescă pentru ajutor, dar după cum îți spuneam, poți merge să te ocupi de lucrul tău. Vreau să aranjez izmenele acestea pe mărimi înainte de cină. I-am spus lui Petey să vină diseară cu toți băieții de pe străzi la magazie ca fiecare să poată primi o pereche.

Aaron se îndreptă înspre ușă.

— E un gest frumos ceea ce faci.

Având brațele încărcate cu izmene, Isabelle ridică privirea.

— Da, știu.

Ceva străluci în ochii lui Aaron-nu aprobare, cu siguranță, mai degrabă ceva indescifrabil. Ceva asemănător cu îngrijorarea. Dar înainte să îl poată întreba, el ieși din cameră.

19

Maele

Shay's Vord, Missouri Martie, 1903

Maele stătea picior peste picior în interiorul căruței în timp ce își servea prânzul obișnuit, brânză și biscuiți. Ploaia cădea încet pe lângă deschizătura din spatele căruței, aducând înăuntru miresmele de pământ ud, de iarbă proaspătă și o tentă de pește. Ploaia nu a început în acea dimineață până nu a terminat ea de livrat pozele-ultimele pe care intenționase să le facă în Shay's Ford. După cât de înnorat era cerul părea că va ploua toată ziua, vreme pe care nu îi făcea plăcere să călătorească. Dar pentru moment se afla în interiorul căruței, protejată de

ploaie, iar Samson era și el uscat în grajd, câteva străzi mai jos, așa că nu avea motive să se plângă.

Își mai vârî un biscuit în gură în timp ce în depărtare se auzi un bubuit înfundat de tunet, care Maellei îi păru că sunt niște roți de lemn care treceau peste piatra cubică. Cu puțin timp în urmă văzu trăsura lui Jackson parcând după colț. În fiecare zi de când sosise în oraș îl văzuse intrând și ieșind din biroul de avocatură. Văzându-l în trăsura aceea elegantă a făcut-o să priceapă un lucru. Crezuse că ar fi trebuit să-și dea seama după hainele elegante și după profesia de avocat că este un bărbat căpătuit, dar trebuise să vadă trăsura cu acoperiș din piele pentru ca mintea ei să îi confere acest statut.

În anii în care călătorise cu Richard fotografiase mai multe familii cu stare decât putea spune. Însă niciodată nu învățase să îi agreeze. Fiecare dintre aceste familii îi aducea aminte de cuplul acela înstărit care îi luase surioara din brațe și o dusesse departe. Strângea din ochi încercând să-și amintească numele acelei familii. Shambler? Stamber? oftă frustrată.

Cu toate că era hotărâtă să și-l amintească, incapacitatea de a-l scrie-și interdicția lui Richard de a vorbi despre asta - îi șterse numele din memorie. Deschise ochii și privi bucata de brânză din mână. Nu-și putea aminti numele lor, dar își putea aminti comportamentul lor atunci când au luat-o pe Molly. Fusesse nemilos. Cei înstăriți nu aveau suflet.

Muşcă dintr-o bucată de brânză, iar gândul îi zbură din nou la Jackson. Cu siguranță că era un bărbat înstărit, dar era el și fără suflet? Părea foarte preocupat de copiii defavorizați. Discursul pe care îl ținuse în parc fusese înflorit, dar în același timp părea sincer. îi oferise un loc ferit unde să parcheze căruța și acces nelimitat la clădirea în care era biroul lui. Poate totuși nu era nemilos.

Mestecând ultima bucată de brânză întinse mâna după haină. O ținu deasupra capului în timp ce cobora din căruță și apoi se îndreptă spre intrarea din față a clădirii, de unde putea privi dincolo strada și până în parc. Prin

perdeaua transparentă de ploaie putea vedea platforma din lemn unde Jackson își ținuse prelegerea atât de elocvent în fața publicului. Revăzu imaginea cu ochii minții. Fața plină de pasiune a lui Jackson, sprâncenele încordate de concentrare și mâinile ridicate în semn de implorare. Îi păsa, cu siguranță, de copiii de care vorbea. Dorea să facă o schimbare în viața acestora.

Țâșnind pe partea cealaltă a drumului se îndreptă spre movila unde își amplasase aparatul de fotografiat. Un zâmbet i se așternu pe față când își aduse aminte de bărbatul încruntat și de femeia cu voce ascutită. Se simțise bine să stea pe acea platformă de lemn și să le spună cât de ridicoli erau. Dacă ei ar fi văzut ceea ce văzuse ea de-a lungul anilor, atunci poate și-ar fi pus preocupările neînsemnate deoparte și i s-ar fi alăturat lui Jackson în lupta sa.

— *Ai grijă de cei mici.*

Vocea tatălui ei de demult încă îi răsuna în minte. Maelle a închis ochii pentru un moment, luptându-se cu lacrimile care însoțeau acea amintire. Nu a încercat ea să aibă grijă de cei mici? În câte bătăi se implicase ca să îi apere pe cei mici de băieții mai mari? Nu ținuse evidența, dar cu siguranță avea un număr impresionant de bătauși pe care îi trântise la pământ. Richard nu era de acord ca ea să se bată-mai ales după ce aflase că era fată -, dar ea se simțea obligată să asculte de ultimele instrucțiuni ale tatii.

Iar acum cuvintele lui Jackson păreau să o atragă într-o altă luptă pentru cei mici. În lupta cu legislația și politicienii. Suspină mâhnită. Nu avea să rezolve nimic aici cu bătaia. Va fi nevoie de ceva mai mult. Va trebui ca mai mulți oameni să lucreze împreună. Va fi nevoie de dovezi cu privire la vătămrile la care aceștia sunt supuși.

Își îndreptă spatele. Avea dovezi. Fotografiile. Avea cu zecile, făcute la diferite locuri de muncă de pe teritoriul Statelor Unite. Le păstrase în una de cutiile de trabucuri ale lui Richard pe care aceasta o aruncase și acum le scoase ca să se roage pentru chipurile imprimate pe

hârtie. Dar acum putea face mai mult decât să se roage. Acum putea da fotografiile cuiva care să facă mult mai multe cu ele.

Maelle i-a lăsat lui Jackson o jumătate de oră ca să se instaleze înainte de a intra în biroul de avocatură și de a merge la ușa lui cu cutia pentru trabucuri sub braț. Fără să-și ceară permisiunea de la secretara iscoditoare, a ridicat pumnul și a început să bată în ușa încadrată în panel.

— Intră, o invită cu o voce serioasă.

A deschis ușa și traversează încăperea până la biroul unde Jackson ștergea niște pagini pătate cu cerneală, ajutându-se de o batistă cu pete de cerneală.

— Un accident?

A răsuflat zgomotos.

— Sigur nu aş face așa ceva intenționat. S-a abținut să nu râdă.

— Nu. Presupun că nu. A înclinat capul ca să se poată uita la foi. „Se pare că va trebui să le refaci.

El a șuierat zgomotos.

— Da. De parcă aş avea timp să le refac. Ei bine... Aruncând batista la o parte se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. Cu ce te pot ajuta în această după-amiază mohorâtă?

Ea trânti cutia de trabucuri pe birou în fața lui Jackson.

— Ar fi mai bine să întrebi ce pot face *eu* pentru *tine*.

— În regulă, atunci... Aruncă o privire înspre cutia uzată și strângea buzele de curiozitate. Ce poți să faci *tu* pentru *minei*

Întinzându-se peste birou, cu o mișcare scurtă ea a ridicat capacul cutiei de trabucuri și rămase în așteptare.

Jackson privi în cutie, își arcui sprâncenele și, îndreptându-se de spate, rămase așezat.

— Mike... Luă în mână fotografia de deasupra în care era o fetiță desculță, cu un șorț murdar, ce își întindea mânuța spre bobina unei mașinării enorme. Privirea îi rămăsese în continuare ațintită asupra ei în timp ce o

punea deoparte; apoi își înclină brusc bărbia și își aruncă din nou privirea asupra cutiei. A întins mâna după încă o fotografie în care era surprins un băiat care dormea buștean pe o bucățică îngustă de podea între două mașinării.

— Tu le-ai făcut pe astea?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

— Din Mâine până în Carolina și în California... Unchiul meu îmi dădea voie să exersez pe orice, timp în care mă învăța să folosesc aparatul de fotografiat. Și din moment ce eram copil am ales să fac poze copiilor.

A ridicat o poză făcută unor băieți așezați în rând și care stăteau aplecați peste un fel de horn, după care lovi cu degetele pe fotografie.

— Băieți care lucrează în mină?

Maele a dat din cap cu o expresie mohorâtă.

— Ei stau acolo toată ziua urmărind cum vine cărbunele pe hornuri în jos. Trebuie să aleagă pietrele. Undeva în cutie e și o poză cu un maestru care lovește un băiat cu o bătă deoarece a îndrăznit să își ia ochii de la cutie ca să se întindă. Nu a mai spus că același supraveghetor a alungat-o de acolo ridicând bătă în aer.

A dat din cap uitându-se la poză.

— Îți poți imagina cum este să stai așa aplecat zece ore neîntrerupt? Mulți dintre acești copii au cocoșă din cauza aceasta. Ridicând din umeri a adăugat. Dar măcar acești băieți sunt în aer liber. Mulți dintre acești copii lucrează în interiorul minelor inhalând praful de pe cărbuni. Și asta e mult mai dăunător decât cocoșă.

Jackson a privit atent fiecare fotografie în parte, până când le viziona pe toate, iar apoi se lăsă pe spate și se uită la ea uimit.

— Aceste poze sunt incredibile. Și eu care credeam că băieții noștri care vând ziare o duc rău. Dar acestea... A gesticulat, arătând înspre grămada de fotografii. Aceasta e de neimaginat. Copiii nu ar trebui să-și petreacă așa copilăria.

— Așa este. Maele și-a pus podul palmelor pe

marginea biroului. Mi-am petrecut copilăria ca și ucenic al unchiului meu. Dar mi-a mers bine - nu m-a muncit niciodată până la epuizare, nici nu s-a purtat rău cu mine. M-a învățat să citesc și să scriu și am învățat meserie, ceea ce îmi permite să mă întrețin acum că unchiul meu... a murit. Am dus cu mine peste tot pozele astea, ani în șir. Le-am folosit ca să-mi aduc aminte să mă rog pentru acești copii. Dar acum le pot folosi pentru ceva mult mai bun.

Jackson a scos un chiot când se ridică din scaun. Ocolind biroul din trei pași a început să o îmbrățișeze.

— Ești minunată!

Inima i s-a ridicat până în gât. Cu un strigăt de atenționare a împins cu mâinile tare către pieptul lui. El i-a dat drumul instantaneu. Ea s-a dezechilibrat, dar și-a recăpătat stabilitatea rapid și era foarte preocupată să-și aranjeze cămașa, refuzând să se uite la el, cu toate că îi simțea privirea confuză.

Au trecut câteva momente pline de tensiune în timp ce ea își pipăia nasturii de la cămașă, iar el stătea nemișcat lângă biroul lui. Apoi, în cele din urmă, el se întoarse încet în spatele biroului și rămase acolo cu degetele așezate pe suprafața din lemn.

Ea își ridică fața ușor și îl privi printre gene.

— Te rog să-ți ții mâinile acasă. Cu bună știință a rostit cuvintele încet, pe un ton aproape prietenos, dar era sigură că avertismentul a fost auzit.

— Îmi cer scuze, doar voiam să-ți mulțumesc pentru... Vocea lui răgușită se stinse încet și apoi clătină din cap. Nu am vrut să te supăr cu ceva.

Ea trase adânc aer în piept și expiră treptat, încercând să se liniștească. A dat din cap în semn de aprobare înainte să arate înspre pozele împrăștiate.

— Oare vor fi acestea îndeajuns de reprezentative pentru politicienii care trebuie să schimbe legile?

Jackson își coborî privirea.

— Mike, ești sigură că vrei să te desparți de aceste fotografii? Privirea lui pătrunzătoare îi produse fiori pe șira spinării. Făcând un pas înapoi a spus:

— Sunt sigură. Exact cum ți-am spus, le foloseam doar ca să mă rog. Dar acele imagini... își lovi ea tâmpla cu degetele, sunt și aici în același timp. Și împreună cu acele imagini și alte amintiri care sunt tot la fel de greu de șters. Ea înghiți în sec. Mă pot ruga și fără fotografii.

Jackson a dat aprobator din cap. Așezând fotografiile pe birou i-a zâmbit cumva reținut.

— Îți mulțumesc Mike.

— Cu plăcere. Ea s-a întors înspre ușă. Ar fi mai bine să plec. Ai grijă de tine Jackson și îți mulțumesc încă o dată pentru ospitalitate.

— Stai un pic. Dădu să ocolească biroul, dar se opri. Pleci din oraș? Cu mâna așezată pe clanță a dat ușor din cap.

— Da.

— Dar ești aici de... cât timp? Trei săptămâni?

— Da.

— Dar nu mai sunt fotografii de făcut? Maelle oftă.

— Jackson, trăiesc într-o căruță pentru că sunt fotograf *ambulant*. Ei bine, a sosit momentul să pornesc la drum.

— Dar dacă pleci acum o să ratezi oportunitatea de a surprinde o filă importantă din istorie.

Tonul său zelos a făcut-o să se oprească în loc.

— Ce oportunitate?

S-a mai apropiat cu doi pași, dar a păstrat totuși o distanță de câțiva pași.

— În data de unsprezece aprilie mai mulți proprietari de ferme se vor întâlni în Shay's Ford pentru a discuta posibilitatea de a sprijini financiar un posibil nou membru al Casei Reprezentanților din Missouri. Dacă va fi ales, acest reprezentant plănuiește să-și folosească poziția ca să schimbe legislația în vederea excluderii muncii prestate de către copii.

Jackson înșfacă o poză și o flutură.

— Dacă lucrurile merg după cum am plănuit, aceste fotografii vor fi într-o zi doar o amintire urâtă din trecut și nu o realitate a prezentului. Și tu ai putea fi cea care să o

surprindă pentru paginile de istorie.

Furnicătura atât de cunoscută la cap arăta că era interesată. Își umezi buzele gândindu-se la ceea ce spunea Jackson.

S-ar părea că el a luat tăcerea ei drept o lipsă de interes deoarece își ridică brațul și o imploră:

— Atunci nu vrei măcar să nu pierzi oportunitatea de a mai avea niște publicații în *Shay's Ford Progress* Ai un portofoliu cu ce ai lucrat până acum, nu?

Un zâmbet ușor a început să-i tremure pe buze. Jackson avea să fie impresionat de „portofoliul” ei. Ea își drese vocea.

— Desigur. Am folosit mai multe cutii de trabuc. Pe Jackson l-a cuprins râsul.

— Observ că ai un sistem foarte interesant.

— Simplu dar eficient.

— Iar între timp, a continuat el, cu siguranță mai sunt destule familii care pot profita de serviciile tale.

Jackson era un bun avocat-reușise să o convingă, ceea ce era o mare realizare. Spuse cu un oftat:

— În regulă, domnule Mare Avocat. O să mai stau până la întrunirea dumneavoastră. O nouă apariție în ziar poate fi o frumoasă adăugare la colecția mea de articole din cutia de trabucuri. Și oricum, mai am o parte din oraș pe care nu am vizitat-o încă.

Cartierul celor mai avuți...

Jackson zâmbea. Cu mâna pe clanță, Maelle încuviință privind înspre cutia de trabucuri de pe birou care stătea deschisă deasupra paginilor pătate cu cerneală.

— Să ai grijă de micuții mei, spuse ea, și apoi ieși pe ușă.

20

Mouy.

Shay's Ford, Missouri Aprilie, 1903

Isabelle se uita cu jind la ultima bucățică de pâine cu scortişoară din farfuria ei. Gustul minunat de mirodenii de pe limbă o făceau să vrea să înșface bucata și să o

mănânce. Toți membrii familiei Rowley își goleau farfuriile la fiecare masă. Domnul Rowley chiar folosisese o bucată de pâine ca să adune firimiturile, lăsându-și farfuria ca și cum nici nu ar fi fost folosită.

Doamna Rowley a întins mâna după farfuria goală a lui Aaron.

— Ai terminat?

— Da, doamnă, vă mulțumesc.

Isabelle se uită la Aaron, care s-a ridicat și i-a dat un sărut mamei sale pe obrazul durduluiu. Gestul familial și plin de afecțiune îi provocă preț de o secundă o dorință mult mai puternică în inimă.

Doamna Rowley se adresă apoi Isabellei.

— Ai terminat și tu?

Isabelle a oftat împingând ușor farfuria.

— Da. Chiflele dumneavoastră cu scortişoară sunt cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată.

Doamna Rowley și-a dus mâna la gât de bucurie.

— Îți mulțumesc! Nu vrei să mănânci și bucata aceea? Isabelle se așează dreaptă în scaun și își puse mâinile în poală.

— Mama m-a învățat că este un semn de stângăcie și de lăcomie să îți golești farfuria.

Domnul Rowley se înecă cu cafeaua și repede Aaron îl bătu ușor pe spate. Doamna Rowley se îmbujora toată la față. Puse farfuria Isabellei deasupra celei a lui Aaron.

— Ei, pe aici dragă, încercăm să nu irosim mâncarea. Așa că nu te îngrijora că vei părea lacomă. Dacă mâncarea are gust bun și ți-e foame, mănâncă.

Isabelle își umezi buzele uitându-se la doamna Rowley cu capul plecat.

— Voi... voi încerca să îmi aduc aminte.

Femeia mai în vârstă își relaxa fața și îi zâmbi. Punând deoparte grămada de farfurii a atins umărul Isabellei.

— Îmi cer scuze că te-am dojenit. E evident că ai fost crescută mai altfel față de neisprăvitul meu de aici.

Ea îi trimise un zâmbet tachinator lui Aaron care i-a

răspuns trăgându-i din ochi.

— Cu toții învățăm să trăim unii cu ceilalți și cu ajutorul lui Dumnezeu ne vom descurca foarte bine.

Buzele Isabellei formau un zâmbet șovăielnic.

— Presupun că da. Doamna Rowley îi zâmbi larg.

— Poate mai diseară dacă e mai liber putem urca să îți arat cum se fac chiflele. Așa că o dată ce vei fi la casa ta te vei mai putea bucura de ele.

Împingând scaunul în spate, Isabelle i-a spus.

— Vă mulțumesc pentru ofertă, dar nu văd rostul. Cu siguranță voi avea un bucătar care să se ocupe de mâncare.

În momentul în care a terminat de rostit cuvintele și-a dat seama cât de nerecunoscătoare și de îngâmfată a părut. Obrajii i s-au roșit. S-a lăsat înapoi în scaun și-a acoperit fața cu ambele mâini, suspinând înfundat.

Niște brațe calde și puternice au cuprins-o, iar vocea tandă a doamnei Rowley îi șopti:

— Spune-ne ce te supără, Isabelle. Vrem să te ajutăm dacă putem. Ascunzându-și încă fața în spatele palmelor tremurânde a dat din cap cu înverșunare.

— Nimeni-nimeni nu mă poate ajuta.

Cu un gest fin i-a apucat mâinile și i-a descoperit fața, iar Isabelle se trezi în mijlocul privirilor pline de compătimire a întregii familii Rowley.

Aaron se aplecă înainte.

— Isabelle, de ce te afli tu în Shayv's Ford? Ce te-a adus aici?

Ea se îndreptă în scaun eliberându-se din îmbrățișarea doamnei Rowley și o fixă cu o privire aprigă.

— Nimic nu m-a adus aici. Am fost *obligată* să vin aici împotriva voinței mele.

— Obligată? A întrebat-o doamna Rowley. Să vii în Shay*s Ford? Isabelle a apucat mâna femeii.

— Fratele meu m-a dat afară din casă după ce au murit părinții noștri. Logodnicul meu a rupt logodna cu mine, m-a alungat și m-a umplut de rușine. Ei spun-ei spun că eu nu sunt Isabelle Standler. Ei spun că sunt o orfană pe

nume Molly Gallagher, dar nu sunt! Vă spun eu, nu sunt!

Domnul și doamna Rowley se uitau unul la celălalt. Domnul Rowley a dat din cap și a scos un sunet de nelămurire.

— Va trebui să o iei un pic mai încet. Nu cred că am înțeles bine. Lacrimile îi invadară ochii Isabellei. Le-a șters repede cu mâna.

— Eu am fost crescută în Kansas City, în zona Chesterfield. După expresiile lor și-a dat seama că nu știau nimic de Chesterfield. Așa că ea le-a oferit un scurt exemplu. Tatăl meu a fost unul dintre fondatorii Căii Ferate Continentale de Vest.

Doamna Rowley s-a așezat din nou în scaun.

— Magnat al căilor ferate? a cloncănit ea apăsându-și cu o mână corsajul. Atunci nu e nicio mirare că te porți precum o prințesă.

Isabelle zâmbi și trecu repede mai departe.

— Când el și mama mea au murit în explozia de pe vasul cu aburi, fratele meu, Randolph, a preluat conducerea afacerii de familie. În același timp m-a și dezmoștenit.

Bărbia a început să-i tremure, iar în acel moment nu se putea hotărî dacă era furioasă sau revoltată.

— El mi-a dat o Biblie care aparținuse unei familii numite Gallagher. Randolph susține că sunt unul dintre copiii familiei Gallagher menționați pe coperta Bibliei. De asemenea, mi-a arătat o serie de hârtii pe care le-a dobândit și care dovedesc că eu nu m-am născut în familia mea, ci am fost adoptată de mică. Sunt sigură că toate acele acte sunt falsuri născocite de Randolph ca să pună mâna și pe partea mea ies de avere, dar nimeni nu mă crede. Când logodnicul meu a aflat că nu voi mai avea parte de moștenirea promisă a anulat nunta. Apoi el-Ea a făcut o pauză strângând din buze. Mi-a sugerat ceva imoral în locul căsniciei. A ridicat bărbia. Eu am refuzat.

— Fată cuminte. Doamna Rowley o mângâie pe umăr plină de empatie.

Trăgând aer adânc în piept, Isabelle a continuat.

— Singura alternativă care mi s-a oferit a fost să vin în Shay's Ford și să fiu menajeră în casa unui investitor, partener de afaceri cu tatăl logodnicului meu. Nu aveam unde să mă duc, așa că am acceptat postul cu multă reținere. Isabelle se cutremură. Era o situație deplorabilă. Dumneavoastră m-ați salvat de acolo dar... Au năpădit-o lacrimile din nou.

De jos se auzi o bătaie. Cu toți au tresărit, iar domnul Rowley a sărit în picioare.

— Clienții bat la ușă. Trebuie să deschidem. Aaron veni în urma lui.

— Te ajut eu, tată.

Dar domnul Rowley l-a oprit cu mâna lui mare.

— Nu. Tu stai aici și ai grijă de Isabelle. Pot să mă ocup singur de lucruri pentru o vreme.

Aaron se așează din nou și îi zâmbi să o încurajeze.

— Continuă. Te ascultăm.

O lacrimă îi brazdă obrazul Isabellei.

— Dar eu nu am ce căuta aici. Apăsă cu mâinile pe inimă și avea o expresie înflăcărată. Am siguranța că sunt Isabelle Standler, dar Biblia aceea mă umilește prin ideea că aș fi Molly Gallagher. Mi-e așa de dor de casa mea din Kansas încât simt o durere constantă în inimă și totuși nu mă pot întoarce până când fratele meu nu încetează cu acuzația că nu aș fi sora lui. Și singura modalitate prin care o face este cu dovezi incontestabile. Însă cum pot dovedi că lucrurile nu stau așa? suspină adânc. Totul este atât de disperat.

— Nu este disperat, a spus Aaron. Cred că știu cum o putem dovedi.

Isabelle se uita cu ochi mari la Aaron.

— Cum? Cum o putem dovedi? Spune-mi! Și-a dat seama de tonul poruncitor din voce, dar s-a încăpățânat să nu-și ceară scuze.

Aaron a ridicat din umeri.

— Am un prieten-Jackson Harders-care este avocat. El se poate uita peste hârtiile de care spuneai și să vadă dacă sunt adevărate sau nu.

Isabelle își coborî privirea.

— Ai un prieten avocat?

Îl insultase, dar aceasta era cea mai mică dintre grijile ei în acel moment.

— Crezi că ar putea vorbi cu mine astăzi? Aaron o privi cu fruntea încruntată.

— Probabil. Dar tu lucrezi astăzi, mai ții minte?

Isabelle își lăsa capul în jos. Bineînțeles. Avea lucruri de făcut. Părinții o învățaseră să își onoreze responsabilitățile. Indiferent cât de disperată era să obțină răspunsurile în acel moment nu putea să îi lase pe soții Rowley fără ajutor.

Cu capul încă plecat, admise.

— Ai dreptate Aaron. Am de lucru. A înăbușit oftatul care dorea să iasă și a ridicat privirea. Crezi că data viitoare când îl întâlnești ai putea să îl întrebi de o posibilă întrevvedere cu el?

El încuviință din cap.

— Da, pot face asta. Mă întâlnesc cu el în fiecare vineri după-amiaza.

Isabelle nu își putea imagina ce treabă putea avea fiul proprietarului unui magazin cu un avocat - care să necesite o întâlnire săptămânală dar nu avea să fie indiscretă. Vinerea era doar la două zile distanță. Putea aștepta atât.

— Îți mulțumesc. Ridicându-se în picioare și-a îndreptat umerii. Îmi cer scuze că v-am împovărat cu problemele mele personale. Vă asigur că nu se va mai întâmpla. Îl voi lăsa pe prietenul acesta al dumneavoastră, avocat - s-a forțat să zâmbească să ocupe de aceste lucruri de acum încolo.

Aaron și doamna Rowley se priviră. Isabelle a văzut tristețe în ochii lor, iar inima i s-a strâns știind că preocuparea lor pentru ea era adevărată.

Doamna Rowley a întins mâna și a mângâiat brațul Isabellei cu vârful degetelor.

— Draga mea trebuie să-ți spun... tu ai nevoie mai mult decât un avocat.

Isabelle a înțepenit. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de nenumăratele lucruri de care avea nevoie. Un avocat, da-dar avea nevoie de asemenea de casa ei, să i se redea locul în familie, să se întoarcă la viața pe care o ducea în Kansas. Căldura momentelor de dinainte s-a risipit și ea a deschis gura ca să protesteze la observația insensibilă a femeii.

— Ai nevoie de Mântuitor!

Simpla afirmație a doamnei Rowley a făcut inima Isabellei să se zbată și nu știa de ce.

Aaron se ridică și se uită în ochii Isabellei.

— Isabelle, înainte să cobori ne dai voie să ne rugăm pentru tine? Isabelle s-a depărtat de scaunul ei și a apucat spătarul subțire.

Pastorii se rugau în biserici și domnul Rowley se ruga înainte de masă, la fel cum făcea și tatăl ei la ocazii deosebite precum Crăciunul sau când oaspeți importanți erau prezenți. O rugăciune rostită dimineața părea nelalocul ei... și cu toate acestea, dintr-un motiv anume, dorea ca Aaron și doamna Rowley să se roage pentru ea. Aaron a înconjurat masa și s-a pus între cele două femei. Luând mâna mamei sale a întins mâna liberă Isabellei. După un moment de ezitare ea l-a luat pe Aaron de mână. Apoi doamna Rowley a luat-o de cealaltă mână astfel că au format un mic cerc. Cei doi membri ai familiei Rowley și-au plecat capetele, iar Isabelle le-a urmat exemplul, închizându-și ochii și ascultând cum Aaron mijlocea la Domnul pentru ea.

— Tată ceresc, îți mulțumim că ești Dumnezeuul căruia îi pasă de toate nevoile noastre. Isabelle are nevoie să știe adevărul despre trecutul ei. Tu cunoști adevărul, Dumnezeule, astfel Te rugăm să o ajuți să afle și ea adevărul despre cine este și... care este căminul ei.

Auzise ea cu adevărat o întrerupere în ceea ce spusese Aaron? Isabelle se lupta cu dorința de a deschide ochii și de a se uita dacă arăta tot atât de afectat pe cât auzise din vocea lui.

— Dumnezeule, Tu ai un plan perfect pentru viața

Isabellei. Mă rog să o ajuți ca să își găsească rostul în viață și să-i dai înțelepciunea ca să-ți urmeze călăuzirea. Amin.

Inima Isabellei bătea foarte tare. Dumnezeu avea un plan pentru viața ei? Lui Dumnezeu îi păsa... de *edi* Ea și-a ridicat capul și i-a zâmbit lui Aaron nedumerită.

— Chiar crezi că Dumnezeu are un plan pentru viața mea? Aaron a dat din cap foarte nerăbdător.

— Bineînțeles că are. Psalmul 139 ne spune că toate zilele vieții noastre au fost rânduite în cartea Sa înainte ca vreunul din noi să fi existat. El are un plan cu privire la fiecare dintre noi.

— Cu siguranță are, a intervenit doamna Rowley strângând ușor mâna Isabellei. Și, draga mea, El așteaptă doar ca tu să recunoști că El vrea tot ce e mai bine pentru tine. Asta e cea mai mare dorință a Sa cu privire la fiecare dintre noi-ca noi să urmăm căile Sale.

Isabelle își mușcă buza, iar sprâncenele îi erau strânse de nedumerire. Toate aceste idei erau noi pentru ea... și ciudate. Nu i se părea bine ca Dumnezeu să spună unui om unde să meargă sau ce să facă. Cu toate acestea, în același timp, tânjea după cineva mai înțelept care să îi dea indicații și să o ghideze pe drumul cel bun.

Ea a dat din cap.

— Îți mulțumesc pentru rugăciune Aaron. În acel moment și-a dat seama că el încă o mai ținea de mână, astfel că și-a eliberat-o și a pus-o pe inimă, care îi bătea foarte tare.

— Dar în acest moment drumul meu îl reprezintă scările care duc în piață. Cu siguranță domnul Rowley are deja nevoie de ajutorul meu.

Doamna Rowley își duse mâinile la față.

— O Doamne! L-am lăsat pe săracul Ralph singur acolo prea multă vreme. Gesticula din mâini către cei doi. Voi doi mergeți jos. Eu o să spăl vasele astea.

Aaron arătă înspre scări, iar Isabelle o luă înainte spre nivelul inferior, în totală armonie cu zgomotul pașilor săi de pe trepte din urma sa și cu fâsâitul mâinilor sale aspre de pe balustradă. Își amintea cum s-au simțit

bătăturile aspre pe mâna ei mai fină când s-au ținut de mână la rugăciune, părul moale de pe ceafa o furnică la acest gând, ceea ce o făcu să vrea să-și grăbească pașii ca să scape de sentiment. Dar în același timp, o parte din ea dorea să încetinească pentru ca să poată explora mai mult acea senzație. De ce avea ea acele zile atâtea sentimente contradictorii? Rugăciunea lui Aaron pentru ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune ca să accepte călăuzirea Sa - îi stimulau simțurile. Dacă Dumnezeu îi va răspunde, oare încotro va trebui să se îndrepte?

A ajuns la capătul scărilor și a lua colțul ca să intre în piață dându-i voie lui Aaron să treacă pe lângă ea. L-a privit cum s-a dus drept lângă tatăl lui și preț de câteva momente i-a privit pe cei doi cum, obișnuiți unul cu celălalt, își văd fiecare de treabă.

Niciodată nu și-a imaginat în anii copilăriei ei că va ajunge în situația aceasta. Și totuși, în ciuda tuturor, și-a găsit un rost aici să îi ajute pe băieții de pe străzi care vând ziare. Să o fi condus Dumnezeu spre acest loc?

Scuturând ușor din cap a înlăturat acest gând. Gelozia lui Randolph și lăcomia lui Glenn fuseseră forțele care au adus-o în Shay's Ford. Nimic altceva decât alegerile egoiste a doi bărbați au provocat această schimbare în viața ei. Dar în timp ce-și puneă un șorț de lucru peste rochia neagră, Aaron a ciocnit două borcane din sticlă care i-au amintit de clopotul de la biserică. Acel sunet a fost cel care a dus-o la serviciul divin unde i-a întâlnit pe soții Rowley care i-au oferit de lucru aici la piață. Încea cu stângăcie să lege șorțul. Dumnezeu pusese la cale acel șir de evenimente sau a fost pur și simplu norocul? Respira foarte sacadat în timp ce tot felul de gânduri îi treceau prin cap. Această familie îi oferise un adăpost și un loc de muncă, iar acum Aaron se oferise să vorbească cu un avocat pentru ea - ca să vadă o modalitate prin care ea să-și recapete statutul social și căminul. S-ar putea ca în curând să meargă înapoi în Kansas.

A terminat de legat funda și își aranja șorțul pe coapse, timp în care se postă în spatele tejghelei. După

muncă și-a pus în minte să citească Psalmul 139 în Biblia familiei Gallagher.

Dar când privirea i-a alunecat asupra lui Aaron aplecându-se să îl îmbrățișeze pe Petey, care mai mult ca sigur intrase să bea o ceașcă de cafea, a simțit cum inima îi tresare. Dintr-odată, gândul că va pleca din Shay's Ford își pierdu din farmec.

21

Vă mulțumesc pentru aceste izmene domnișoară. Băiatul îi zâmbi Isabellei. Rana de pe obraz părea chiar mai profundă acum că avea fața curată, mulțumită găleții și cârpei Isabellei. Isabelle se uita la băiat, care nu putea avea mai mult de zece ani și îl frecă cu mâinile în sus și-n jos pe materialul moale din bumbac ce îi acoperea coastele slabe. La vederea acestora simți cum pieptul i se strânge ca apăsător de o mare greutate, își întoarse privirea și spuse brusc:

— Ei bine, doar să nu i le vinzi cuiva.

Auzise deja de doi băieți care își vânduseră hainele pentru mâncare.

— Dacă ți-e foame, vino la piață și o să am grijă să primești ceva. Băiatul dădu din cap aprobator, zâmbetul scoțând la iveală un dinte lipsă.

— O, n-o să le vând, vă promit! E primul cadou pe care l-am primit, din câte îmi aduc aminte. N-o să le vând, nici gând!

Primul cadou pe care îl primise... o pereche de izmene. Isabelle îl însoți pe băiat până la un pat de paie fără acoperitoare și se gândi la toate darurile minunate cu care o copleșiseră părinții ei când era mică. Se gândise vreodată cât de norocoasă cât de răsfățată - îi fusese copilăria? Acești copii îi schimbaseră perspectiva asupra lumii și nu era sigură că îi plăcea. Se hotărâse că, odată reîntoarsă acasă în Kansas City, va continua să caute astfel de copii și să-i ajute. Băiatul se întinse pe pat și Isabelle îi acoperi trupușorul sfrijit cu o pătură groasă de lână. Acesta căscă și își trase pătura până la bărbie.

— Vă mulțumesc, domnișoară.

Isabelle îl mai privi preț de câteva momente întrebându-se de unde avea contuzia aceea urâtă. Când îl întrebă, el schimbă subiectul. Nu era îndeajuns că trăia pe străzi-mai trebuia să fie și abuzat?

Sforăiturile și sunetul respirațiilor umpleau camera în momentul în care aproape doisprezece băieți s-au întins să doarmă. Pe majoritatea Isabelle îi mai văzuse, iar câțiva, precum Petey, erau de-ai casei de când li se spusese de o cameră caldă și sigură unde puteau dormi. îi recunoștea pe Petey, Johnsey, Hank, Anders... Și-a întors privirea spre băiatul cu vânătaia. Ochii i se închiseseră, gura îi era relaxată. Deja dormea dus. Dădu să plece când observă ochii strălucitori ai lui Petey care o urmăreau. Așezându-se lângă patul lui își stăpâni instinctul de a-i da din ochii părul neîngrijit. Nu avea niciun sens să se atașeze prea tare de acești copii de vreme ce avea să plece în curând. În schimb, arătă spre băiatul cel nou.

— Petey știi cum îl cheamă pe băiatul acela?

Petey dădu din cap, iar părul i se scutură pe creștet.

— Ăă... Cred că Matt.

Matt-prescurtarea de la Matthew... inima Isabellei începu să bată atât de tare încât îi era greu să respire. Ridicându-se repede în picioare, scurt îi ură lui Petey noapte bună și ieși din cameră închizând ușa în urma ei. În camera ei înghesuită apucă Biblia și se așază pe marginea patului. Nu mai trebuia să o deschidă ca să-și amintească numele scrise în interior.

Matthew Gallagher, născut în Dunshaughlin, ținutul Meath, Irlanda, 1880... Unde era acel băiat acum? Crescuse și el pe străzi, vânzând ziare ca să supraviețuiască? Fusesse el, oare, bătut, învinețit și forțat să doarmă în frig? îi arătase cineva măcar o urmă de bunătate?

Traversă ușor spațiul de podea dintre pat și lădițele cu alimente. Dacă ea era într-adevăr Molly Gallagher, trebuia ca undeva să aibă un frate și o soră. Cel puțin așa credea. Potrivit documentelor pe care soții Heaton i le arătaseră, părinții ei muriseră într-un incendiu. Însă nu i

se spusese nimic despre copii. despre Maelle și Matthew. Poate erau încă în viață – poate chiar împreună.

Isabelle se opri în fața biroului și se analiză în oglinda rotundă și crăpată care era agățată de un cui bătut în peretele tencuit. Ochi verzi, păr roșcat... potrivit scrisorilor de la tata pentru asta o și aleseseră pentru cum arăta. Asta însemna că sora și fratele ei nu aveau păr roșcat și ochi verzi?

O dorință subită izvorî în interiorul Isabellei, care aproape o sufocă. Nu era ceva nou. Fiind copil, o experimentase deseori când Randolph era foarte aspru cu ea. Tânjea după dragostea protectoare a unui frate mai în vârstă. Ar fi avut ea parte de ea dacă i s-ar fi permis să rămână cu Matthew?

Oftând, Isabelle se așază în pat. Nu trebuia să se mai tortureze. Nu hotărâse odată că ea nu era Molly Gallagherecă se comisese o greșeală și că dorea să o îndrepte?

Dintr-odată în minte îi răsunară cuvintele pe care le citise în ziua când clopotele de la capelă au încurajat-o să intre la slujbă. „*Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte...*” „Cât de mult își dorise să cunoască siguranța unei familii, a unui protector, sau chiar a lui Dumnezeu.

— Cine sunt eu? șopti ea în liniștea încăperii. Sunt Maelle și Matthew pe undeva? Știi ei ceva despre mine?

Cu toate că rămase ceva vreme în așteptarea unui răspuns, acesta nu veni.

Isabelle își apropie degetele și apăsă cu mâna în poală. Aaron stătea liniștit în dreapta ei în scaunul din păr de cal, exact cum stătuse când ea îi explicase cum ajunsese la Shay's Ford și să lucreze la familia Rowley. Acum așteptau până Jackson Harders va fi examinat cu atenție fiecare document în parte, cu sprâncenele lui negre și groase arcuție într-o expresie gânditoare. Acesta deschise coperta Bibliei familiei Gallagher și își trecu degetul peste lista cu nume. Inima Isabellei bătu plină de speranță. Cu siguranță scăparea îi era aproape.

Jackson închise din nou coperta și puse Biblia în

vârful teancului de documente. Se uită în ochii ei și ridică o sprânceană.

— Ei bine, domnișoară Standler, dacă aceste documente sunt falsificate, atunci fratele dumneavoastră a apelat la un expert ca să le contrafacă. Chiar și cerneala arată învechită adevărind că acele nume au fost scrise cu ani în urmă.

Isabelle simți cum inima i se prăbușește. Mâinile începură să-i tremure.

— Atunci credeți că sunt adevărate? Bărbatul cu păr castaniu ridică din umeri.

— La o primă vedere par a fi în ordine. Aș vrea să le arăt șefului meu ca să văd și opinia lui.

Aaron își așează mâna peste pumnii ei încleștați. Chiar dacă prietenii mamei ei de-acasă ar fi putut considera atingerea ca nepotrivit de intimă, Isabelle primi bine consolarea pe care aceasta o oferea. Ea se concentra asupra mâinii înăsprite de muncă a lui Aaron care le ținea pe ale ei, înghiți și se lupta să își rețină lacrimile care o înțepau în ochi.

— Cu toate acestea, continuă tânărul avocat, pot exista niște demersuri legale care să contracareze evacuarea dumneavoastră neașteptată din casă. Trebuie să văd testamentul tatălui dumneavoastră ca să hotărâsc dacă măcar o parte din moștenire vă poate fi atribuită.

Ridicându-și bărbia, Isabelle se uită la Jackson.

— Credeți că... și dacă se dovedește că nu... m-am născut cu numele de Isabelle Standler... voi putea să îmi primesc moștenirea?

Dacă aceasta era adevărat nu mai trebuia să stea în Shay's Ford. Ar avea bani să călătorească unde dorea, să-și cumpere o casă și să-și recâștige statutul în elita societății. Jackson își ridică ambele mâini cu palmele în sus.

— Nu vreau să vă faceți speranțe prea mari. Am spus că *s-ar putea*. Depinde de cum e formulat documentul.

Își lipi mâinile una de cealaltă și își așează coatele pe masă, uitându-se la ea cu o expresie întrebătoare.

— Credeți că e posibil să primesc o copie a

testamentului tatălui dumneavoastră?

Isabelle își mușcă buza de jos. Ar trimite Randolph o copie? Probabil că nu – nu ar dori să o ajute în niciun fel. Dar într-un moment de optimism se gândește că avocatul tatălui ei ar trimite o copie dacă ar primi un onorariu generos. Moralul i se prăbușește însă îndată. Ea nu dispunea de prea mulți bani.

Aaron o întreabă:

— Isabelle, pe cine am putea contacta pentru o copie după testamentul tatălui tău?

Isabelle citește din nou o preocupare autentică pe expresia lui Aaron și inima i se strânse. Chiar dacă totul avea să se prăbușească, ea tot avea prietenia lui Aaron. Întorcându-se către Jackson Harders, spuse:

— Sunt sigură că avocatul tatălui meu ar fi dispus să ne pună la dispoziție o copie dacă... l-am stimula financiar. Dar eu – înghițind, a tras adânc aer în piept. Am resurse financiare limitate și nu sunt capabilă să...

— Nu te îngrijora, interveni Aaron mângâind-o pe mâini. Putem să rezolvăm ceva. Nu-i așa, Jackson?

Jackson își ridică umerii întinzându-și sacoul.

— Bineneteles. Doar trebuie să vă dați acordul, domnișoară Standler.

Isabelle aprobă din cap și speră să nu fi părut prea doritoare.

— Foarte bine atunci. Jackson scoase o foaie de hârtie și un stilou cu peniță de aur din partea cealaltă a biroului. Scrieți-vă rog numele avocatului tatălui dumneavoastră și o să-l contactez. Cred că prin telegramă ar fi cel mai rapid.

Isabelle notează datele cu mâna tremurândă.

— Acum, spuse Jackson brusc punând deoparte adresa, mă voi sfătui cu superiorul meu și voi trimite un mesager când îmi va comunica opinia sa cu privire la veridicitatea documentelor. Probabil că până la sfârșitul zilei voi avea informația pentru dumneavoastră.

Plină de speranță Isabelle încuviințează din cap.

— Vă mulțumesc frumos! Avocatul se ridică.

— Cu foarte mare plăcere, domnișoară Standler. Sper că situația se va rectifica cu stimulul potrivit.

Isabelle privi teancul de documente și Biblia de deasupra. Jackson a spus că va trebui să arate documentele superiorului său, dar nu putu să nu întrebe... Pot să iau Biblia cu mine? *Nu mi-am dat seama că m-am atașat atât de mult de această carte mică.*

— Bineînțeles. Jackson o întinse peste birou. El se uită la Aaron. Ne vedem deseară?

Aaron aprobă, părul lui gros căzându-i peste frunte. Și-l rearanjă folosind mâna ca pieptene.

— La opt fix.

Isabelle își muta privirea de la unul la celălalt. Erau atât de incompatibili. Curiozitatea îi spori, însă își păstră întrebările pentru ea.

Luând-o pe Isabelle de mână, Aaron o conduse afară din biroul avocatului până în stradă. Pășeau rapid pe grătarul de lemn dinspre piață, picioarele făcând lemnul umed să scârțâie. Ploaia care tot căzuse de o săptămână încetase din fericire, soarele auriu își răspândea lumina galbenă, dar pământul umed răcorea aerul. Isabelle strângea la piept Biblia încercând să înlăture frigul.

Aaron aruncă o privire înspre ea.

— Ți-e frig?

Aceste cuvinte simple au reușit bine să îi surprindă preocuparea.

— Voi fi bine, spuse ea zâmbindu-i ușor. Gropițele lui, în schimb, i-au făcut inima să stea în loc. Derutată de reacția ei ciudată, ea puse o întrebare directă:

— Diseară faci curățenie pentru domnul Harders? El ridică din sprânceană.

— Curat?

— Da. Ea își ridică ușor fusta când se angajară să traverseze strada. Aaron o luă de braț. Scurta atingere de gentleman îi făcu plăcere.

— Ai spus că te vezi cu el diseară la opt fix. Faci curățenie pentru el la fel ca și pentru biserică?

Aaron râse înfundat.

— Nu. Lucrăm împreună la un proiect de lege ca să luăm copiii de pe stradă și să-i ducem la școală, unde le e locul.

— Proiect de lege?

— Da. Copiii precum Petey care lucrează toată ziua nu au un viitor dacă nu învață să citească și să scrie. Jackson încearcă să obțină promulgarea unui proiect de lege care să facă ilegală angajarea copiilor. El speră că asta îi va face pe angajatori să plătească adulților un salariu decent care să nu-i mai oblige pe părinți să-și trimită copiii la muncă, și în schimb să-i trimită la școală.

Isabelle se opri și se uita ținută la Aaron.

— Nu aveam idee că ești... De ce nu ai spus niciodată nimic?

— Nu ai întrebat. El o ținu de braț cu o expresie serioasă. Isabelle, ceea ce faci tu este minunat. Le dai copiilor haine groase, îi hrănești, le oferi un adăpost... Acestea sunt lucruri bune, dar sunt soluții pentru moment. Dacă acești copii vor să se întrețină singuri când vor fi adulți, au nevoie de școală. Asta ne dorim eu și Jackson.

Isabelle clipea repede, uimită de adevărul cuvintelor lui. Avea dreptate-lucrase vitejește ca să aibă grijă de copii, dar ei aveau nevoie de mai mult decât le putea oferi ea.

— Este lăudabil, Aaron. Vă pot ajuta cu ceva?

— Chiar vrei să ne ajuți? Întrebă el neîncrezător. A luat-o din loc, iar tonul ei se înăspri.

— Bineînțeles că vreau.

— Foarte bine. Vei veni cu mine diseară și Jackson îți va da de lucru.

Căldura din ochii albaștri-verzui ai lui Aaron i-au dat curaj să întrebe ceva ce voise de mult.

— Aaron înțeleg de ce vrei să ajuți copiii. Dar de ce ești atât de bun cu mine?

Râsul lui a neliniștit-o și se încruntă.

— Ți se pare amuzantă întrebarea? Obrajii i se încălzeau pe măsură ce își înțeți ritmul pașilor ca să ocolească un vânzător de stradă și cumpărătorii care se

strânseseră în jurul lui.

Aaron o luă din nou de braț, încetinind-o.

— Nu te purta ca un snoabă cu mine, domnișoară Isabelle, spusese el cu un zâmbet care să o tachineze. Mă întrebam dacă tu crezi că există vreun motiv pentru care să nu fiu bun cu tine?

Isabelle se liniști, respirând adânc.

— Mă nedumerește, atâta tot. Părinții tăi mi-au oferit o slujbă când abia mă cunoscuseră. Nu contează că de multe ori sunt obtuză. Nimeni nu mă muștră. Iar acum când știi că, ajutându-mă să-mi recuperez moștenirea și statutul din cadrul familiei, ar însemna să pierzi un angajat, tu tot mă ajuți. Se opri din mers și se uită fix la figura lui serioasă. De ce faci asta Aaron? De ce ești atât de amabil?

Cineva a trecut pe lângă cei doi obligându-l pe Aaron să se apropie de ea. Respirația lui îi mângâia obrazul în timp ce îi răspunse delicat.

— Biblia ne învață să facem altora ceea ce ne place nouă să ni se facă. Dacă aş avea nevoie vreodată de ajutor mi-ar plăcea să cred că cineva îmi va întinde o mână de ajutor. Asta e tot ceea ce încerc să fac pentru tine.

Dar ceva din expresia plină de pasiune a lui Aaron o făcea pe Isabelle să se întrebe dacă nu era ceva mai adânc-ceva mai personal-care îl motiva. Acest gând îi făcu fața să se îmbujoreze din nou și își mută privirea spre materialul cu imprimeuri de pe pieptul lat al lui Aaron. Își dădu seama că ținea în mâini Biblia cu copertile roase. Stând pe trotuarul aglomerat cu privirea dulce a lui Aaron încălzind-o din interior, îi întinse Biblia și își mai permise să pună o întrebare.

— Îmi poți arăta unde se găsesc aceste cuvinte? Aș... aș dori să le citesc eu însămi.

Fața lui Aaron se lumină de entuziasm.

— Bineînțeles că îți voi arăta. Cum ne întoarcem de la piață îți caut pasajul.

— Îți mulțumesc.

Isabelle alerga pe lângă Aaron, la fiecare pas mare al

lui ea făcea un pas și încă o jumătate. Faldurile fustei foșneau pe trotuar și se uita la picioare ca să nu se împiedice în vreo scândură deformată. Pe măsură ce se apropiau de piață, Isabelle își dădu seama că se schimbă sunetele de pe stradă. Un sentiment de grabă care o făcu să se uite la Aaron îngrijorată, cu toate că nu era sigură ce anume îi provocase neliniștea.

Cu sprâncenele aplecate și gura strânsă, Aaron se uita atent la ceva în față, iar Isabelle își întoarse și privi în direcția în care Aaron privea fix. Agitația de la colț din afara pieței îi făcu inima să i se ridice până în gât.

— Aaron, ce?

Degetele lui i-au cuprins bine mâna și au tras-o în față.

— Haide!

Faldurile fustei Isabellei îi dansau în jurul gleznelor făcându-i imposibil să se grăbească. S-a desprins de strânsoare lui Aaron.

— Du-te înainte. Te prind eu din urmă.

Fără să ezite, el a luat-o la fugă făcându-și loc până în centrul grămezii. Deasupra celorlalte zgomote îi auzea glasul care striga după ajutor. Neținând cont de regulile decenței își ridică fustele și începu să fugă făcându-și loc până lângă el. Iar când văzu ce zăcea pe caldarâmul mizer, inima aproape i se opri.

22

Maele

Shay's Ford, Missouri Aprilie 1903

Maele trăgea înapoi de căpăstrul lui Samson. O mulțime de persoane care se certau îi blocau trecerea. Simți pe creștet o furnicătură. Trăgând frâna, a sărit jos din căruță și se duse în spate să ia aparatul foto. După o săptămână în care a făcut portrete nu stătea foarte bine cu plăcuțele, dar dacă ar putea să-și facă loc până în mijloc ar putea să facă o fotografie sau două care să merite deranjul.

— Ma scuzați, mă scuzați, murmură ea, strângând aparatul la piept și făcându-și loc prin gloată. Când a ajuns

în mijloc i se tăie respirația și pentru un moment uită de aparat.

Un băiat mic, cu fața albă era întins pe jos în strada pavată cu piatră cubică. Un bărbat grizonant era îngenuncheat lângă el ținând un ghem de zdrențe apăsate pe piciorul băiatului-picior care era vizibil mai scurt decât celălalt. Un cuplu tânăr, îngrijorat se afla în spatele bărbatului. Citea pe fața lor aceeași groază care o cuprinsese pe ea și își întoarse privirea spre copil. Stătea într-o liniște perfectă cu gura deschisă ca într-un strigăt de agonie tăcut. Ziarele împrăștiate pe jos arăta că era unul dintre mulții copii care vindeau ziare prin oraș.

Instantaneu își dădu seama de ocazia pe care o avea. Chiar în fața ochilor ei se afla dovada pericolelor pe care le înfruntă acești copii ai străzii. Vocile oamenilor se pierdura în zare când Maelle a pus aparatul pe poziție. A pus în centrul cadrului pe băiat și binefăcătorul său. Dar nu a tras obturatorul.

Chiar dacă avea o poveste de spus, poza nu o arăta în totalitate. În mintea ei se gândea cum putea să atingă cel mai bine inimile celor care aveau să vizioneze această fotografie. Un cadru de aproape cu corpul nemișcat al copilului ar putea să provoace repulsia unora, dar ar putea stârni empatie dacă ar surprinde preocuparea autentică de pe fețele celor din mulțime. Avea nevoie de un cadru mai larg.

— Vă rog... dați-vă un pic mai în spate, îi îndrumă ea uitându-se în stânga și în dreapta. Dar nimeni nu se clintea, fiind atenți la copil și nu la ea.

Cineva din mulțime strigă:

— Aud ambulanța venind.

Mulțimea se mișcă uitându-se în josul străzii. Maelle fugi înspre o deschidere dintre oameni a îndreptat aparatul și a făcut poza. Era timp pentru o singură poză, dar întrezărirea prin vizor a făcut-o să simtă un fior din cap până în picioare. Dacă poza era bună avea să fie o capodoperă a emoțiilor.

Copilul, cu brațele întinse în lateral, neajutorat în

stradă. Bărbatul în vârstă cu bărbia tremurând de disperare, cu mâinile pline de sânge presând piciorul băiatului. Bărbatul tânăr aplecat înainte, mișcând mâinile neajutorat deasupra corpului inert al băiatului. Iar tânăra femeie cu părul dezordonat, lacrimile curgându-i pe obraji, acoperindu-și buzele cu mâna părea că își reține un strigăt de suferință. Femeia era chiar îmbrăcată în negru și ținea o Biblie, pregătită parcă pentru înmormântarea copilului.

A auzit tropăitul copitelor de cai precum și un strigăt aspru.

— Dați-vă înapoi! Oamenii s-au dat grăbit la o parte de pe piatra cubică până pe trotuar, împingând-o pe Maelle împreună cu ei. Își legăna aparatul și își fixă privirea asupra bărbatului și a băiatului care rămăseseră singuri în stradă. Mulțimea, care sporovăia agitată, acum era tăcută și toate privirile erau ațintite asupra vehiculului care se apropia cu repeziciune.

Caii s-au oprit, iar doi oameni au sărit din spatele căruței acoperite cu o prelată neagră. Cei doi purtau o targă de pânză care au întins-o pe jos lângă băiat. Cu grijă și totuși abil, au pus trupul mic și nemișcat pe targa. Bărbatul a dat drumul cârpelor când bărbații au ridicat targa, dar a rămas pe genunchi în stradă ca și cum ar fi fost prea obosit pentru a se ridica. Bărbații au împins targa cu băiatul în spatele ambulanței și au urcat lângă ea, au închis ușile, iar vizitiul a lovit spinările cailor cu hățurile.

— Diii!

Tropăind cu copitele pe piatra cubică, caii au întors căruța o sută optzeci de grade și au galopat în josul străzii. Mulțimea a început să se împrăstie încet, sporovăind cu îngrijorare, lăsându-i în urmă pe Maelle și pe cei trei oameni care fuseseră în apropierea băiatului. Bărbatul tânăr care o ținea pe femeie în brațe i-a dat drumul și a pășit în stradă ajutându-l pe omul în vârstă să se ridice. Maelle a așteptat până cei doi au urcat pe trotuar pentru a-i aborda.

— Scuzați-mă! îmi puteți spune ce s-a întâmplat cu băiatul? Femeia mergea împiedicat spre clădirea din fața

ei sprijinindu-se de șipca de pe margine și cu capul plecat. Bărbatul tânăr a traversat la ea, iar bărbatul în vârstă s-a întors să răspundă la întrebarea lui Maelle.

— A sărit din tramvai cum face întotdeauna-și cum i-am spus de multe ori să nu o mai facă-și a alunecat. Lacrimile au umplut ochii cenușii ai bărbatului. Tramvaiul i-a tăiat instantaneu piciorul și și-a continuat drumul. Nici măcar nu a oprit.

Se părea că acest bărbat îl cunoștea pe băiat.

— Îl știți pe băiat?

— Numele lui este... Petey.

Fața rotundă a bărbatului se schimbă într-o expresie plină de afecțiune și îndurerare.

— Este un micuț foarte bătrănos. Dacă cineva ar putea veni după așa ceva zâmbind și fluierând, acela este Petey.

— Și dumneavoastră cum vă numiți? Bărbatul se uită la ea foarte precaut. Ea și-a ridicat aparatul.

— Sper să vând poza la ziar. Un reporter va dori să pună câteva întrebări. Și din moment ce dumneavoastră ați fost martor, ar fi bine ca dumneavoastră să furnizați detaliile.

Bărbatul a suspinat.

— Numele meu este Ralph Rowley. Eu sunt proprietarul pieței Rowley de aici. Și arată spre clădirea albă cu două etaje. Dar nu știu ce să zic despre discuția cu reporterul.

Maelle l-a rugat repede și domol ca să coopereze.

— Domnule Rowley, explicațiile dumneavoastră împreună cu poza pot ajuta ca acești copii precum Petey să fie luați de pe stradă. Oamenii trebuie să înțeleagă pericolele care îi pândesc pe acești micuți.

Oftând, el recunosc:

— Nici nu știu dacă îi va păsa cuiva destul ca să facă un articol. Se pare că nu se preocupă mulți de necazurile băieților care vând ziare, dar-dacă e cazul - vă învoiți să vorbiți cu un reporter?

Bărbatul masiv a dat ușor din cap.

— Dacă asta îl va ajuta pe Petey și pe alții ca el, voi

vorbi.

Maelle a zâmbit în semn de mulțumire. S-a dat înapoi verificându-și aparatul.

— Mă duc să dezvolt poza. Pot să trec mai târziu pe la magazin să aflu cum e Petey?

Bărbatul aprobă din cap.

— Soția mea este cea care a fugit după ambulanță. Ea va sta cu băiatul la spital și sunt sigur că îmi va trimite vorbă.

— Mulțumesc!

Maelle se întoarce și se îndreaptă spre partea din spate a căruței. Scoase cu grijă placa și o puse între două straturi de pânză, așeză aparatul de-o parte și închise trapa. Pășind înapoi în fața căruței, privirea i se fixă asupra unei priveriști care o țintui locului.

Acolo în stradă, înconjurați de filele ziarelor ce fâlfâiau în bătaia vântului, domnul Rowley și tânărul cuplu au îngenunchat formând un cerc restrâns. Cu capetele plecate și cu mâinile apropiate, era evident că se rugau pentru Petey. Un nod i se pus lui Maelle în gât, gândindu-se pentru un moment să li se alăture. Dar și-a adus aminte că nu îl cunoștea pe Petey. Nu era legată în niciun fel de băiat. Și nu aparținea cercului lor.

Urcă pe bancheta vizitiului cât de liniștit putut și ridică hățurile. Șopti:

— Hai, Samson! Căruța trecu încet pe lângă cei trei care stăteau în tăcere și Maelle le mai aruncă o privire în timp ce trecea pe lângă ei. Chiar și fără să fi făcut o fotografie, știa că imaginea îi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna.

23

Molly

Shay's Vor A, Missouri Aprilie, 1903

Isabelle a deschis ochii și imediat își aținti privirea asupra mâinilor încleștate ale domnului Rowley. Mâinile îi erau pătate de sângele lui Petey. Lacrimile o împiedicau să vadă bine.

— Petey... O, Petey... Corpul nemișcat și tăcut al

copilului i-au apărut în fața ochilor. Arăta atât de mic și de neajutorat.

Un sentiment neașteptat îi umplu pieptul, unul atât de puternic încât aproape o doborî. Iubire... îl iubea pe Petey. Cum ajunsese ea să îl iubească pe micul vagabond cu părul răvășit? Nu știa, dar în acele momente și-a dat seama că ținea la băiat – la fel de mult cât ar fi putut să țină la cineva vreodată.

Aaron se ridică în picioare, o ridică ușor și o conduse înspre curbă. Domnul Rowley se ridică și el, venind în urma lor. I-a aruncat o privire plină de gingășie.

— Ești bine Isabelle? Nu e un lucru pe care ți l-ai dori să-l vezi. Stomacul Isabellei era întors pe dos și avea încredințarea că micul dejun nu va rămâne în stomac. Dar spuse hotărâtă:

— Sunt bine. Însă mă îngrijorează starea lui Petey. Nu ar trebui să mergem la spital? Nu ar trebui să îl lăsăm singur.

— Helen este acolo în acest moment, spuse domnul Rowley. Ea a fugit după ambulanță când... când s-a întâmplat. El a dat din capul său căptușit cu părul grizonant. Nu am să o pot clinti de-acolo până când băiatul nu va fi din nou pe picioare, sunt sigur de asta. Tresări. Picioarul lui... ah...

Aaron făcu un pas înainte și își îmbrățișa tatăl. Uitându-se la ei, Isabelle simți că lacrimile îi invadează din nou ochii. Durerea pe care o împărtășeau, cu toate că era sfâșietoare, părea frumoasă într-un fel. Dacă ar mai fi avut și ea tată... sau un frate... care să o îmbrățișeze și să o consoleze.

După câteva minute bune, cei doi s-au despărțit. Domnul Rowley își privi scurt mâna și se întrista.

— Mai bine mă duc să mă spăl. Și se îndreptă spre magazin. Aaron îl strigă.

— Tată, vrei să stau aici să te ajut sau pot să o duc pe Isabelle la spital?

Acesta se uită la ea înțelegând privirea din ochii ei.

— Cred că ar fi mai fericită acolo cu mama. Domnul

Rowley s-a oprit în ușa uitându-se la ei.

— Pot să mă descurc cu magazinul de unul singur-oamenii vor avea răbdare având în vedere ceea ce s-a întâmplat. Du-te numai și du-o.

Uitându-se la Isabelle, Aaron o întreabă:

— Vrei să lași Biblia înainte să mergem?

Isabelle strângea Biblia la piept, îmbrățișând-o în felul în care tânjea ea să fie îmbrățișată.

— Nu, am să o iau cu mine. Haide să ne grăbim.

Aaron i-a pus mâna pe spate și s-au întors înspre spital. Nu parcurseră o distanță prea mare când auziră pe cineva strigându-l pe Aaron. Întorcându-se au văzut un băiat fugind înspre ei. Flutura un plic maro în aer.

— Domnule Rowley! Așteptați! Băiatul s-a oprit brusc lângă ei și aruncă plicul în mâna lui Aaron. Este de la Jackson Harders! A spus că e pentru domnișoara Standler în legătură cu hârtiile acelea pe care i le-a dus.

— Mulțumesc! Aaron a scos o monedă din portmoneu și i-o dădu băiatului.

Băiatul i-a zâmbit, a strâns moneda în pumn și a țâșnit în josul străzii.

Aaron i-a întins plicul Isabellei.

— S-a mișcat repede.

Isabelle se uită țintă la el, iar inima îi bătea foarte tare.

El își coborî sprâncenele.

— Nu vrei să-l deschizi?

Isabelle își umezi buzele pe măsură ce confuzia puneă tot mai mult stăpânire pe ea. O parte din ea dorea să sfâșie plicul, să-i devoreze conținutul, să descopere că toate documentele erau false și că viața ei va reintra în normal. Dar o altă parte din ea - a realizat ea că era mai puternică-se temea că va descoperi că se poate întoarce în Kansas, la vechea ei viață.

Luă plicul și-l băgă sub coperta Bibliei.

— O să mă uit la el mai târziu, acum vreau să ajung la Petey. Aaron a dar aprobator din cap și schiță un zâmbet discret. Cu toate că Isabelle și-a îndreptat privirea înainte

deoarece mergeau repede înspre spital, imaginea lui Aaron zâmbind i-a rămas întipărită în memorie. Sentimentul care o cuprinsese când a îngenuncheat în stradă în apropierea locului unde Petey fusese accidentat revenise. Însă acum era cu privire la Aaron Rowley.

Isabelle își sprijinea capul pe spătarul tare, din lemn, al scaunului. Camera era întunecoasă și avea jaluzelele trase. O ceașcă de cafea, care se răcise de mult, aștepta pe o măsuță lângă cotul ei. Petey stătea pe pat tăcut și nemișcat, și nici măcar șuieratul sforăitului lui atât de familiar nu îi ținea companie.

Aaron și doamna Rowley plecaseră cu o oră înainte. Oboseala o cuprinsese pe doamna Rowley după o zi lungă, astfel că Aaron a insistat să meargă să se odihnească. Promisiunea Isabellei că va sta ea lângă Petey o convinsese pe femeie că poate pleca. Așa că Isabelle era acum singură, așteptând ca Petey să se trezească.

Isabelle încerca să își concentreze privirea asupra feței copilului și nu asupra formei corpului băiatului care se profila de sub pătură. Mai devreme privise spre locul unde piciorul acestuia trebuia să facă o ridicătură, însă stomacul i s-a întors pe dos când a văzut cât de lăsată era pătura albastră. O durea inima din cauza pierderii băiatului. Cum va avea să se întrețină acum? Va cerși? Ce fel de viață va fi aceasta? De ce, se întrebă ea cu un strop de amărăciune, a permis Dumnezeu să i se întâmple așa ceva unui băiat atât de cumsecade?

Un mic freamăt îi atrase atenția. Și-a îndreptat spatele și își așează mâinile pe spătarul scaunului uitându-se la fața lui Petey. Băiatul făcu o grimasă de durere, iar pătura a început să se frământa, arătând că Petey se mișca. Se uită spre mijlocul patului și văzu ridicătura făcută de piciorul sănătos al lui Petey-ea își dădu seama că își mișca piciorul sănătos.

Temându-se că se va lovi la piciorul rănit, a sărit în picioare și a traversat încăperea până la marginea patului și puse mâna pe fruntea lui Petey.

— Liniștește-te, dragule, nu te mișca.

Cu ochii închiși copilul a început să geamă.

— Mă doare... mă doare piciorul...

Isabelle înghiți în sec și puse mâna pe piciorul lui stâng masându-l prin pătură în timp ce îi șoptea sunete liniștitoare.

Dar Petey mișca din cap foarte tare, iar fața îi era schimonosită de durere.

— Nuuu, celălalt.

Ochii Isabellei se umplură de lacrimi. Doctorul le spusese despre dureri inexistente-durerea unui membru amputat. Dar nu îi spusese cum să-i explice lui Petey. Iar ea nu îndrăznea să atingă piciorul care îi fusese amputat. Când băiatul a încercat să se ridice în fund și să pună mâna pe rană, Isabelle a țipat ca să-l oprească.

— Doamna asistentă! a strigat ea strângându-l pe Petey la piept. Veniți repede! Am nevoie de ajutor.

O femeie într-o rochie albastră a intrat repede pe ușă. I-a aruncat o privire Isabellei și a ieșit repede din salon. Isabelle îl ținea în continuare pe Petey care se văita și se zvârcolea preț de ceea ce au părut câteva ore, până când un bărbat a năvălit în cameră. Acesta avea în mână o seringă și fără să spună un cuvânt a dat la o parte păturile, a ridicat cămașa de noapte a lui Petey și a înfipt acul în soldul băiatului. Băiatul a țipat de durere, ceea ce a făcut ca inima Isabellei să se strângă, iar apoi a rămas calm în brațele ei.

Cu grijă, Isabelle l-a așezat înapoi pe pernă. Lacrimile îi încețoșau privirea în timp ce aranja pătura sub bărbia băiatului. Ea îl privi pe bărbat, a cărui privire era ațintită asupra feței lui Petey. În cele din urmă își îndreptă privirea asupra Isabellei. În ciuda tratamentului său rapid, văzut empatie în ochii lui.

— Asta îl va ajuta să doarmă. Somnul e un medicament bun. A spus el cu o voce blândă.

Isabelle a înghițit în sec.

— A spus că îl doare piciorul. Ce... ce să-i spun dacă se trezește din nou?

Bărbatul a pus mâna pe fruntea lui Petey.

— Spuneți-i adevărul. Copiii sunt optimiști. Aș putea garanta că va accepta situația mult mai bine decât mulți bărbați.

Trimițând un zâmbet scurt în direcția ei, părăsi încăperea. Isabelle se reazează pe scaun și privea din nou corpul nemișcat al lui Petey. A închis ochii și s-a străduit să adoarmă.

Razele soarelui luminau pe lângă marginile jaluzelelor făcând-o pe Isabelle să se trezească. Ea se întinse, strâmbându-se de durere. Spatele îi era înțepenit de la faptul că stătuse în fund toată noaptea. Încet a deschis ochii, clipind în timp ce vederea i se obișnuia cu lumina. Privirea îi trecu de la tavan la capul lui Petey și apoi la Petey. Ochii îi erau deschiși și el o privea.

Isabelle se apropie repede de marginea patului și își trecu mâna prin părul lui încălzit.

— Petey... te-ai trezit. Plânsul îi făcea gâtul să i se contracte și făcea ca vocea să îi fie mai groasă. Petey a dat din cap.

— Da. Nu am făcut gălăgie ca să nu te deranjez. Ești bine?

I-au dat lacrimile din nou. Pe patul de spital, cu un picior tăiat deasupra gleznei, iar el întreba dacă ea se simte bine. Ce copil dulce. Trecându-și mâna prin părul lui l-a liniștit.

— Eu sunt bine. Tu... tu cum te simți?" El a strâmbat din nas.

— Mă doare piciorul foarte tare. Poți să dai păturile la o parte. Mă apasă foarte tare.

Bărbia Isabellei începu să tremure.

— Petey în legătură cu piciorul tău...

Băiatul avea niște ochi mari strălucitori și o privire nevinovată. Cum putea să-i spună că i s-a amputat un picior? Și cu toate acestea trebuia-el trebuia să știe. I-a explicat cât de delicat a putut ce i-a făcut tramvaiul.

— Ai înțeles Petey?

Petey avea o privire supărată, iar fruntea îi era încruntată.

— A tăiat-o de tot jos. Toată laba piciorului?

Isabelle a dat din cap în timp ce ochii o usturau de la plâns.

— Mă tem că da.

— Dar mă doare. O pot simți. Mângâindu-i creștetul i-a spus.

— Știu. Doctorul a spus că organismul tău nu înțelege că nu ai laba piciorului. De aceea ai impresia că te doare.

El se uita la Isabelle strângând din buze.

— Deci sigur nu mai e? Isabelle a dat din cap.

— Vreau să văd.

Trăgând aer ca să prindă curaj, Isabelle a dat păturile la o parte.

Petey s-a ridicat sprijinindu-se pe coate și se holbă destul de mult la piciorul amputat, în timp ce ochii lui mari și albaștri nu clipeau deloc, în cele din urmă oftă și s-a lăsat pe spate pe pernă.

— Ai dreptate. Nu mai e.

Ea se aștepta ca el să izbucnească în plâns de durere, să condamne nedreptatea situației sau să țipe de mânie. În schimb a spus cu vocea lui obișnuită de băiețel:

— Crezi că o să pot primi un picior de lemn?" Uimită, Isabelle a făcut un pas în spate uimită.

— Un... un ce?

— Un picior de lemn. Am văzut un bărbat la docuri care avea unul. L-a legat cu o curea acolo unde înainte fusese piciorul. A spus că un pește i-a mușcat piciorul de tot dar eu nu-l cred. Dar piciorul acela de lemn... era tare. O să pot primi și eu unul?

Un picior de lemn. Asta era tot ce îl preocupa pe el. Să primească un picior de lemn, să îl lege cu o curea și să poată umbla din nou. Acest copil era uimitor. Isabelle îi mângâie obrazul palid.

— Orice vrei, Petey, o să mă asigur că vei primi, îți promit. O să-ți fac rost de cel mai bun picior de lemn care există.

Petey îi zâmbi șovăind.

— Îți mulțumesc.

În aceeași clipă Petey se încruntă, dar expresia era una gânditoare.

— Nu te îngrijora. O să fiu bine, sunt sigur de asta. Așa a spus Iisus. Isabelle a deschis ochii larg.

— Așa a spus... Iisus? Petey a dat din cap.

— A venit la mine când eram căzut în stradă. A spus să nu mă îngrijorez că voi fi bine. A spus că voi putea umbla și sări cât ai zice pește. Așa că nu te îngrijora nici tu.

Prea uimită ca să îi răspundă ceva, Isabelle abia a dat din cap. Petey a închis ochii.

— Sunt obosit. Când a adormit, de data aceasta sforăitul său șuierat a umplut camera.

24

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

În timp ce Matt și Clancy înaintau împreună spre casa mare, stomacul lui Matt a început să chiorăie făcându-l pe Clancy să râdă.

— Nu știu de ce ți-e chiar așa de foame. Abia te-am pus să faci câte ceva azi. Dacă stau și mă gândesc nici măcar nu ai ieșit din hambar.

Matt se uita nedumerit la el.

— Abia m-ai pus să fac câte ceva...? Arăta cu mâna înspre hambarul cu oi. Tunsul și adunatul oilor nu se numește muncă?

Clancy râdea, întreaga față încrețindu-i-se de la răs. L-a luat pe Matt pe după umăr.

— Haide acuma, nu trebuie să te superi. Doar te tachinam. Azi îți meriți plata din plin.

Clancy zâmbea arătându-și dinții strâmbi și îngălbeniți.

— Nu o să mai avem o zi din aceasta pentru încă un an, așa că data viitoare știind la ce să te aștepți ți se va părea mai ușor.

Matt și-a umflat obrazii și a răsuflat.

— Acum înțeleg de ce le tundeți doar o dată în an. Ai de lucru, nu glumă, să te lupți cu blănoasele acelea.

— Le tundem doar o dată în an ca să aibă destulă blană la tuns, l-a lămurit Clancy. Și a început să râdă. L-ai văzut pe bătrânul José cu oaia aceea încăpățânată? La un moment dat aveam impresia că oaia tunde părul de pe capul lui José și nu invers.

Cei doi au râs bine pe seama lui José când intrau pe ușa din spate care ducea la bucătărie. Acolo erau domnul Harders și fiul său, Jackson, așezați unul lângă celălalt la masa compusă dintr-un blat așezată pe un pedestal, și instantaneu Matt s-a oprit din râs. Ceva din expresiile celor doi bărbați l-a făcut să se îngrijoreze.

Se pare că și Clancy a avut aceeași senzație pentru că și-a pus mâinile în sold și a spus:

— Să auzim ce s-a întâmplat. Ori a murit cineva ori se căsătorește numai vești bune nu pot fi.

Domnul Harders a dat din cap afișând un zâmbet forțat pe buze.

— Clancy...

L-a certat ușor cu acel cuvânt. Apoi se uită la fiul său, iar Jackson și-a întors privirea înspre Matt. Pe Matt l-au cuprins niște transpirații reci pe tot corpul. Vestea re-oricare ar fi ea - era cu privire la el. Erau soții Jenks? Genunchii lui tremurau și nu păreau destul de tari ca să-l susțină. Așa că a făcut doi pași șovăielnici înainte și s-a prins cu mâinile de spatele unui scaun.

— Ce s-a întâmplat?

Jackson trase adânc aer în piept.

— Matt, a fost un accident în Shayv's Ford. Petey a alunecat sub un tramvai și i-a tăiat piciorul drept jos.

Pe Matt l-au cuprins două sentimente total opuse în același timpera ușurat că soții Jenks nu l-au găsit, dar se simțea rău pentru ceea ce i se întâmplase lui Petey. Apoi l-a mai cuprins un sentiment - se simțea vinovat că l-a adus pe Petey în Shay's Ford.

— Se va face bine?

— Doctorul este optimist dar nu poate garanta nimic.

Matt și-a plecat capul, povara tristeții apăsându-l din greu. *Doamne trebuia să-l las în St. Louis. Știu că Dave era*

aspru cu el, dar chiar dacă ar fi primit câteva curele ar fi fost întreg. O mână l-a bătut pe umăr. Matt a ridicat privirea înspre fața îngrijorată a lui Clancy.

— Să nu crezi că tu ești de vină pentru ce i s-a întâmplat băiatului. Tonul ferm din vocea lui Clancy a încălzit inima lui Matt.

— Nu aveai cum să prevezi asta. Este pur și simplu... unul dintre acele lucruri.

Matt a dat aprobator din cap dar se împotriva în interiorul lui. Nu era „unul dintre acele lucruri”-era greșit. Un băiețel ar trebui să aibă două picioare ca să poată alerga și să se joace. Un băiețel nu ar trebui să meargă cu tramvaiul nesupravegheat. Petey avea nevoie de o casă. De un cămin.

— Cine va avea grijă de el când va ieși din spital?

— Familia Rowley vor să-l ia la ei. Au o angajată, Isabelle, care stă cu schimbul cu doamna Rowley la spital. Tonul calm din vocea lui Jackson a mai temperat inima agitată a lui Matt. Cândva ieși din spital nu va mai vinde ziare.

Jackson a scos o bucată de hârtie din buzunar și o împinse de partea cealaltă a mesei. Matt și-a dat seama că era un articol din ziar. Jackson a continuat.

— Ziarul a scris despre accident. Sper că asta a trezit conștiința unor oameni despre pericolul care îi paște pe copiii de pe străzile orașului nostru. Poate că acum vor dori să se implice.

Mânia se acumula în sufletul lui Matt.

— În ceea ce mă privește, a răbufnit el, se pare că s-au trezit prea târziu. Împingând scaunul a ieșit valvârtej afară.

Molly

Shay's Ford, Missouri

Aprilie, 1903

— Gangrena.

Când chirurgul care a operat piciorul lui Petey i-a chemat pe Isabelle și pe Aaron pe hol ca să discute despre situația băiatului, ea și-a dat seama că ceva se întâmplase.

Iar acel simplu cuvânt îi umplu Isabellei inima de frică.

— Este grav?

Dr. Carolton se încruntă ca și cum întrebarea ar fi fost una prostească.

— Nu există gangrena ușoară. Este destul de gravă. Dacă băiatul ar fi fost mai sănătos, mai bine hrănit poate... Vocea bărbatului s-a stins și Isabelle îi înțelegea frustrarea. Va trebui să mai amputez câțiva centimetri din picior ca să înlătur țesutul cu gangrena, dar nu vă pot garanta că băiatul va supraviețui operației.

Isabelle i s-au tăiat picioarele. Doar mâna lui Aaron care o ținea pe după cot o mai ținea în picioare.

— Și dacă nu-l operați?

— Cu siguranță infecția îl va ucide.

Isabelle a tras aer adânc încercând să se liniștească.

— Atunci trebuie să-l operați. Doctorul a dat aprobator din cap.

— De îndată ce sala de operații va fi gata, infirmierele se vor întoarce după băiat. Doctor a plecat de lângă ei.

Isabelle și Aaron stăteau fără să spună nimic lângă ușa salonului lui Petey. Bărbia Isabellei a început să tremure, dar și-a încheștat dinții. Când s-a mai liniștit a spus:

— Vreau să mă duc la Petey. Nu ar trebui să rămână singur.

— Desigur. Aaron a condus-o pe Isabelle în cameră. El a luat scaunul singur din colțul camerei iar ea stătea pe marginea patului.

Fața palidă a copilului și plină de transpirație o răvășeau pe Isabelle. Un miros groaznic persista în aer, rezultat al infecției care se înstăpânise pe piciorul băiatului.

Sprijinindu-se cu coatele pe genunchi, Aaron i-a vorbit cu o voce groasă.

— Isabelle te simți bine?

Isabelle a afișat un zâmbet inexpressiv pe buze.

— În dimineața de după prima operație Petey m-a

întrebat același lucru. Stătea întins, mic și fragil, cu piciorul amputat și el se preocupa de starea mea. A scos un oftat adânc. Aaron, săptămâna aceasta a fost... o perioadă de creștere, presupun.

Aaron s-a încruntat.

— Cum așa?

Vocile lor ușor șoptite, în încercarea de a nu-l deranja pe băiatul bolnav, dădeau un sentiment de intimitate decorului steril. Privirea atentă a lui Aaron, mâinile lui împreunate ca și pentru rugăciune îi dădeau palpitații inimii Isabellei.

Ridicându-se de pe marginea patului a traversat încăperea până la măsuță și și-a ridicat Biblia.

— Nu am avut prea multe de făcut săptămâna aceasta așa că am citit. I-am citit lui Petey, iar când dormea am citit pentru mine. Sunt atât de multe lucruri aici, Aaron, atâtea lucruri pe care nu le-am știut...

Aaron se uita fix în ochii ei, cu ochii lui blânzi de un albastru-verzui.

— Am citit Psalmul 139, cel de care mi-ai vorbit. Este un verset acolo care spune că mâna Domnului este peste mine și El mă înconjoară pe dinapoi și pe dinainte. Stând săptămâna aceasta aici cu Petey am *simțit* și eu, în cele din urmă, prezența Sa. Și... Și-a ridicat sprâncenele încercând să pună în cuvinte emoțiile din săptămâna care a trecut. Așa cum eu stăteam lângă Petey – chiar și atunci când el nu era conștient de prezența mea-mă gândeam că și Dumnezeu veghează asupra mea atunci când eu nu sunt conștientă de asta.

Aaron a aprobat ușor din cap iar ochii îi străluceau.

Încurajată de aprobarea lui tăcută, a continuat.

— Când am citit mesajul de la Jackson Harders care spunea că hârtiile pe care Randolph le avea sunt autentice am... acceptat situația. Nu mi-a părut rău. Și eu sunt convinsă că Dumnezeu mi-a dat puterea ca să accept situația.

Și-a coborât încă o dată privirea asupra Bibliei. Înghițind în sec, a continuat.

— Am fost atât de ignorantă cu privire la Dumnezeu, dar vreau să mă schimb. Vreau să-L *cunosc* așa cum tu și părinții tăi îl cunoașteți.

Ridicându-și capul, privirea ei s-a întâlnit cu privirea lui.

— Aaron ce... ce trebuie să fac să-L cunosc și eu cu adevărat pe Dumnezeu?

Spre amuzamentul ei, ochii lui Aaron s-au umplut de lacrimi. I-a luat mâinile și le strângea către Biblie.

— Draga mea Isabelle, ai făcut primul pas. Ai spus cu voce tare că ai nevoie de El. Acum tot ce trebuie să faci e să-L chemi pe Fiul Său, Iisus, în inima ta.

Ea și-a înclinat capul.

— Este chiar atât de simplu? Aaron a dat aprobator din cap.

— Pentru noi da. Pentru că a făcut Iisus tot ce era de făcut când a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Când îl rogi să intre în inima ta El vine. Asta te face și pe tine un copil al lui Dumnezeu. Apoi El va fi cu tine în fiecare zi pe care o vei trăi pe pământ, iar când vei muri vei merge cu El în împărăția cerurilor.

Această dorință o făcea să o doară sufletul.

— O, vreau asta Aaron.

— Atunci cere-o.

Vocea lui dulce și plină de emoție a îndemnat-o să răspundă. Punându-se pe genunchi, a închis ochii, a strâns Biblia la piept.

— Iisuse, intră în inima mea. Fii cu mine de acum încolo.

Când a deschis ochii l-a văzut pe Aaron îngenunchiat în fața ei cu ochii strălucitori și plini de lacrimi.

— Bine ai venit în familia lui Dumnezeu, Isabelle, a spus el. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji, dar ea râdea.

— O, Aaron ce cuvinte minunate! În săptămâna care a trecut mă întrebam... unde este locul meu? Nu sunt o Sandler. Nu sunt nicio Gallagher. Dar acum... sunt copilul lui Dumnezeu!

Fără a spune un cuvânt Aaron și-a întins mâinile, a

cuprins-o și o strângea la pieptul lui. Ea s-a cuibărit mulțumită preț de câteva secunde. Când i-a dat drumul ei avea ceva în privire care îi făcea inima să vibreze.

— Isabelle, am ceva pentru tine. Aaron s-a ridicat ajutând-o și pe ea să se ridice. Apoi el a băgat mâna la cămașă și a scos un plic. Jackson a trimis asta mai devreme pentru tine. E un mesaj de la avocatul tatălui tău.

Isabelle și-a dus mâna la piept. Inima îi bătea foarte tare iar gura îi era uscată. Privirea i se plimba între plic și ochii lui Aaron. Isabelle puse Biblia pe masă și și-a întins mâinile tremurânde după plic. Încet, a scos scrisoarea și a început să o citească cu voce tare.

— «Domnule Harders vă mulțumesc că m-ați contactat în legătură cu moștenirea domnișoarei Isabelle Standler. Cu toate că domnul Reginald Standler nu a adoptat-o în mod oficial pe domnișoara Isabelle, o iubea ca și cum ar fi fost a lui și s-a îngrijit de viitorul acesteia. Un cont cu suma de - „Isabelle aproape a scăpat hârtia din mână când a citit suma în dolari «a fost deschis, urmând să intre în posesie dânzei la vârsta de douăzeci de ani.

În eventualitatea morții timpurii a părinților ei adoptivi, domnul Standler a permis să se poată face o retragere anticipată a unei părți din sumă. În cele ce urmează sunt instrucțiunile cu privire la retragerea sumelor de bani. Vă rog să îi puneți în vedere domnișoarei Standler să mă contacteze ca să îi facilitez accesul deplin la cont. Cu stimă, domnul Emery Murray.»

Isabelle își ridică privirea și privi în ochii lui Aaron. Aaron a dat din cap scutând un ușor șuierat.

— Acum știi... ești Molly Gallagher. Însă soții Standler te-au iubit ca și cum ai fi fost a lor.

Isabelle a dat din cap. În inima ei întotdeauna știuse aceste lucruri. Gândurile ei o luaseră razna. Se născuse sub numele de Molly Gallagher, dar cel pe care îl iubise ca tată se îngrijise de viitorul ei. Era orfană, dar nu mai era săracă. Cu banii pe care tata i i-a lăsat putea să se întoarcă în Kansas City și să revină la vechea ei viață.

Ea analiză din nou suma înscrisă pe foaie și se simțit

ușoară precum aerul. Zâmbindu-i lui Aaron, îi spuse:

— Trebuie să revendic această sumă de bani numaidecât.

— Asta... asta înseamnă că vei pleca? vocea lui suna ascuțit. Isabelle i-a atins brațul și a dat rapid din cap.

— Trebuie să intru în posesia banilor ca să plătesc pentru spitalizarea lui Petey. Și să-i cumpăr un picior de lemn. I-am promis.

Expresia plină de nedumerire a lui Aaron o făcu să zâmbească.

— Și apoi vom folosi acești bani ca să ajutăm copiii străzii. Vom construi un orfelinat sau o școală sau orice vom avea nevoie.

Trecându-și privirea asupra lui Petey a continuat.

— Vom folosi banii ca să luptăm pentru copiii străzii Aaron.

25

Maele

Shay's Ford, Missouri Aprilie, 1903

Șofran purpuriu și narcise galbene o întâmpinau pe Maele în grădinile care înlăturau maroniul iernii și înverzeau sub lumina strălucitoare a soarelui de primăvară. Sărbătoarea Paștelui bătea la ușă și parcă până și florile recunoșteau că e vremea renașterii.

Din înaltul scaun al căruței Maele fluiera privind la casele îngrijite, cu obloane și ghivece de flori, străzile pietruite și localurile proaspăt vopsite pe drumul spre spital. Shay's Ford era o comunitate plăcută, recunoștea și ea asta. Genul de loc unde i-ar plăcea să se stabilească.

S-a oprit din fluierat. Să se stabilească? Casa lui Maele era la fel de ciudată precum era îmbrăcămintea ei – o cutie mare cu roți de lemn. Chiar dacă se străduia foarte tare, abia putea să-și amintească și de casa din Irlanda. O colibă mică cu o vatră din pământ, pe care fierbea supa într-un ceaun, iar râsul tatii făcea toate rafturile să tremure. Însă oricât de mult se străduia multe amănunte din copilăria ei rămâneau în ceață. Cât de mult tânjea să-și amintească zâmbetul gingaș al mamei, părul încâlcit al lui

Mattie și gropițele lui Molly. Dar trecuse atâta timp, și toate amintirile erau învăluite în ceață. Își dorea să fi avut poze care să-i aducă aminte de fețele lor și de locurile acelea. Dar acest gen de dorințe erau fără sens.

Exista o singură fotografie a locului unde trăiseră și i-o dăruise lui Mattie cu mulți ani în urmă. În călătoriile ei cu Richard de-a lungul Statelor Unite îndreptând aparatul spre oameni sau grupuri spera să îi recunoască pe Mattie sau pe Molly când se va uita prin obiectiv. Își imaginase de atâtea ori reîntâlnirea încât îi era întipărită în minte putea să audă râsetele, să simtă îmbrățișările să experimenteze vederea încețoșată datorită lacrimilor de bucurie. îi promisese lui Mattie că nu va înceta să îl caute și nu renunțase. Oriunde a ajuns l-a căutat. Și iar l-a căutat. Însă căutarea s-a dovedit zadarnică.

Căutarea o făcuse să se plimbe din oraș în oraș în ciuda dorinței ei de a-și deschide un magazin într-un oraș unde clienții să vină la ea și nu invers. Dar știa că până nu îi va găsi pe Mattie și pe Molly nu se va putea stabili undeva. Picioarele ei neobosite și inima ei neliniștită aveau să o impulsioneze înainte. *Ajută-mă, Doamne, să-mi găsesc fratele și sora.*

A așteptat să șuiere pe lângă ea o caleașca înainte să traverseze ultima intersecție în drumul spre spital. Lăsându-l pe Samson să moțăie în lumina soarelui de primăvară își luă aparatul și intră în spital. O femeie din spatele unui birou de lemn i-a arătat drumul spre camera lui Petey și găsi ușa deschisă.

Inima i s-a răscolit de emoție când a intrat în camera simplă. Petey stătea întins, micuț și nemișcat, în mijlocul unui pat din fier. Culoarea feței băiatului nu se schimbasesc cu mult de când îl văzuse prima dată întins pe drum. În timp ce ea stătea și îl privea, a deschis și el ochii.

— Isabelle?

S-a aplecat înainte ca să-i poată vedea fața.

— Nu. Eu sunt Mike. Iar tu ești Petey, nu?

Părul blond și răvășit îi acopereau ochii mari, nemișcați și albaștri.

— De unde știți cum mă cheamă?

Cu grijă s-a așezat pe marginea patului ținând aparatul în poală.

— Jackson Harders mi-a spus.

— Aaa. Copilul a dat din cap cuibărintu-se în pernă. Îmi place de Jackson. Este prietenul meu.

Maelle s-a abținut să-i mângâie creștetul.

— Pun pariu că ai mulți prieteni.

— Așa e.

Răspunsul lui debordant i-a făcut inima lui Maelle să simtă că plutește.

— Poate o să fiu și eu prietena ta, de asemenea.

Petey și-a scos mâinile de sub pături și le-a împreunat pe piept.

— Sunteți femeie?

Ea a început să râdă.

— Da sunt.

— Mike e un nume ciudat pentru o femeie.

— Presupun că da. Maelle s-a îndrăgostit de sinceritatea lui. Privirea lui a căzut asupra aparatului.

— Ce ai acolo?

— Aparatul meu. Ea îl mângâie ușor. Cu el fac poze și l-am adus cu mine ca să-ți fac și ție poză.

— Poză mie? Băiatul a ridicat o sprânceană. De ce?

— Pentru că... mâine vor veni niște bărbați în Shay's Ford. Bărbați influenți-care știu ce trebuie să facă pentru a schimba lucrurile în bine. Prietenul tău Jackson vrea ca ei să-l ajute să schimbe legile astfel încât copiii ca și tine să nu mai fie nevoiți să vândă ziare toată ziua și să poată merge la școală.

Petey a dat ușor din cap.

— Știu. Aaron și cu Isabelle mi-au spus că voi merge la școală după ce voi ieși din spital. Nu voi mai putea vinde ziare pentru că am numai un picior.

Afirmația directă a copilului stârni o furnicătură în nasul lui

Maelle.

— Știu. Și mă bucur că vei merge la școală. Dar mulți

alți băieți nu vor merge dacă nu se schimbă legile. Așa că Jackson s-a gândit că, dacă va avea o poză cu tine ca să le arate acelor bărbați, atunci ei vor ști ce băieți cumsecade vor ajuta dacă vor schimba legile. Așa că... e în regulă dacă îți fac poză?

Petey își mușcă buza de jos și se uită țintă la ea.

— Cu mine tot?

— Te referi dacă vreau să surprind în poză și piciorul?

El a dat din cap.

Maelle a tras aer adânc în piept.

— Ar fi de mare ajutor.

După câteva momente Petey a dat ușor din cap.

— Bine atunci.

Maelle a dat cu grijă păturile la o parte dezvelind trupul mic al lui Petey. Se lupta din răsputeri să nu plângă când a văzut picioarele subțiri ale lui Petey ieșind de sub cămașa de noapte dungată, unul cu o talpă goală iar celălalt terminându-se cu un ciot bandajat sub genunchi. Vederea îi era obturată aproape în totalitate de lacrimi când a pus aparatul în poziție și privea zâmbetul lui Petey prin obiectiv.

— Ce crezi că faci?

La auzul vocii ascuțite degetele lui Maelle au încremenit în jurul lămpii. S-a uitat peste umăr și a văzut-o pe femeia tânără și roșcată căreia îi făcuse poză în ziua accidentului lui Petey. Întorcându-se, i-a zâmbit.

— Tu trebuie să fi Isabelle.

Isabelle s-a dus repede la pat și i-a tras lui Petey foarte abil păturile până la brâu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce crezi că faci? Petey a luat-o pe femeie de mână.

— Îmi face poză pentru ca Jackson să le poată arăta unor bărbați. Eu i-am dat voie.

Isabelle îl privi pe băiat, și expresia feței i s-a mai îndulcit. Dar când și-a întors privirea spre Maelle ochii au început să-i scânteieze.

— Jackson a spus că un domn pe nume Mike Watts îi

va face poză lui Petey. Lucrați pentru domnul Watts?

Maelle și-a mai domolit zâmbetul.

— Ei bine, nu chiar. Maelle se scărpină în creștet. Eu *sunt* Mike Watts.

Isabelle a ridicat din sprâncene și o tot măsura pe Maelle din creștet până în picioare.

— Mike... și asta vine de la...

— De la Michael. Era răutăcioasă, Maelle știa asta, dar se bucura de fiecare clipă în care o înțepa pe tânăra femeie care îi vorbea tăios.

Isabelle strângea din buze și o privi pe Maelle mai multe secunde în timp ce Maelle aștepta. Apoi Petey a tras-o de mână.

— Isabelle? Nu te dai mai încolo ca Mike să-mi poată face poză? Femeia a tras aer adânc în piept ca și cum s-ar abține să spună ceva urât. Când a expirat ceva ce aducea a zâmbet i-a cuprins fața.

— Foarte bine. A aranjat păturile la picioarele patului și s-a dat la o parte. Vă rog să vă grăbiți. Petey are nevoie de odihnă. A trecut prin destul de multe lucruri.

De parcă nu aș ști deja asta. Maelle a ridicat aparatul, a focalizat și a declanșat lampa.

— Gata.

— Foarte bine. Isabelle l-a acoperit pe Petey încă o dată și s-a așezat lângă pat asemeni unui paznic.

Petey i-a spus.

— Voi vedea și eu poza?

Maelle a luat aparatul sub braț și a traversat camera. „Pot să-ți fac și ție o copie pe care să ți-o aduc dacă vrei. Mâine nu voi putea veni, dar aș putea duminică după-amiază.

Ochii băiatului s-au luminat de plăcere, însă Isabelle a intervenit.

— Duminică vrem să-l ducem pe Petey la piața familiei Rowley astfel că nu cred că va fi o zi bună pentru vizite.

Maelle s-a uitat la Isabelle surprinsă.

— Va fi externat așa de curând? Înseamnă că s-a

însănătoșit. Isabelle a suspinat în timp ce îl mângâia pe Petey pe creștet.

— Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni.

Lui Maelle i s-a părut ciudată afirmația. Luând în considerare reacția ostilă a Isabellei nu a crezut că aceasta ar fi creștină. Și totuși afirmația acesteia sugera altceva.

— Și așa, o să poți veni să mă vezi și la piață, nu?

Maelle nu a putut să spună nu la întrebarea plină de dorință a lui

Petey.

— Bineînțeles că pot să vin. Și o să aduc o mulțime de poze. Ai văzut vreodată Marele Canion? Sau Oceanul Pacific? Sau Pikes Peak”?

Petey a făcut ochii mari.

— Pikes Pete?

Maelle chicotea amuzată.

— *Peak*. E un munte. Un munte foarte înalt pe care l-a descoperit un bărbat pe nume Zabulon Pike. El nu s-a cățărat pe munte, dar eu am făcut-o.

Petey a dat din cap făcând părul de pe creștet să se miște.

— Nu am văzut niciunul dintre aceste lucruri.

— Bine atunci. O să-ți aduc pozele să le vezi înainte să plec din oraș.

— Da? Vocea lui părea foarte ascuțită din cauza entuziasmului. Mi le veți arăta?

lpeak înseamnă „culme” în limba engleză (n.trad.)

— Bineînțeles că ți le voi arăta. Suntem prieteni, nu? Spre uimirea ei, fața lui Petey s-a posomorât.

— Nu mă tachinați doar, nu? Pentru că uneori oamenii spun că vor face anumite lucruri pe care nu le fac. Nu spuneți doar așa și de fapt nu aveți de gând să faceți asta, nu?

— *Ai grijă de cei mici*.

Maelle l-a strâns pe Petey ușor de umăr, după care a făcut un pas în spate observând privirea dezaprobatore a Isabellei.

— Intenționez să fac tot ce am zis, Petey. Ne vedem

duminică la piața familiei Rowley.

Isabelle s-a întors dinspre Petey și a ținut-o pe Maelle din priviri cu un aer de superioritate.

— Pot să discut ceva cu tine? Haide pe hol. Maelle a ridicat din umeri și a urmat-o pe Isabelle.

Femeia a închis ușa de la salonul lui Petey înainte să vorbească cu Maelle.

— Ai fost foarte amabilă să te oferi să îi arăți și lui Petey acele poze. Maelle a mutat aparatul în cealaltă mână.

— Este un băiat minunat.

— Da așa este. Dar nu sunt sigură... Pentru un moment femeia părea să ezite, a lăsat sprâncenele în jos iar privirea îi era ațintită spre podea. Apoi femeia și-a îndreptat umerii și o privea pe Maelle.

— Nu știu dacă ar fi o idee bună să petreci timp împreună cu Petey. Maelle s-a încruntat.

— De ce nu?

— Deoarece... Privirea Isabellei coborî de la coada împletită a lui Maelle până la bocancii ei maro. Nu ești deloc... obișnuită. Pot fi intențiile tale onorabile, dar... Sprâncenele Isabellei s-au încrețit. Felul ciudat de a te îmbrăca dă impresia oamenilor că nu ești deloc decentă. Petey a avut parte de destule probleme, a fost abandonat de părinți, a trăit pe străzi, iar acum va înfrunta viața având această infirmitate. Nu mai are nevoie și de alte probleme. Nu știu dacă o prietenie strânsă cu tine ar fi în interesul lui.

Maelle a analizat cu grijă cuvintele Isabellei.

— Deci tu spui că dacă m-aș îmbrăca... diferit... nu ai mai fi atât de îngrijorată dacă aș petrece timp cu el?

— Chiar încerc să nu te judec, a spus femeia tânără, dar trebuie să recunoști și tu că acei-acei... Fața îi era schimonosită de dezaprobare. Sunt foarte deranjați.

Maelle a făcut un pas înapoi. Inima îi bătea cu putere. Purta pantaloni din nenumărate motive de la unele practice la cele personale. Se obișnuise ca lumea să se uite chiorâș, dar nu o preocupase niciodată de ceea ce gândeau

alții. Acum, pentru prima dată, se întreba dacă faptul că îi purta creă mai mult decât o simplă dezaprobare. Creau aceștia o piedică în calea relațiilor?

Se străduise atât de mult să-și țină promisiunea făcută tatălui ei și anume să aibă grijă de cei mici care aveau atâta nevoie de protecția ei. Era mai ușor să sară la bătaie îmbrăcată cu o pereche de pantaloni rezistenți. Dar ea mai făcuse o promisiune, și anume Tatălui Ceresc, ca să le spună tuturor celor pe care îi va întâlni despre iubirea Lui. îi împiedica pe cei din jur să-L vadă pe Tatăl în felul ei de a fi, modul în care ea se îmbrăca?

Oricât de mult nu ar fi dorit Maelle să recunoască, Isabelle atinsese un punct sensibil. A dat ușor din cap, gânditoare.

— Mă voi gândi la ceea ce ai spus. Îți mulțumesc pentru sinceritate. Isabelle, la rândul-i, a dat din cap, părul ei roșcat strălucind în lumina becurilor care luminau holul.

— V-am rănit sentimentele?

O rănise pe Maelle, dar nu avea de gând să recunoască. S-a forțat să zâmbească și s-a eschivat.

— Sunt bine precum o zi de primăvară. Nu te îngrijora din cauza mea.

Maelle s-a întors la căruță și a coborât trapa. A pus cu grijă aparatul în cutia lui și s-a așezat pe scaunul din față. Când a ridicat hamurile își privi pantalonii și se încruntă.

— Să mergem, Samson, își îndemnă ea cabalina. Maelle își mușcă gânditoare buza de jos pe măsură ce căruța își continua drumul spre biroul lui Jackson. Dirijându-l pe Samson spre aleea din spatele clădirii a oprit în același loc unde parcase în săptămâna precedentă.

Îl eliberă pe Samson din strânsoarea hamurilor și îl duse la grajd, îi puse o traistă mare cu ovăz pe cap și îl scarpină între urechi în timp ce acesta ronțăia. Întorcându-se de la grajd și-a scuturat mâinile de pantaloni. Și se încruntă din nou.

Oftând adânc se întoarse la căruță și urcă în spate. *Tată, ajută-mă...* îngenunchind lângă patul rabatabil a tras

un cufăr de sub pat. Cufărul ocupa tot mijlocul încăperii căruței așa că a trebuit să sară peste el ca să-l poată înconjura și să ridice capacul greu.

Acesta era plin de haine. Pantaloni. Cămăși. Unele ale lui Richard, altele ale ei. Inima a început să-i bată de două ori mai repede când și-a băgat mâinile în interiorul lui, acestea au început să-i tremure. A dat la o parte grămezile frumos aranjate și a făcut loc prin mijloc. Și acolo, împachetată în hârtie mototolită, se afla cauza mâinilor ei tremurânde și a palpitațiilor.

Dând la o parte hârtia a scuturat și a scos la iveală pliseurile unei museline de culoare verde pal. Țesătura emana un miros de mucegai – mirosea a neglijare. Pentru câteva secunde a ridicat țesătura, și imagini vii din acea seară au năpădit-o. Când amintirile au devenit prea intense, a apropiat rochia de piept, a început să o strângă și a închis ochii.

Imagina privirii jucăuse a lui Richard îi apărură în fața ochilor de când îi dăruise rochia. îi auzea vocea în minte: *„Știi că nu e una dintre costumațiile din două piese pe care femeile le poartă în zilele de azi, dar dantela este foarte drăguță, iar culoarea merge bine cu părul tău care aduce a toamnă”*. Cu toate că avea o voce gravă în același timp avea o expresie foarte senină când a continuat. *„Ești o fată foarte frumoasă, Mike, și ar fi vremea să te îmbraci ca și o domnișoară”*.

Richard o lăuda rareori. Aceste cuvinte însemnau atât de mult pentru ea. Se bucură de această amintire în timp ce legăna rochia. Iar apoi, pe neașteptate, ultimele lui cuvinte i-au venit în minte „Fugi Mike! Fugi după șerif!” Ea fugea ridicând rochia verde din muselină. Pe când ea a revenit cu șeriful, Richard era întins pe jos cu un cuțit înfipt în piept.

La înmormântare purtase pantaloni și una din cămășile lui. Pusese rochia în cufăr unde o lăsase în ultimii opt ani. Nu plănuiise să mai poarte rochie vreodată. Dacă nu ar fi purtat rochie în acea seară poate că Richard ar mai trăi. Nu putuse să se implice în bătaie purtând rochia

verde din muselină. Nici nu ar fi avut parte de atenția care a dus la bătaie dacă nu ar fi purtat rochia din muselină.

O lacrimă i se furișă pe sub pleoapă, alunecând ușor pe obraz. Supărată, Maelle a aruncat rochia în cufăr și a șters lacrima cu podul palmei. Dorea să trântască acel capac, dar cuvintele Isabellei au făcut-o să se oprească.

Lăsând cufărul larg deschis s-a îndreptat spre pat și a luat în mână Biblia pe care un pastor i-o dăruise când a mers în fața bisericii ca să întrebe cum îl poate chema pe Iisus în inima ei. Undeva în cartea aceasta citise despre o piatră de poticnire.

Pe ea nu o deranjau pantalonii ei. Avea un motiv întemeiat pentru care îi purta. Dar dacă aceștia erau o piatră de poticnire pentru cei din comunitate și îi împiedica pe aceștia să se uite la inima ei și la mărturia ei de creștin, atunci poate era vremea să facă o schimbare. Punând Biblia deoparte, se uita la rochia șifonată așezată pe marginea cufărului. Stomacul începu să-i freamăte.

— Nu pot purta acea rochie, Doamne, s-a plâns ea cu voce tare, stând să izbucnească în lacrimi. A făcut doi pași până la cufăr, a ridicat rochia și a împăturat-o cu multă grijă. A pus-o în lateral, a luat hârtia mototolită și a întins-o pe pat cât de mult a putut. A învelit cu grijă rochia cu hârtie înainte să o așeze din nou pe fundul cufărului.

Ea nu putea purta *acea* rochie. Nu va mai purta niciodată *acea* rochie. A băgat mâna în buzunarul pantalonilor și a pus mâna pe agrafa cu care erau prinse mai multe bancnote. Erau în oraș cel puțin trei magazine de confecții.

Inspirând adânc a spus cu voce tare:

— Doamne, nu vreau să fiu o piatră de poticnire. Vreau ca oamenii să vadă lumina iubirii în mine. Dă-mi curaj să mă îmbrac cu hainele care le vor permite oamenilor să privească în inima mea.

26

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

Matt și-a pus pălăria pe cuier, s-a așezat pe pat și s-a

lăsat pe spate pe saltea. Funiile scoteau zgomote din cauza greutateii, dar el nu le băga în seamă. Oftând adânc, a ridicat fotografia care era pe măsuta de lângă pat pipăind marginile ei și mușcându-și buzele cu dinții.

— Iar nu vrei să mănânci de cină? Clancy se sprijinea de tocul ușii cu degetul mare în buzunarul de la pantaloni. Fața zbârcită a bărbatului arăta preocupată.

Uitându-se din nou la fotografie, Matt mormăi un răspuns.

— Poate.

Clancy a făcut doi pași înspre el și s-a oprit uitându-se în jos la Matt.

— De când cu vizita lui Jackson nu ai mai mâncat destul ca să-ți menții corpul și mintea în stare de funcționare. Când cineva nu mănâncă înseamnă că e sătul.

Clancy și-a pus mâinile în șold.

— De ce anume te-ai săturat băiete?

Suspînând din nou, Matt a ridicat din umeri, a pus fotografia pe măsută și a ridicat privirea spre Clancy.

— Clancy am făcut o promisiune și nu știu dacă o voi putea ține. Clancy s-a așezat pe pat.

— Ce promisiune ai făcut? Matt a înghițit în sec.

— Să îl ajut pe Jackson la întâlnirea aceea importantă pe care a organizat-o.

— Aceea cu toți proprietarii de ferme?

— Aceea.

— Dar de ce nu poți? Gerald ți-a dat voie. Chiar o să te ducă în Shay* s Ford. Nu văd care ar putea fi problema.

Matt îl privea pe Clancy.

— Problema este că acolo s-ar putea să fie cineva cu care... cu care nu mă pot întâlni.

Clancy a început să râdă.

— Persoana aceea este invizibilă?

Matt și-a lăsat capul pe spate și respira greoi. Nu mai avusese încredere în nimeni ca să îi povestească trecutul săunici măcar soților Smallwood, iar aceștia fuseseră cele mai cumsecade persoane pe care le cunoscuse până să vină la ferma Rocky Crest. Dar dacă nu îi povestea acum,

măine avea să fie în aceeași încăpere cu soții Jenks și numai gândindul acesta îl făcea să asude. *O, Doamne, ajută-mă...*

Clancy a întins mâna peste Matt și a ridicat fotografia.

— Are ceva de-a face cu familia din poza aceasta? Am observat că săptămâna asta ai petrecut mult timp uitându-te la ea.

Matt se uita la fotografia pe care Clancy o ținea între degetele sale cioturoase. Bărbia începu să-i tremure în timp ce dorul îl copleșea. Cât mai avea să treacă până se va împlini promisiunea lui Maelle că îl va găsi?

— Acea familie... A înghițit golul din gât și a luat fotografia ca să o țină în palmă. Acea este familia mea, Clancy. Și nu am mai văzut-o de când aveam șase, poate șapte ani.

Clancy a strâns din buze și a scos un șuierat.

— A trecut ceva vreme.

— Da...

Matt a închis ochii pentru câteva clipe ca să-și adune gândurile. Și apoi, greoi, cu o voce tristă, și-a deschis sufletul în fața lui Clancy.

— Părinții mei au murit când eram foarte mic. Eu, părinții mei și surorile mele trăiam în New York. După ce au murit părinții mei nu a mai fost cine să aibă grijă de noi. Așa că niște oameni nu îmi mai aduc aminte exact cine-ne-au imbarcat pe un tren împreună cu alți copii care nu aveau părinți ca să venim în vest.

Clancy a rămas cu gura căscată.

— Trenurile cu orfani? Tu ai venit cu ele? Matt a dat din cap.

— Am fost trimiși într-un oraș mic de aici din Missouri unde mai mulți oameni au venit să ne vadă. Eu am ajuns la o familie pe nume Bonham. O familie cumsecade-ei trăiau în Shallow Creek.

— Și surorile tale?

Durerea îi străpunsese inima lui Matt.

— Sora mea mai mică a fost luată de niște bogătași.

Matt îi aruncă lui Clancy o privire scurtă și sfioasă. Bărbatul și acum mai are probabil o umflătură la fluier cum l-am lovit. L-am lovit bine încercând să-l fac să o lase pe surioara mea. Dar nu a funcționat.

Uitându-se din nou la fotografie Matt a atins imaginea lui Maelle.

— Cealaltă soră a mea a fost luată de un bărbat care făcea fotografii, întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea. Ea era îmbrăcată ca un băiat atunci.

Clancy s-a încruntat.

— Ca un băiat?

Matt a ridicat din umeri.

— E greu de explicat. Dând din cap a continuat. Sper că bărbatul nu s-a înfuriat prea tare când și-a dat seama că a luat o fată în loc de un băiat. Sper că a fost bun cu ea...

— Stai un pic Matt... Clancy a fluierat. Mă bucur că ai ajuns la o familie bună.

Matt a dat din cap aprobator, a ridicat bărbia și privea în gol.

— Așa este. Mi-a plăcut foarte mult de familia Bonham. S-au comportat cu mine ca și cum aș fi fost al lor-m-au trimis la școală și de toate. Acum, doamna Bonham era severă cu privire la cum trebuie făcute lucrurile-foarte strictă, dacă mă înțelegi. Dar nu a fost niciodată rea sau să-mi facă în ciudă. Era o femeie foarte cumsecade. Dintr-odată, gâtul i se strânse.

— Când aveam cam nouă ani a venit o secetă mare. Nu am avut recoltă, banii erau puțini și nu-și permiteau să-și hrănească propriii copii, darămite să mai hrănească și pe alții. Așa că m-au dus la un orfelinat în Springfield.

— Și te-au lăsat acolo pur și simplu?

Auzind tonul batjocoritor al lui Clancy, Matt și-a întors privirea înspre el.

— Nu le port ranchiună. Știu că nu au avut încotro-doamna a plecat foarte supărată de acolo.

Amintirea feței supărate a doamnei Bonham în timp ce se îndepărtau cu căruța îi produse lui Matt o durere în inimă. Și-a înlăturat imaginea din minte și a continuat.

— Am stat la orfelinat câțiva ani până când m-a luat un bărbat. Avea o fermă pe valea râului Missouri. Acolo am învățat să lucrez cu vitele.

— La o fermă de vite din Missouri... Tonul vocii lui Clancy arăta că era gânditor. Dar parcă Gerald a spus că ai venit din Texas.

Matt s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă. Asta era partea pe care nu o povestise niciodată.

— Așa e. Am fugit în Texas de la ferma aceea. Era... era a unui bărbat pe nume Jenks.

Clancy a tresărit.

— Lester Jenks? Un bărbat masiv și cu un dinte de aur în față? Matt a dat din cap.

— Da la el.

Clancy a sărit în picioare.

— Ai fost adoptat de Lester Jenks? Dar atunci ce cauți tu aici în loc să...

— Nu!

Matt își frecă ceafa pășind înainte și înapoi în camera mică.

— Clancy, el nu m-a adoptat. Doar m-a *luat*. M-a luat și m-a folosit la muncă. Doar... m-a folosit la muncă.

Încet, Clancy se așază din nou pe pat.

Matt se sprijinea de un perete fiind prea obosit ca să mai stea drept fără ajutor.

— M-a folosit la muncă așa cum te-ai purta cu un câine. Și nu m-a plătit niciodată. Am văzut celelalte ajutoare aliniindu-se în ziua de salar așa că am crezut că și eu trebuie. Prima dată a râs de mine și mi-a spus să plec. A doua oară a înconjurat masa, m-a luat de guler și mi-a dat un picior de m-a trântit de pământ. A treia oară... Matt își simțea gura uscată. Și-a umezit buzele.

— A treia oară abia am putut să-mi pun cămașa pe mine după o săptămână din cauza creștăturilor pe care mi le-a lăsat pe spate. După asta nu m-am mai pus în rând. Bineînțeles că și-a mai găsit el și alte motive ca să îmi mai aplice același tratament.

Clancy își încleșta atât de tare maxilarele încât

mușchii îi ieșeau în afară.

— Dar eu țineam socoteala cât îmi datora. Știam cu cât le plătea pe celelalte ajutoare și știam de cât timp eram eu acolo. Astfel că într-o noapte când... când el și ceilalți au plecat în oraș m-am furișat în biroul lui. Lui Matt au început să-i tremure picioarele. S-a lăsat pe margine patului. Am făcut un calcul pe o bucată de hârtie pe care am găsit-o pe biroul lui. Plata pentru patruzeci și patru de luni. Apoi am scăzut prețul unui cal. Am găsit cutia lui cu bani în sertarul de jos și am luat cât îmi datora. Am înșeuat calul și am plecat.

— Și de atunci ai trăit pe cont propriu?

— Da, domnule. Zâmbi și un mușchi îi zvâcni în obraz. Nu a fost chiar atât de rău. Eram destul de înalt pentru un băiat de vârsta meacei mai mulți credeau că sunt mai în vârstă decât eram de fapt, așa că îmi dădeau de lucru. Știam să lucrez cu vitele mulțumită soților Jenks. Așa că am lucrat la ferme de vite în Kansas, Oklahoma și Texas. Am mers cât de departe de Missouri am putut.

— La ultima-Tripple E din Spofford, Texas-șeful ne lăsa să mergem la biserică. Sunt recunoscător pentru asta- așa am ajuns să-L cunosc pe Iisus. Acum El e cu mine oriunde aş merge, astfel că atunci când călătoresc nu sunt singur.

Matt oftă.

— Probabil aş fi stat la Tripple E doar că șeful de acolo s-a îmbolnăvit și a murit. Soția lui a trebuit să vândă și noul proprietar și-a adus ajutoarele lui. Astfel că am fost nevoit să-mi caut din nou de lucru. Am văzut anunțul domnului Harders, am trimis telegrama și-a ridicat palmele și în sus și zâmbea-iată-mă.

— Și nu ți-ai văzut surorile de când ai fost mic? Matt a întors privirea înspre fotografie.

— Nu.

— Nu vrei să le găsești?

— Bineînțeles că vreau. Dar nu știu cum. Nici nu știu cum le cheamă acum. Cu siguranță nu le mai cheamă Gallagher...

— Gallagher? Tonul lui Clancy trăda confuzia. Numele tău este Tucker.

Matt își scărpină bărbia zâmbind.

— Păi l-am inventat când am plecat de la soții Jenks. L-am schimbat din Bonham în Tucker pentru că eram tot timpul istovit²* de la atâta muncă. M-am gândit că o să-i fie mai greu să mă găsească dacă am alt nume. Zâmbetul îi dispăru de pe față. Însă, în același timp, îi e și surorii mele mai greu să mă găsească.

Clipea repede uitându-se la fotografie.

— Sora mea mai mare mi-a făcut o promisiune. A spus că mă va găsi într-o zi. Eu continuu să sper... Dar tot mutându-mă... se poate ca ea să fi încercat și pur și simplu să nu mai fi reușit să țină pasul cu mine.

Matt se opri un pic.

— Trebuie să mă stabilesc undeva. Dar dacă domnul Jenks mă vede la întâlnirea de mâine ar putea să mă denunțe pentru furt. Și atunci aş ajunge la închisoare. Îl cuprinse panica. Nu pot să îl las să mă vadă.

— Nu te îngrijora. Matt nu l-a auzit niciodată pe Clancy vorbind pe un ton atât de serios. Nu o să te deranjeze Jenks. Voi merge eu mâine să-i dau lui Jackson o mână de ajutor. Pe Gerald nu-l interesează cine merge și cine stă atâta timp cât este cine să facă treburile pe lângă fermă. Tu o să stai aici. Clancy a început să râdă. Toată lumea știe ce părere are Jenks despre oi. Nu va veni el aici pentru nimic în lume. Așa că vei fi în siguranță atât timp cât stai aici.

Matt trase adânc aer în piept și expiră sacadat.

— Mulțumesc Clancy.

Clancy a ridicat din sprânceană.

— Totuși ar trebui să vorbești cu Gerald. El ar putea...

— Nu. Matt dădu din cap. „Nu vreau să creadă că a angajat un hoț. Cu cât știu mai puțini, cu atât mai bine. În felul ăsta Jenks nu va ști unde mă aflu.

— Dar Matthew, fiind avocat, Jackson... te-ar putea ajuta. Dar Matt își încleșta maxilarele.

2* în limba engleză, *to tucker* înseamnă „a istovi” (n.trad.)

— Clancy, tu știi ce le fac hoților de cai. Fața bărbatului se albi.

— Chiar dacă Jenks îmi datora acel cal și banii, nu ar fi greu pentru un bărbat cu averea și cu influența lui să convingă un judecător. Nu... nu trebuie să spui nimănui despre mine. Te implor.

Clancy a dat aprobator din cap.

— Nu-ți face griji. Nu o să mai spun nimănui.

— Îți mulțumesc, Clancy.

— Haide acum să mergem să luăm cina, bine?

Matt își puse mâna pe stomac, surprins că i-a revenit foamea. O povară i s-a luat de pe suflet știind că nu va trebui să dea mâine ochii cu Jenks.

— Sună bine.

În timp ce mergeau împreună spre casa mare Clancy l-a lovit ușor cu pumnul în braț.

— Știi ce îmi doresc, Matt? Ca bătrânul Gerald să fie ales și să poată schimba legile ca oamenii precum Jenks să nu mai poată profita de orfani.

27

Maele

Shay's Ford, Missouri Aprilie, 1903

Maele râse ușor când intră în încăperea despre care Jackson îi spusese că era folosită pentru întrunirile orășenești. Pentru prima dată în viața ei era îmbrăcată adecvat pentru a merge la operă. Fusta evazată de culoare gri și cămașa pe corp îi păreau ciudate după atâția ani în care purtase pantaloni și cămăși bărbătești, dar ar fi fost indicat ca astăzi nimeni să nu se uite pieziș la ea.

Echilibrând cutia în care se afla aparatul și câteva plăci neimprimare păși în josul culoarului înspre scena bine iluminată. Cortina din catifea roșie atârna de la înălțimea tavanului și era legată în ambele părți ale scenei. Podeaua strălucitoare din lemn a scenei era goală, cu excepția unui rând format din trei scaune cu spătar, amplasate în spatele unui podium. Își aruncă privirea

asupra încăperii întunecoase ca să găsească locul ideal pentru amplasarea aparatului. Cu toate că pe pereții laterali ai încăperii erau amplasate candelabre la nivelul umărului, niciunul dintre ele nu era aprins. Maelle spera că cineva le va aprinde, pentru că altfel camera avea să fie prea întunecată pentru a putea face poze.

Oprindu-se lângă paravanul de pe scenă s-a întors cu fața înspre scaunele întunecate acoperite cu catifea. Dorea să fotografieze atât publicul cât și pe cei care aveau să vorbească, dar nu ar fi vrut să se mute ca să distragă atenția de la ceea ce se va întâmpla. Maelle își freca bărbia gândindu-se la variantele pe care le avea.

— Mike?

Acel cuvânt exclamat a speriat-o atât de tare încât era să scape cutia din mână. Maelle se întoarse în direcția de unde auzise vocea, fusta învârtindu-i-se în jurul gleznelor. Jackson stătea în partea din spate a scenei cu gura deschisă de uimire.

Maelle ținerea cutia pe post de scut. Inima îi bătea tare în timp ce el traversa scena spre paravan uitându-se în jos la ea, privind-o din cap până-n picioare.

— Arăți minunat!

Cuvintele îi veneau necontrolabil.

— De-a dreptul... minunat!

Fusta i se mișca în timp ce păși înapoi. Fiori de frică o trecură pe șira spinării. Ridicând bărbia, ea trase aer pe nas și îl fixă cu o privire rece.

— Am avut o mică discuție cu Isabelle și mi-a atras atenția că unele persoane și-ar putea face o impresie greșită despre caracterul meu din felul meu ciudat de a mă îmbrăca. M-am îmbrăcat astfel doar ca să conving bunii oameni din Shayn's Ford că nu sunt o destrăbălată.

Ea a luat o postură și mai serioasă.

— Nu m-am îmbrăcat astfel ca să te impresionez pe tine. Jackson arăta ca și cum s-ar forța să nu zâmbească.

— Nu-mi permit să presupun așa ceva.

Ea își coborât privirea în pământ iar brațele ei tremurânde încă erau înfășurate în jurul cutiei. I-a scăpat

un oftat.

— Îmi cer scuze pentru irascibilitate. Cred... cred că mă simt prea remarcată.

Jackson izbucni în râs. Ea îl privea atent cum își tuguia buzele ca să înăbușe sunetul.

— Îmi cer scuze. Nu râd de tine, pe cuvânt. Ci de faptul că te simți remarcată într-o rochie prin care ești la fel ca orice femeie din oraș. Și în pantalonii cu care ieșeau în evidență precum o cioară într-un stol de cintezoii nu te simțeai observată.

El a început să râdă mișcând din cap.

— Nu am mai întâlnit pe nimeni asemeni ție, Mike. Căldura îi invadea obrajii și își întoarse privirea într-o parte.

— Era vorba să mă simt confortabil. Vocea ei părea într-un mod straniu atât de familială în încăperea goală și cu ecou.

— Am purtat pantaloni de când eram foarte mică. Și mă simt... în siguranță... purtându-i. În rochie...

Își întoarse privirea uitându-se în ochii lui Jackson din nou. Lacrimile îi umplură ochii, dar clipi mai des ca să le înlăture.

— ...nu mă simt în largul meu.

Jackson se ghemui punându-și coatele pe picioare și își împreună mâinile.

— Fii tu însăși. Dacă te simți în largul tău în pantaloni, poartă-i. Nu o lăsa pe Isabelle să îți spună ce să faci. Jackson a început să zâmbească.

— Îi place să le spună tuturor ce să facă. Aaron lucrează la înclinația ei de a da ordine.

Zâmbetul îi reapăru ușor pe buze.

— Mă bucur să aud asta. Dar apoi redeveni serioasă.

— Cu toate acestea are dreptate, de aceea nu vreau ca îmbrăcămintea mea să fie o piatră de poticnire care să îi împiedice pe cei din jur să-mi vadă cu adevărat caracterul. Vreau ca oamenii să-L poată vedea pe Iisus în viața mea. Iar dacă ei se poticnesc în hainele mele atunci nu vor avea posibilitatea să-mi cunoască inima. Așa că...

A tras din nou aer adânc în piept.

— Voi renunța la pantaloni. Cel puțin când sunt în medii mai elevate.

Jackson zâmbea, iar ochii lui negri străluceau aprobator.

— Mike ai planuri pentru diseară?

Ea a mișcat un pic cutia. Era din ce în ce mai grea.

— De ce?

Rămânând ghemuit la câțiva metri depărtare a continuat: „Este un restaurant la un hotel la marginea orașului. Are panoramă asupra Mississippiului și poți vedea toate barajele și toate vapoarele cu aburi care andochează. E foarte relaxant. Ai vrea să mă însoțești la cină în această seară?

Maelle a început să simtă cum alți fiori îi urcă pe spate făcând-o să respire sacadat.

— Mă inviți pe mine la cină sau e rochia de vină?

El sări în picioare.

— Eu... eu...

— Așa mă gândeam și eu. Ea făcu cale întoarsă și se îndreptă pe culoar spre spatele camerei.

Un sunet înfundat a făcut-o să-și dea seama că el a sărit de pe scenă.

— Mike, așteaptă!

O mână îi cuprinse umărul făcând-o să se oprească.

— Te rog nu fugi de mine!

Eliberându-se din prinsoarea lui, se uita țintă la el cu o privire de gheață.

— Nu fug de tine!

— Ești sigură?

— Din senin mă inviți la cină, îmi faci complimente.

Ei bine asta mă face să mă simt incomod. Nu-mi dau seama dacă mă inviți pe mine-pe Mike-la cină sau dacă rochia, pur și simplu, ți-a dat idei.

Jackson se încruntă.

— Nu, stai un pic, eu...

— Am îmbrăcat rochia pentru ca pantalonii să nu le distragă atenția oamenilor din oraș. Nu am luat-o pe mine ca să atrag privirile bărbaților. Așa că păstrează-ți

invitația, Jackson Harders, și lasă-mă în pace!

Năvălind ca o furtună printre două rânduri se îndreptă spre culoarul lateral. Se duse până în partea din față a încăperii și se opri în stânga scenei. O privire rapidă îi confirmă faptul că de acolo vedea întreaga încăpere și scena. După ce și-a așezat trepiedul a pus camera pe poziție. Odată ce a fixat-o, se așază în spatele ei și începu să analizeze încăperea ca să marcheze cele mai bune cadre. Cu coada ochiului îl observă pe Jackson mergând în sus pe culoarul din mijloc, prinzându-se cu mâinile de marginea scenei și ridicându-se pe ea. Dispăru în spatele cortinei.

În momentul în care l-a știut plecat, ea a lăsat capul în jos și a închis ochii. Lacrimile încercau să-și facă loc printre pleoape, dar ea strângea tare din ele ca să nu le dea drumul. Plânsul era pentru fetițe. Și nimeni nu o putea face pe Mike Watts fetiță. Întotdeauna a fost cel mai tare copil din oricare oraș prin care trecuse. A făcut față pumnilor și agresărilor verbale și a scăpat cu bine.

Atunci de ce i-a lăsat invitația lui Jackson o așa rană în inimă? Pentru că se aștepta la mai mult de la el. Ea credea că el e diferitcă înfățișarea nu conta atât de mult pentru el cât conta pentru alte persoane. Și a văzut-o îmbrăcată în rochie, a făcut ochii mari de uimire și a devenit dintr-odată foarte dornic să o invite să-și petreacă seara cu ea.

— Jackson, de ce mi-ai adus aminte de toți ceilalți bărbați? Aceste cuvinte erau precum un geamăt cate aproape i-a smuls inima din piept.

— Care ceilalți bărbați?

Maele își ridică mâna și și-o duse la inima care-i bătea nebunește. Jackson stătea în mijlocul scenei cu o mână în buzunarul de la pantaloni și sprijinindu-și greutatea pe un picior. Grija vizibilă în ochii căprui închis o făceau să vrea să plângă.

Ea se concentra asupra aparatului jucându-se cu lentilele.

— Ce faci? De ce te furișezi așa? Trupul ei tremura

din cap până-n picioare și își reproșa ei însăși de ce s-a așșat atât de vulnerabilă.

Scârțâitul scândurilor o preveneau că Jackson se apropie. Inima lui Maelle bătea de două ori mai repede și se agita fiind pregătită să îi ceară să o lase în pace.

Dar el stătea pur și simplu pe margine scenei, la câțiva metri distanță, cu picioarele atârdate.

— Nu a fost intenția mea să mă furișez. Chiar am pășit mai apăsător ca să mă auzi că mă apropii.

— Ei bine... Ea a mișcat camera câțiva centimetri înspre dreapta și privea prin vizor. Făcea orice doar ca să fie ocupată și să nu fie nevoită să îl privească în ochi. Nu te-am auzit. Și mi se pare nepoliticos să ascult conversațiile personale ale cuiva.

— Dar întrebarea îmi era adresată, i-a adus el aminte.

O urmă de tachinare se putea observa în tonul lui, dar Maelle nu avea să se lase convinsă să nu mai fie supărată. Dacă era supărată, atunci nu se mai gândea la durere.

— Gândeam cu voce tare. Nu vorbeam cu tine. Jackson s-a aplecat în lateral punându-și palma pe scenă.

— Mike nu am vrut să te jignesc invitându-te la cină, dar se pare că am făcut-o. Îmi cer iertare.

Ea a ridicat o sprânceană și îi examina expresia. Fața lui era senină, îngăduitoare și fără urmă de falsitate. Și cu toate acestea ea mai nutrea niște urme de îndoială... Maelle a îndreptat degetul arătător în direcția lui.

— Mi se pare foarte interesant că nu m-ai invitat niciodată la cină când purtam pantaloni.

Ridicând bărbia, îl înfruntă.

— De ce acum?

Jackson a ridicat din umeri, ridicând și mâinile în semn de întrebare.

— Pentru că trebuie să mănânci?

Sclipirea din ochii lui a înseninat-o. A răsuflat, a început să chicotească acoperindu-și gura cu mâna. A început să râdă și Jackson împreună cu ea, împărțășind un

moment de bucurie.

Apoi Jackson a afișat o figură serioasă înclinând capul și privind-o direct în ochi.

— Sincer acum, Mike, îmi dau seama că te-am speriat, dar nu asta a fost intenția mea. Nu îmi dau seama de ce ai găsit invitația mea atât de înfricoșătoare.

Aplecându-se ușor înainte a adăugat încet.

— Dacă vrei să vorbești despre asta am două urechi numai bune de ascultat.

— Nu avem nimic ce discuta.

Datorită răspunsului ei ferm a ridicat din sprâncene, dar nu a mai insistat, ridicându-se în picioare.

— În regulă atunci. Dar să știi că invitația rămâne valabilă oricând vrei să vorbim.

Ea nu i-a mai răspuns. El zâmbea discret.

— Și invitația la cină rămâne valabilă. Au o friptură de vită servită cu ciuperci prăjite deasupra pe care o recomand cu toată tăria.

Stomacul lui Maelle începu să emită niște zgomote, după care își scoase limba involuntar pentru a se linge pe buze. Apoi își îndreptă umerii și dădu din cap dezaprobat.

— Îți mulțumesc, dar nu vreau. Jackson se încruntă.

— Încă ți-e mai frică de mine?

Frică? De Jackson care era îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu un jabou din mătase pe fața căruia se reflect lumina de pe scenă scoțându-i în evidență trăsăturile fine? Umbra de pe fața lui îi aducea aminte de alte fețe, de alte reflexii, dar Maelle își reprima sentimentele negative. Înghițind în sec, a răspuns hotărât.

— Nu, nu mi-e frică de *tine*. Doar că nu pot veni. Jackson a înclinat capul afișând o expresie copilărească.

— De ce nu? Trebuie să mănânci. De ce să nu mănânci cu mine? Maelle suspină. Ar face bine să fie cinstită cu el sau Jackson nu va renunța niciodată.

— Jackson, nu am mai mâncat niciodată într-un restaurant elegant precum cel de care mi-ai spus tu. Eu și

cu unchiul meu mâneam în birturi sau la foc în aer liber. Câteodată mai intram în câte-un restaurant mai mic unde persoana care gătea ne punea farfuriile pe masă. Dar localul despre care vorbești tu este unul cu chelneri, cu fețe de masă și probabil cu feluri de mâncare pe care eu nici măcar n-o să le pot citi. M-aș simți incomod într-un astfel de local.

El ridică din sprânceană, privind-o în mod intenționat de sus până jos îndreptându-i atenția din nou spre rochie. Maelle simțea cum roșește.

— Dacă am luat o fustă și o cămașă cu manșete nu înseamnă că instantaneu știu cum să mă comport într-un restaurant elegant. Probabil că aș înfige furculița în friptură și aș mușca din ea punându-te într-o lumină foarte proastă.

Maelle dădea din cap dezaprobat.

— Nu, nu mă pot duce.

Jackson își încrucișa brațele în dreptul pieptului.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Refuzi să iei cina cu mine pentru că îți lipsește eticheta la masă?

Cuvântul ciudat a făcut-o să se oprească preț de câteva momente.

— Dacă etichetă înseamnă maniere atunci da. Te refuz din cauza aceasta.

— Atunci asta se poate rezolva ușor Mike. Manierele se pot învăța.

Maelle se încruntă.

— Jackson nu o să mă duc într-un restaurant sofisticat ca să învăț cum să mă comport. Trebuie să știu lucrul ăsta înainte să merg acolo.

— De acord cu tine. Era tot un zâmbet. Și știu și cum poți învăța. Ea a ridicat din umeri în semn de întrebare tăcută.

— De la Isabelle.

— Eu îmi mențin părerea că angajându-i pe copii și învățându-i o meserie le facem un bine. Când devin adulți vor avea un mijloc prin care se pot întreține. Nu văd nimic greșit cu privire la aceasta.

Din diferite părți ale încăperii se auzea un murmur în semn de răspuns. Maelle i-a făcut o poză bărbatului care fusese foarte hotărât în a susține dreptul de a angaja pe oricine ar dori angajatorul, indiferent de vârsta angajatului. Cu toate că modul elegant de a se îmbrăca și părul negru, lucios dat peste cap îi dădea bărbatului o înfățișare de om de afaceri prosper, era ceva cu privire la el care o făcea să creadă că nu putea avea încredere în el.

Un alt bărbat cu câteva scaune mai în spate ridică mâna și spuse:

— Dacă aceste legi vor fi elaborate, cine le va pune în aplicare? Cu toții-gesticula arătând spre proprietarii de ferme adunați-avem ferme în afara orașelor. Chiar dacă legile vor fi promulgate ce garanție avem că vor fi și puse în aplicare?

Maelle privea din nou spre bărbatul cu păr lucios. Rânjetul lui de pe buze îi spunea că va face ceea ce va dori, indiferent de legile existente.

Jackson se sprijinea de pupitru cu ambele mâini, iar ținându-și umerii dreupți îi răspunse.

— La fel cum orice altă lege este bună în măsură în care oamenii se angajează să o respecte. Aveți dreptate că va fi mai ușor de aplicat în orașe și în fabrici.

Maelle observă licărirea unui dinte de aur când bărbatul cu păr lucios zâmbi larg.

— Dar – a continuat Jackson cu un ton ferm – nu este imposibil. Iar copiii merită toate eforturile noastre pentru a le asigura viitorul.

În timp ce Jackson continua să roage adunarea să ia în considerare posibilele urmări ale faptului că toți copiii să primească o educație și să devină cetățeni eficienți, Maelle privea la domnul Gerald Harders. Bărbatul era o ipostază mai bătrână și mai îndesată a lui Jacksontrăsăturile de familie puteau fi observate cu ușurință. Dar bărbatului îi lipsea hotărârea lui Jackson. Ea se întreba de ce nu stătea bărbatul la pupitru să expună nevoia unor legi în domeniul muncii copiilor în loc să-l lase pe Jackson să vorbească.

Maelle a mai făcut o poză surprinzându-l pe Jackson aplecat în față cu mâinile întinse, iar chipul lui avea o expresie pătimașă. Exact cum avusese în acea zi în parc atunci când exuberantă capacitatea de convingere i-a adus aplauzele asistenței. Și-a încheiat cuvântarea îndemnându-i pe bărbați să completeze un angajament în ceea ce privea sprijinul financiar sau personal în vederea votării lui Gerald Harders în Camera Reprezentanților statului Missouri unde avea să lupte pentru încetarea prestării muncii de către minori.

Maelle așeza plăcile între straturi de pânză în timp ce un bărbat cu multe primăveri și Aaron Rowley se plimbau prin încăpere adunând angajamentele. Jackson și tatăl său părăsiseră de asemenea scena ca să vorbească cu cei din public, adresându-se în tăcere fiecărui proprietar de ferme. Un bărbat se apropie de ea ținând un carnetel și un creion în mână. Și-a dat seama că era reporter la ziar. Ea se îndreptă de spate și îl întrebă:

— Când va avea nevoie ziarul de pozele pe care le-am făcut? El a închis carnetelul.

— Eu voi preda articolul în această seară. Șeful meu probabil că va dori să-l publice în ediția de mâine. Cu cât va fi publicat mai aproape de articolul despre copilul străzii care și-a pierdut piciorul tăiat de tramvai, cu atât va avea un impact mai eficient.

Maelle aruncă o privire ceasului mare cu pendul din capătul încăperii. Dacă se grăbea până la primele ore ale serii putea și ea preda pozele.

— Voi face tot posibilul ca să aduc și eu pozele pe diseară.

— Foarte bine. Îi voi spune șefului meu. El arată spre cutia cu plăci.

— Ați vrea să vă duc cutia?

— Nu, mulțumesc. Mă descurc eu cu ea.

El a dat aprobator din cap și s-a îndepărtat.

Maelle s-a întors la stativ și a desfăcut aparatul din strânsoare. S-a întors să pună aparatul înapoi în cutie, dar a fost oprită din drum de un bărbat care s-a interpus între

ea și cutie. Sângele i-a înghețat în vene când a observat sclipirea dintelui de aur.

28

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

Îmbrăcat doar cu izmenele și cu ciorapii găuriți, Matt se plimba în cabană, capul rotindu-i-se la fiecare întoarcere, iar privirea îi rămânea ațintită spre ușă. Clancy și domnul Harders plecaseră la puțin timp după ivirea zorilor în acea dimineață, și el știa că urmează să sosească în acea seară. Curiozitatea cu privire la cum decurse ziua, dacă Jackson a obținut ajutor pentru cauza sa, dacă Clancy l-a văzut pe Jenks și dacă domnul Harders avea ceva noutăți cu privire la Petey îl ținuseră treaz mult timp după ora de culcare. Știa că nu va putea dormi până când va reuși să vorbească cu Clancy, așa că îl aștepta.

Luna era sus pe întunecata bolta cerească atunci când mânerul s-a rotit, iar scârțâitul balamalelor au anunțat sosirea lui Clancy. Bărbatul în vârstă s-a furișat înăuntru ținând bocancii în mână și îndoit de spate. Aproape și-a aruncat bocancii peste umăr când l-a văzut pe Matt stând în mijlocul încăperii.

— Doamne ferește, băiete, ce faci treaz la miezul nopții? M-ai speriat de moarte!

În ciuda orei târzii și a chestiunilor care l-au ținut treaz, Matt chicoti. Încrucișându-și brațele, Matt a început să vorbească apăsător.

— O singură dată am mai văzut un bărbat furișându-se așa cum ai făcut tu și avea o femeie de la fermă cu el.

Clancy și-a dres glasul aruncând bocancii din mână cu zgomot.

— De parcă o femeie respectabilă ar vrea să fie văzută cu mine. El dădu din cap și respiră adânc.

— Acum că ne-am pus de acord că nu. n-aș furișa cu nicio femeie de la fermă, spune-mi ce faci plimbându-te în izmene prin cabană?

Matt își frecă bărbia.

— Doar mă întrebam cum au mers lucrurile. Și dacă

l-ai văzut... Clancy își ridică una dintre sprâncenele lui stufoase.

— Pejenks?

Matt încuviință din cap simțind cum i se usca gâtul.

— Da, l-am văzut.

Horcând scurt, Clancy a traversat încăperea până la masa mică din mijloc și a tras un scaun. După ce se așează, îl privi pe Matt plin de înțeles.

— Bărbatul ăla nu ține cu tot dinadinsul să se facă iubit de oameni, știi asta?

Știa și Matt. Jenks se gândea că banii lui spală multe dintre păcate. Așezându-se vizavi de Clancy, îi spuse acestuia.

— Nu și-a oferit sprijinul?

— Nu a completat talonul nostru de susținător. Și trăncăneala lui despre cum copiii învață o meserie dacă se angajează cât sunt mici i-a mai făcut pe mulți alții să nu ne susțină.

Tonul ironic al lui Clancy i-au răscolit lui Matt sentimentele pe care le nutrea pentru la Lester Jenks.

— Iar asta nu a fost tot. A trebuit să îl opresc ca să nu o agreseze pe o doamnă de la ziar.

Matt a rămas cu gură căscată de uimire. Clancy dădu din cap.

— Ai auzit bine. A îmbrâncit-o pe femeie într-un colț și a speriat-o, izbindu-i aparatul de pământ. Nici măcar nu și-a cerut scuzespunându-i doar că propria ei stângăcie a făcut-o să cadă.

El dădu din cap încleștându-și dinții.

— Mi-a părut rău pentru ea. Nimeni nu merită un asemenea comportament. Bărbatul este o persoană dezagreabilă. Ai avut dreptate să te ții departe de el.

Fiind beneficiarul aceluiași tratament meschin din partea lui Jenks, inima lui Matt s-a umplut de empatie față de femeia necunoscută.

— Acea doamnă... este bine?

— Desigur. Jackson a văzut și el ce s-a întâmplat și a

asigurat-o că îi va înlocui aparatul. Se pare că Jackson o chemase să facă poze, așa că s-a simțit responsabil pentru ceea ce i se întâmplase. Clancy a început să râdă ușor.

— I-a spus bătrânului Jenks ce părere are despre mitocăniile lui, fără rețineri. Nu cred că Jenks își va mai arăta fața prin Shay* s Ford prea curând.

Matt nu putea spune că îi părea rău pentru aceasta dar și-ar fi dorit ca să nu se fi întâmplat ceva atât de grav pentru ca Jackson să-și verse supărarea pe Jenks. Matt a spus:

— Sper că acum Jenks nu le va face probleme lui Jackson sau domnului Harders. Pentru că este obișnuit să obțină ceea ce vrea”.

— Impresia asta mi-a lăsat-o și mie, a recunoscut și Clancy încercând să se rețină să caște, dar, după cum văd eu treburile, femeia i-ar putea înainta plângere pentru comportament indecent. Astfel că ar face bine să-și vadă de treabă și să plece.

— În afară de faptul că Jenks a făcut scandal a decurs totul bine?

— Bineînțeles. Clancy a pus un cot pe masă și își freca bărbia păroasă. Avem câteva angajamente de sprijin financiar pentru campania lui Gerald. Unii chiar au spus că vor dona școlii de orfani pe care prietena lui Jackson vrea să o înființeze.

— Școală pentru orfani? Clancy îl privi mirat.

— Nu ți-a spus nimeni despre asta? Jackson o ajută pe Isabelle-cea care are grijă de Petey să intre în posesia moștenirii, iar ea o va folosi să-și facă un rost în viață-și școala pentru orfani. A cumpărat ceva teren în afara orașului și vrea să construiască niște dormitoare, săli de clasă, un atelier de tâmplărie și grajduri. În felul ăsta copiii vor putea să învețe să scrie și să citească, și vor putea învăța și o meserie.

Clancy a îndreptat arătătorul în direcția lui Matt ținând bărbia aproape de gât.

— Este o fată foarte ambițioasă-și e și educată. Spune că ea îi va învăța pe copii, dar cred că va mai avea nevoie

de ajutor. Nu îmi pot imagina că se va ocupa de toate de una singură. Cu ajutorul lui Jackson speră că și alte orașe vor urma exemplul odată ce vor vedea că e o bună modalitate de a-i ține pe copiii abandonati departe de străzi și că îi va ajuta să-și facă un viitor. Un căscat interveni după ce bărbatul termină de vorbit.

Matt mai avea întrebări pentru Clancy, însă după cum observa bărbatul mai avea puțin și se prăbușea din scaun, așa că i-a zâmbit:

— Du-te la culcare. Mai putem vorbi și mâine.

Clancy îl lovi afectuos pe umăr, intră în camera lui și închise ușa. Matt a stins lampa și se duse în cameră, însă în ciuda faptului că era târziu și era obosit, a rămas treaz. Gândul la școala pentru orfani îi ocupa toate gândurile și îi risipea somnul.

29

Maelle

Shay-s Ford, Missouri Aprile, 1903

Îmbrăcată cu cămașa ei obișnuită din flanelă și cu pantalonii de culoarea bronzului, ghemuită pe marginea patului, Maelle privea drept la lumina care pâlpâia din lampă. Ochii îi ardeau, dar își dorea ca ochii să nu i se închidă și își prelungea fiecare clipit din ochi, temându-să că întunericul nopții o va copleși și o va face să adoarmă. Oamenii din oraș dormeau de mult, dar ea era neliniștită. Fiecare zgomotcântecul unei păsări de noapte, mieunatul unui motan, șuieratul vântului-toate păreau amplificate. Și ostile.

Din acea noapte în Littleville, New Mexico, nu mai experimentase o asemenea frică. Amintirea clipelor din ultima zi din viața lui Richard îi trecea prin minte, amestecată cu momentele întâlnirii din acea zi cu bărbatul cu dintele din aur, creându-i o confuză încâlceală a gândurilor.

Rochia de un verde crud din muselină care îi îmbrăcau formele de fată; cămașa de un gri de culoarea turturelei care îi acoperea corsajul; doi bărbați turmentați îmbrăcați cu niște haine zdrențuite care au apucat-o de

braț, luând-o în derâdere, respirațiile mirosindu-le la fel de urât pe cât le erau complimentele indecente; un bărbat cu un costum elegant ce-i mângâiasse brațul cu degetele, înghesuind-o și făcându-i complimente îngreunate de oboseală în timp ce îi șoptea invitații nedorite. Apoi, pe aleea întunecată se auzea muzica din bar și sunetul râsetelor de bărbați; o scenă bine luminată, scârțâitul scaunelor și vocile joase ale bărbaților asigurau muzica de fundal; strigătul lui Richard: „Fugi după șerif, Mike!”; vocea angajatului familiei Harders: „Îa mâna de pe doamna, Jenks!”... strălucirea argintie a lamei cuțitului; strălucirea aurie a unui dinte. Richard căzut în praful de pe sol, nemișcat; camera spartă, aruncată pe mocheta cu imprimeuri de trandafiri, distrusă.

Două întâmplări atât de diferite și în același timp atât de asemănătoare.

Maelle înghiți în sec strângând pumnii sub bărbie. În ambele situații primise o atenție pe care nu o ceruse. În ambele situații pierduse ceva de preț.

Lacrimile o forțau să clipească de mai multe ori. Inima o dureau din nou din cauza pierderii lui Richard și o dureau acum din cauza distrugerii aparatului. Nimic nu îl putea aduce înapoi pe Richard, însă în cazul aparatului Jackson se oferise să îl înlocuiască. Maelle aprecia gestul, însă nu era același lucru. Faptul că purtase cu ea aparatul cel vechi-aparatul lui Richard-era ca și cum ar fi avut cu ea o bucată din trecut. Acesta îi conferea siguranță și stabilitate. Un aparat nou avea să facă fotografii la rândul lui, dar nu va mai purta aceeași semnificație ca cel pe care îl moștenise de la Richard.

Moștenire... A întors șurubul de la lampă ca să o aprindă, ridicând fitilul. Întreaga încăpere s-a luminat instantaneu, risipind umbrele și oferindu-i o mică măsură de liniște. Fixă cu ochii cutia de trabucuri în care era singura ei legătura cu viața sub numele de Maelle Gallagher și o trase lângă pat. După ce se așeză puse cutia în poală și îi luă capacul. Funda ce fusese odată de un roz aprins era acum de un portocaliu prăfuit imprimat din loc

în loc cu pete ce aduceau a rugină. Dar scrisul de pe scrisorile care adăposteau iubirea părinților ei era același-numele tatălui scris de mâna mama ei.

Maelle nu se deranja să desfacă funda. Era de-ajuns pentru moment doar să țină pachetul- ceea ce o făcea să se simtă în prezența părinților ei. Ea închise ochii și strânse scrisorile la piept cu bărbia tremurândă.

„Tată, dacă ai fost aici, astăzi, bărbatul acela niciodată nu ar fi îndrăznit să pună mâna pe mine”. Cuvintele ei sunau a vaiet, frica memorată făcându-i inima să bată de două ori mai repede. „Tu m-ai fi protejat”.

Erai protejată.

La gândul acesta a deschis ochii repede. Strângând încă scrisorile la piept se gândea la această nouă idee. Era ea protejată? A deschis gura dându-și seama că avut parte de ajutor chiar dacă tatăl ei nu mai era. Angajatul familiei Harders l-a luat pe proprietarul acela bogat de fermă de lângă ea. Jackson îi adresă niște vorbe foarte dure și îl făcu să plece. Fragmente și frânturi din Biblie recitate de la amvon chiar în duminica trecută îi reveniră în minte. „*Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea... Domnul Dumnezeu este tăria mea... El m-a mântuit*”. Amintindu-și aceste cuvinte pacea a coborât peste ea. Lăsă capul în jos și șopti:

— Tată, iartă-mă! Cum am putut să uit că Tu ești cu mine? Am permis fricii să îmi ia privirea de la Tine. Nici tata și nici Richard nu au fost aici-dar Tu ești aici. Tu întotdeauna vei fi.

Firave dăre de lacrimi calde au început să-i curgă din ochii închiși.

— Îți mulțumesc că mi-ai trimis ajutor astăzi-pentru că nu i-ai dat voie acelui bărbat să-mi facă rău. Și, Tată, ajută-mă să pot lăsa aceste amintiri ca să-mi găsesc pacea. Acea zi din Littleville a pus... a pus stăpânire pe mine. Maelle își ținea respirația, stăvilind frica ce amenința din nou să pună stăpânire pe ea. Vreau să fiu iarăși întreagă, Doamne.

Te rog...

Cu mâinile împreunate pe piept și cu ochii închiși,

Maelle se lăsă coplesită de căldura și liniștea care o cuprindeau. După ceva vreme a mai slăbit strânsoarea, mușchii i s-au relaxat, pacea instaurându-se peste toată inima. Într-un final, a deschis ochii doar ca să observe că lampa se stinsese. Încăperea era scăldată în întuneric, însă acesta nu o mai speria.

Cu acea cutie de trabucuri la subsioara, Maelle pășea către intrarea de la piața familiei Rowley, cu mâna liberă ținându-și fusta ca să nu o împiedice la mers. Un clopoțel agățat deasupra ușii sună în semn de avertizare, iar domnul Rowley apărură instantaneu dintre rafturile înalte.

— Cu ce vă pot ajuta?

Maelle a întins cutia de trabucuri.

— Am venit pentru că i-am promis lui Petey că îi voi arăta niște poze. Poate primi musafiri?

O strălucire apărură în ochii bărbatului masiv.

— Petey a stat treaz ca să vă aștepte. Este în fosta cameră a fiicei mele-intrați pe ușa aceea și urcați scările. E a doua cameră pe stânga. Ușa e deschisă.

După care bărbatul se întoarse la treburile lui.

Maelle trecu repede pe lângă teigheaua înaltă de la capătul magazinului și îi zâmbi femeii care stătea în spatele acesteia numărând monedele dintr-o cutie din tablă. A trecut printr-o ușă lată și a văzut scările închise care erau puțin în stânga. La capătul lor a intrat într-o încăpere mare care era evident bucătăria și camera de zi a familiei Rowley.

Se opri pentru un moment și se holbă cu o vizibilă gelozie la cât de bine era dotată bucătăria și la cât de spațioasă era încăperea. În acel spațiu intrau probabil douăsprezece căruțe, iar asta doar în camera de zi. *Doamne, voi putea eu vreodată să renunț la căile mele pribege și să mă așez la casa mea, una care să nu aibă roți?* Apoi, aducându-și aminte de scopul vizitei sale, își urni picioarele ca să o ia pe holul din dreapta sa. A doua ușă era deschisă așa cum spusese domnul Rowley și îl văzu pe Petey sprijinit pe o grămadă de perne într-un pat mare. Maelle țâșni pe ușă.

— Bună, Petey! Îmi cer scuze că am întârziat. Eu-Se opri când își dădu seama că Petey nu era singur.

Începu să păsească mai cu grijă și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Bună și ție, Isabelle!

Femeia tânără se ridică în picioare de pe scaunul din colțul camerei și o fixă cu privirea pe Maelle.

— Te așteaptă răbdător de douăzeci de minute întrebându-se dacă ai uitat de el. Dacă îi faci o promisiune unui copil ai face bine să te ții de ea.

Cuvinte pline de mânie îi puneau un nod în gât lui Maelle. Cum îndrăzneă această fetișcană să o ia la rost? Dar mai puternică decât mânia era sentimentul de vinovăție. Care aproape i-au făcut genunchii să se îndoiaie. Cuvintele Isabellei îi sunau lui Maelle în minte, aducându-i aminte de un alt băiețel, de o altă promisiune pe care o făcuse aproape acum douăzeci de ani. Oare se întrebase Mattie vreodată dacă a uitat de el? Îi purta el pică oare pentru că nu își împlinise promisiune față de el?

Înghițind în sec, Maelle începu să se ocupe de Petey. Băiatul se uita la ea cu coada ochilor și cu bărbia tremurândă. Făcând abstracție de Isabelle, Maelle se așeză pe marginea patului din pene și luă mâna micuță a lui Petey într-a sa.

— Chiar ai crezut că am uitat de tine?

Petey a ridicat din umeri cu privirea ațintită în jos.

— Așa am crezut.

El rosti cuvintele atât de fin încât Maelle aproape că nu le-a auzit.

— Îmi pare rău că am întârziat. Aparatul meu a suferit un accident, iar prietenul tău Jackson a vrut să-mi cumpere unul nou. Am fost în fiecare magazin din oraș și a durat mai mult decât am crezut. Dar nu am uitat de tine, Petey. Am venit cât de repede am putut. Și l-am adus Pikes Peak cu mine. Maelle a întins cutia cu trabucuri.

Petey zâmbi.

— Muntele acela mare? Maelle luă capacul de pe cutie.

— Vrei să-l vezi?

Băiatul a dat aprobator din cap, dar apoi și-a întors privirea înspre

Isabelle.

— Pot să mă uit la poze?

Maelle a surprins privirea rece a Isabellei. Pentru câteva secunde a crezut că Isabelle îi va cere să plece. Dar Isabelle i-a zâmbit și a dat aprobator din cap.

— Bineînțeles că poți. Aplecându-și bărbia, a mai spus.

— Și mă voi uita și eu cu tine.

Maelle și-a întors capul ascunzându-și zâmbetul. Dacă Isabelle dorea să o intimideze trebuia să facă mai mult decât să se uite de sus la ea. Maelle era o bățăușă de profesie, ea-i rezolvase pe mulți bățăuși și era apărătorul celor slabi. Privirile acelea obraznice puteau să îi întindă nervii, dar nu aveau să o facă să plece. A așezat cutia de trabucuri pe pat lângă ea și îi spuse:

— Ia loc atunci. O să ai parte de o adevărată tratație. Sunt un fotograf foarte bun.

Aranjându-și fusta neagră, Isabelle se așează cu multă eleganță pe parte cealaltă a patului lui Petey. Au petrecut jumătate de oră uitându-se la fiecare fotografie în parte, iar Maelle le-a spus câte o mică poveste despre fiecare. Petey a râs foarte tare când Isabelle i-a mărturisit că s-a împiedicat de o stâncă și a căzut pe un cactus când se dădea în spate ca să aibă o mai bună priveliște la Great Salt Lake.

S-a abținut să râdă și ea de bucuria lui dezlănțuită.

— Nu e chiar așa de amuzant!

În realitate situația nu păruse atât de amuzantă pe cât părea privită acum prin ochii băiețelului.

Petey și-a acoperit gura cu ambele mâini iar ochii îi străluceau puternic de sub claiele de păr blond.

— Ți-au intrat ghimpi în fund? Cum i-ai scos?

Maelle îi aruncă o privire Isabellei. Femeia părea ca și cum ar fi înghițit un ac, atât de tare strângea din buze. În loc să-i dea un răspuns clar lui Petey i-a spus acestuia:

— Nu a fost ușor. Dar a meritat poza. Nu-i așa că e frumoasă? Atenția lui Petey se îndreptă din nou asupra pozei. Cea cu munții falnici din fundal, care se reflectau în apa lacului, era una dintre preferatele lui Maelle. Petey a ridicat o sprânceană.

— Ai pescuit cât timp ai stat acolo? Maelle a început să chicotească.

— Nu. Peștii nu pot să supraviețuiască în acel lac. Are salinitatea prea ridicată.

Băiatul a făcut ochii mari.

— Dar atunci la ce e bun lacul?

Zâmbindu-i plin de blândețe, Maelle i-a răspuns.

— E frumos să îl privești.

El s-a mai uitat o dată la poza din mâna lui Maelle și a dat aprobator din cap.

— Presupun că ai dreptate. Petey s-a întins lovind cutia de genunchii lui Maelle. Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat pozele, Mike.

Maelle s-a ridicat în picioare ridicând și cutia.

— Cu multă plăcere, Petey. Mă bucur că ți-au plăcut. El și-a ridicat pătura până la piept.

— Pariez că faci și portrete frumoase. Îmi faci și mie o poză cu Isabelle?

Maelle o privea pe Isabelle care încă stătea așezată pe pat cu mâinile în poală și cu spatele drept ca o scândură.

— Poate... dacă vrea și Isabelle.

Femeia mai tânără și-a ridicat sprâncenele delicate.

— Din felul în care i-ai răspuns lui Petey pot să presupun că ai avut succes în căutarea unui nou aparat?

— Nu am găsit nimic potrivit în oraș, dar am găsit unul în catalogul

Sears & Roebuck.

Maelle își reținea în continuare oftatul care se chinuia să iasă.

— Acum trebuie să aștept să mi-l expedieze și nu am nimic de făcut între timp. Nu sunt obișnuită să nu fac nimic, spuse ea chicotind jucăuș.

Isabelle își prinse bărbia între degete și căzu pe gânduri.

— Ai un scris frumos?

— Dacă am un scris frumos? Maelle se uită la Isabelle.

— Ce legătură are aceasta cu ce spuneam?

Isabelle s-a ridicat și a ocolit patul, fusta mișcându-se grațios. Își puse mâinile în șold și cu capul înclinat spuse:

— Am nevoie de... un fel de secretară.

Să lucreze pentru Isabelle? Maelle a făcut un pas înapoi.

— Nu sunt sigură că - A vorbit Jackson cu tine despre casa pentru orfani care va fi ridicată la nord de oraș?

Întrebarea atât de directă i-a stârnit lui Maelle curiozitatea.

— Nu, nu mi-a spus nimic.

Isabelle aruncă o privire în direcția patului. Petey stătea cu ochii închiși deoarece i se făcuse somn. Ea se îndreptă înspre hol făcându-i lui Maelle semn cu capul ca să o urmeze. Isabelle închise ușa în urma ei și continuă cu o voce înceată.

— În câteva săptămâni va avea loc o ceremonie de începere a lucrărilor la o școală pentru orfani și pentru copiii nevoiași. Școala va oferi copiilor cazare și masă, o educație adecvată și posibilitatea de a învăța o meserie care să îi ajute să își asigure traiul când vor termina cursurile.

— E o idee foarte bună.

— Bineînțeles. Cu toate că Isabelle vorbea încet, vocea acesteia era plină de zel.

— Este condamnabil faptul că acești copii sunt lăsați să trăiască pe străzi, noapte și noapte, nesupravegheați și lăsați să îndure greutăți. Petey al nostru ar fi avut acum două picioare dacă ar fi existat o astfel de școală care să-l ajute. Sper ca niciun copil din Shay's Ford să nu mai treacă prin ceea ce a trecut Petey.

Maelle își încrucișa brațele.

— Sunt de acord cu o astfel de școală. Dar care e rolul unei secretare în toată această poveste?

— După cum spuneam, inaugurarea este doar peste câteva săptămâni. Am suficiente mijloace financiare ca să construiesc clădirea și să o pun în funcțiune, dar va fi nevoie de fonduri considerabile ca să susțină funcționarea școlii pe termen lung.

Isabelle strângea din buze.

— Există numeroși oameni de afaceri prosperi care contribuie la cauze nobile. Am convingerea că această cauză este cea mai nobilă având în vedere că privește bunăstarea copiilor. Dar acești oameni de afaceri nu vor afla despre această posibilitate dacă nu sunt informați.

— Deci ai nevoie de cineva care să le aducă la cunoștință, spuse Maelle nedumerită.

— Da. Am nevoie de cineva care să mă ajute să scriu scrisori de invitație oamenilor de afaceri prin care aceștia se angajează să contribuie lunar. Timpul este foarte prețios, iar eu pur și simplu nu am destule ore libere între lucrul la piață și ajutorul pe care i-l dau lui Petey până se reface.

Maelle ridică din umeri întrebătoare.

— Nu poți merge la ziar să tipărești niște pliante? Isabelle se încruntă și strânse din dinți.

— Un pliant ar oferi informațiile necesare, dar ar fi foarte impersonal. O invitație scrisă de mână poate favoriza un răspuns pozitiv, nu crezi?

Un zâmbet ștrengăresc îi apărură scurt pe buze.

— Îi cunosc îndeajuns pe cei înstăriți ca să știu că le place să creadă că ei sunt singurii cărora li se cere să ia parte la o cauză anume. Astfel apoi se pot mândri și își pot întreține sentimentul de importanță a propriei persoane.

— Isabelle o prinse pe Maelle de mânecă.

— Poți să mă crezi pe cuvânt, domnișoară Mike, o invitație scrisă de mână e singurul mijloc de informare acceptabil.

Maelle îi privea mâinile Isabellei. Aceasta avea unghiile tăiate, pielea era roșie și crăpată. Mâinile de fată

muncitoare nu se potriveau cu vorbirea educată și alura de față înstărită a acestei tinere femei. O privi pe Isabelle în ochi.

— Cum ai ajuns să fii implicată în acest proiect?

Isabelle se uită la Maelle momente îndelungate, cu ochii ei de un verde puternic, mari și nemișcați, ca și cum ar fi căutat după motive ascunse. În cele din urmă a ridicat mâna și a arătat spre camera de zi a apartamentului.

— Dacă tot vorbim, ar fi bine să ne facem comode.

Cele două femei stăteau față în față, în două scaune din păr de cal, în fața unui geam deschis așezat într-un cadru ornat cu dantelă îngălbenită. Partea de jos a cadrului se umflase și căzuse, într-o notă disonantă, iar de afară le tachina un miros de proștețime.

Isabelle își așază mâinile în poală și o fixa pe Maelle cu o privire imperturbabilă.

— Dacă e să te implici în acest proiect cu școala poate ar fi bine să cunoști toate detaliile. Isabelle a tras aer adânc în piept, ca și cum și-ar face curaj pentru o luptă.

Maelle îi răspunse foarte calm:

— Isabelle, nu trebuie să te simți obligată să împărtășești cu mine problemele tale personale.

Isabelle afișă un zâmbet fin.

— Îți mulțumesc. Dar dacă vei auzi toată poveste poate vei fi dispusă să faci mult mai mult decât să scrii doar invitații.

Maelle s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat picioarele.

— Nu sunt o întreprinzătoare avută așa că nu cred că te voi putea sprijini financiar.

Isabelle zâmbea diafan.

— A, nu aveam nici cea mai mică intenție să îți solicit sprijinul financiar. Dar-a ridicat grațios degetele-o să am o cerere cu privire la tine odată ce vei ști toată povestea. Astfel că te rog să ai răbdare și voi face tot posibilul să fiu succintă.

Maelle se mușcă de partea interioară a obrazului ca să nu râdă. În scurta perioadă de când o cunoștea pe

Isabelle observase că tânăra femeie numai succintă nu era.

— Vezi tu, cu mai multe luni în urmă fratele meu m-a dat afară din casa noastră din zona orașului Kansas. Părinții noștri muriseră într-un accident, iar el era executorul testamentar al tatălui nostru. Niciodată nu a ținut la mine...

Preț de o secundă tonul hotărât al Isabellei a început să tremure, durerea făcându-i sprâncenele să se încrunte. Dar și-a revenit repede și a continuat la fel de hotărâtă.

— El a profitat de oportunitatea de a scăpa de mine o dată pentru totdeauna. În urmă alungării mele de acasă m-a părăsit și logodnicul meu.

Uitându-se la Isabelle, Maelle nu ar fi ghicit că o astfel de durere se ascundea în inima ei sub acea înfățișare. Probabil că aroganța tinerei femei era într-o anumită măsură o măsură de protecție.

— Kansas este în partea cealaltă a statului. Cum ai ajuns în Shay-s Ford?

— Am acceptat postul de servitoare la o familie de aici. În fine, după câteva săptămâni de muncă mi-a atras atenția clopotul unei capele.

Maelle simți o furnicătură în vârful creștetului. Sunetul clopotului îi atrăsese atenția și ei. Încă o asemănare cu Isabelle...

— La serviciul de la capelă am făcut cunoștință cu soții Rowley care mi-au oferit posibilitatea de a locui în camera lor liberă și de a lucra pentru ei. Isabelle zâmbi trist. Propunerea, cu toate că era una modestă, era de preferat în locul condițiilor care îmi erau oferite la reședința Drumfeld astfel că am acceptat. Apoi, într-o noapte, Petey în acel moment pe fața femeii apărură primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul ei, iar acesta îi transformă înfățișarea - s-a așezat în patul meu neinvitat, și astfel m-am trezit implicată în munca de ajutorare a copiilor străzii. Mulțumită soților Rowley și Bibliei, care mi-a fost dăruită înainte să plec de acasă, L-am întâlnit pe Dumnezeu și am devenit parte din familia Sa.

Închise ochii pentru câteva secunde trăgând aer pe

nas cu o expresie de mulțumire pe față. A deschis ochii și a continuat.

— Inițial îmi propusesem că îmi revendic partea de moștenire și locul în societate ca să mă pot întoarce în Kansas, dar după ce am deveni un copil al lui Dumnezeu nu mai era la fel de important să mă întorc în cartierul Chesterfield. În schimb deci, îmi voi folosi moștenirea ca să construiesc își îndreptă umerii și își ridică bărbia „Căminul Reginald Standler pentru orfani și copii abandonati”.

Standler. O furnicătură puternică îi radie capul lui Maelle. Aceasta își scărpină creștetul.

— Reginald este fratele tău?

— O, nu. Reginald a fost tatăl meu, un bărbat minunat, iubitor și darnic. Sunt sigură că ar fi în întrutotul de acord cu modul în care folosesc banii pe care mi i-a lăsat.

Își ridică sprâncenele de culoarea focului, iar cu ochii mari și sinceri spuse:

— Niciodată nu m-aș fi gândit să încep un astfel de proiect dacă Dumnezeu nu m-ar fi adus în acest loc, la acești oameni. Sunt sigură că acesta este scopul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte pentru mine.

Maelle se gândea la cele două săptămâni pe care le petrecuse în Shay's Ford. Niciodată în toți anii în care călătorise nu mai rămăsese atâta vreme într-un singur loc. Mai era și furnicătura pe care o simțise în timp ce Isabelle îi povestea, furnicătură pe care o simțise de nenumărate ori în acest oraș... Era planul lui Dumnezeu ca ea să se implice în proiectul acelei școli? Ea se înclină ușor în față.

— Cu bucurie te voi ajuta la redactarea acelor scrisori. Isabelle își înclină capul, iar ochii i se luminară.

— Îți mulțumesc. Iar cea de-a doua rugămintă este cu privire la abilitatea ta de a face poze.

Maelle ridică din sprâncene și așteaptă în tăcere.

— Mi-ar face mare plăcere dacă ai surprinde ipostaze de la construirea căminului. Există vreo posibilitate să te conving să rămâi în Shayvs Ford până la ridicarea căminului?

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

Ce vrea să... La auzul vorbelor lui Clancy, Matt se opri din bărbierit și se întoarse cu fața înspre prietenul său.

— Ce s-a întâmplat? Bătrânul ținea în mână o hârtie.

— Am primit scrisoare asta cu poșta de ieri, dar este un pic neclară. Din ce înțeleg eu, ei bine... nu are cum să fie ce cred eu.

Clancy își freca bărbia, înclinând-o în față.

— Te poți uita și tu la ea și să-mi spui ce părere ai?

Matt așeză briciul deoparte și traversă camera până la Clancy. Aruncă o privire notei scrise de mână de la sfârșitul scrisorii și simțit un fior rece pe șira spinării când văzu semnătura: Lester Jenks. Luă scrisoarea de la început și se puse să citească rar.

Clancy stătea lângă Matt și murmură.

— Să mă acuze pe mine de vătămare corporală? Nu am făcut nimic altceva decât să să-l iau de lângă domnișoara fotograf. Nu l-am rănit cu nimic. Nu cât aș fi vrut...

După ce termină de citit scrisoarea, Matt i-o întinse lui Clancy, iar acesta din urmă se uită atent la el.

— Se pare că Jenks amenință că va face plângere împotriva ta, Clancy.

— Ce plângere poate face? El era cel care o deranja pe domnișoara. Și el e cel care a distrus aparatul. Eu și Jackson am încercat să o ajutăm. Cu siguranță oamenii legii vor putea vedea asta.

Matt sesiză îngrijorarea din vocea lui Clancy și, cu toată dorința de a-l liniști pe Clancy, văzuse puterea pe care Jenks o exercitase asupra altora. Se temea că Jenks va acționa exact cum amenința că o va face, iar Clancy va pierde lupta. Acesta arătă înspre scrisoare și zâmbi ușor, ca să-l încurajeze.

— Aici scrie că va vrea să vorbească înainte cu tine. Crezi... crezi că va veni aici? Stomacul lui părea să

deruleze nenumărate tumbe în așteptarea răspunsului lui Clancy.

Clancy se încruntă la vederea scrisorii.

— Nu scrie, dar dacă vrea să vorbească cu mine va trebui să vină aici. Eu cu siguranță nu voi merge la el. Am o slujbă care îmi ocupă tot timpul.

În acel moment ochii i s-au făcut mari.

— Dacă va veni aici, atunci...

Matt încuviință din cap. Dacă Jenks va veni aici, atunci avea să-l vadă pe Matt. Și poate îl va recunoaște. Stomacul i se răscolea de două ori mai repede.

Clancy cuprinse cu palma lui înăsprită antebrațul lui Matt.

— Să nu-ți fie frică acum, Matthew. Voi vorbi cu Gerald, Gerald va vorbi cu Jackson și vom rezolva această problemă fără ca acel bărbat să trebuiască să vină aici.

Matt voia din tot sufletul să îl creadă pe Clancy, dar știa că Jenks nu va lăsa familia Harders și nici pe Clancy să ia inițiativa. Însă nu dorea să-i spună asta lui Clancy. Săpunul de pe față i se uscaseră făcându-i pielea feței să se contracte, dar se sili să zâmbească.

— Nu-ți face griji cu privire la mine, Clancy. Gândește-te la situația ta-cum să rezolvi situația ca să scapi de plângere. Dacă Jenks o să vie pe aici, eu m-oi duce în hambar să stau cu oile. Nu cred că are să vină până acolo.

Clancy începu să râdă.

— Bineînțeles că nu. Ar putea să-și murdărească mâinile. Bărbatul dădu din cap, îndoi scrisoarea și o puse în buzunarul cămășii. Nu pot să respect un om care nu lucrează niciodată, ci doar stă și dă indicații altora. Un bărbat ca acesta... sentimentul pur și simplu mă răscolește... A continuat să bolborosească în timp ce ieșea agale pe ușă, luând-o pe drumul spre casa mare.

Matt își spală săpunul uscat de pe față fără ca să se mai bărbierească. Poate că își va lăsa barbă. Niciodată nu-i plăcuse să aibă barbă - îi irita pielea -, dar dacă asta îl va împiedica pe Jenks să îl recunoască, atunci poate că merită

să o păstreze.

Maelle

Shay's Ford, Missouri

Maelle stătea în fața unei oglinzi mici prinsă de peretele căruței, cu pieptenele ridicat în aer, când o bătaie din capătul căruței îi întrerupsese șirul gândurilor.

— Cine e?

— Jackson Harders, Mike.

Punând peria deoparte, lăsă trapa în jos și îi zâmbi lui Jackson.

— Nu-mi spune că Isabelle te-a mai trimis cu o serie de adrese. Ea lăsă să-i atârne degetele și își mișcă mâna înainte și înapoi.

— Mă doare mâna de la atâtea scrisori de redactat.

Jackson nu i-a zâmbit înapoi și un sentiment de neliniște o cuprinsese. Se ghemui pe trapă lăsându-se la nivelul lui.

— Ce s-a întâmplat? E ceva cu Petey?

Cu toate că băiețelul era mult mai bine-și chiar reușise să facă câțiva pași sprijinindu-se pe niște cârje -, fragilitatea băiatului era un motiv de îngrijorare pentru toți cei ce-l cunoșteau. Jackson dădu din cap.

— Nu. Petey e în regulă. E vorba despre... El îi întinse un plic.

— Am primit asta cu poșta de ieri, dar nu am apucat să mă uit la ea decât târziu. Îmi este adresată, dar cred că ar fi mai bine să o vezi și tu.

Jackson îi înmâna plicul.

Maelle se ridică și se așeză pe trapă. Șuvițe mari de păr îi căzură pe față, iar ea le prinse cu mâna și le trecu peste umăr. Ea văzu că Jackson a observat mișcarea și, dintr-un motiv necunoscut, Maelle roși. Dar își ignoră sentimentul ciudat de rușinare și deschise plicul. Pe când terminase de citit plicul se îmbujora mai tare, însă de această dată motivul era mânia.

— Cine se crede acest om, să te acuze el pe tine-ea căuta cu privirea cuvintele de pe pagină „de intenție calomniatoare la adresa caracterul lui”.

Fluturând scrisoarea ofensatoare, ea exclamă:

— Acest bărbat nu are caracter! Tot ce ai făcut este să îmi sari în ajutor când el... el...

Ea înghiți în sec retrăind sentimentul de frică de atunci când el și-a plimbat degetele fine în sus pe brațul ei. Împingând scrisoarea în mâna lui Jackson, exclamă:

— Nu are niciun temei.

— Se pare că el e de altă părere, continuă Jackson înverșunat, arătând înspre ea cu scrisoarea, și va merge până în pânzele albe. O cută îi apărut lui Jackson între sprâncene. Acest tip de audieri creează o publicitate negativă.

— Crezi că va dauna campaniei tale de stopare a muncii efectuate de minori?

Briza de dimineață îi ridică o şuviță de păr și i-o suflă sub bărbie. Jackson părea fermecat de şuvița purtată de vânt. Maelle se ridică în picioare și luă o bucată de sfoară. Se întoarse cu spatele la Jackson, își legă părul în coadă la baza gâtului, și apoi se întoarse pe trapă.

Jackson îi răspunse ea și cum ea nu ar fi lipsit nicio clipă, însă vocea îi părea foarte încordată.

— Există posibilitatea ca acesta să ia amploare și să ne facă probleme deoarece presupusul atac a avut loc la o întrunire cu privire la munca prestată de copii.

El a oftat adânc, vesta din brocart apăsându-i pieptul de la prima tentativă de a inspira.

— Nu vreau să te expun unor întâlniri neplăcute, Mike, dar e posibil să trebuiască să depui plângere împotriva lui Jenks ca să pot dovedi că am fost provocat înainte să acționez.

Maelle își mușcă buza de jos cu ochii ațintiți la pumnii încheștați din poală, gândindu-se la ceea ce spusese Jackson. Se implicase în dispută când îi dăduse lui Jackson fotografiile și încondeind nenumărate scrisori. Îi păsa foarte mult de copiii în dificultate care prestează munci periculoase, solicitante, dar gândul că va trebui să îl vadă din nou pe bărbatul cu dintele din aur, fără inimă, care o tratase ca pe o prostituată ordinară o făcea să vrea să-și

închidă căruța și să plece cât de repede ar fi putut.

— Mike?

Jackson își așază mâna lui caldă peste pumnii ei. Când ea își ridică privirea și se uită în ochii lui, el continuă:

— Sper să pot rezolva asta fără implicarea instanței dar dacă Jenks va vrea să se judece vei depune mărturie cu privire la motivul pentru care l-am agresat verbal?

Undeva într-un ungher mai dosit al creierului, Maelle înregistra imaginea unui bărbat care îi ținuse mâinile într-a lui. Și totuși nu îi era frică. Ea aprobă ușor din cap.

— O să fac tot ce e nevoie, Jackson. Nu-l putem lăsa să împiedice promulgarea acestei legi.

El își retrase mâna.

— Îți mulțumesc!

Emoții ciudate și de nerecunoscut treceau prin inima lui Maelle. De ce atingerea mâinii lui pe a ei nu produse aceeași reacție pe care o produse atingerea lui Jenks? Maelle coborî de pe trapă și o închise. Degetele îi tremurau ușor când a pus cuiele la loc. Ea își împreună mâinile în timp ce se întorcea către Jackson și începu pe un ton obraznic:

— Ei bine, oricum sunt prinsă aici până îmi sosește aparatul. Și i-am promis Isabellei că voi surprinde ridicarea căminului pentru orfani, așa că mai bine mă fac folositoare cu ceva atât cât mai sunt prin oraș.

Mișcându-și brațele înainte conchise.

— Și tot vorbind de utilitatea mea... sunt sigură că Isabelle mai are scrisori pe care să le redactez.

Ea se grăbi să se depărteze fără a-i da ocazia să mai răspundă. Ghetele i se izbeau hotărâte de alea din lemn în timp ce înainta cu pași mari, cât de mult îi permitea fusta. I se părea frustrant că trebuia să facă pași mai mici din cauza fustei lungi când ar fi putut purta niște pantaloni. Iar cu pantalonii nu avea material care să i se înfășoare în jurul gleznelor. Când purta fustă nu putea umbla repede. Mersul lent le crea gândurilor, altfel răzlețe, ocazia să o năpădească și să o capteze.

Simți cum o cuprindea roșeața în obraji când își aminti de răspunsul ei la simpla atingere a lui Jackson. Ultima oară când o atinsese-îmbrățișarea din birou-aproape căzuse pe podea încercând să se depărteze de el. Dar de data aceasta nu se grăbise deloc să scape. În schimb, stătuse tăcută, cu mâinile ei sub palma lui mare, dând voie atingerii să continue. Pentru un moment trecător își dorise ca Jackson să încerce să o îmbrățișeze doar ca să vadă dacă încă i se părea respingător. Dorința de a fi îmbrățișată o luase prin surprindere. Când devenise ideea de a avea brațele unui bărbat în jurul ei ceva de dorit și nu ceva respingător?

Alungă aceste gânduri ciudate în momentul în care intră pe ușa deschisă a pieței familiei Rowley și se îndreaptă direct spre capătul magazinului.

Cocoțat pe un scaun înalt lângă tejghea, Petey izbucni într-un zâmbet larg când a văzut-o.

— Bună, Mike!

Maelle aruncă o privire prin magazinul cufundat în liniște.

— Unde sunt restul? Te-au lăsat cu toții singur-singurel? Petey început să chicotească.

— Eu am grijă de magazin. Dacă vine cineva să cumpere ceva trebuie să sun din clopoțel.

El a arătat înspre un clopoțel vechi din alamă de pe tejghea, iar apoi își încruntă fața, concentrându-se, înainte să înceapă să enumere.

— Tata Rowley este în magazie. Mama Rowley trage un pui de somn. O doare rău capul. Aaron este plecat la biserică să facă un pic de curățenie. Iar Isabelle a plecat până sus să vadă cum e mama Rowley.

Maelle se propti cu cotul pe tejghea.

— Atunci o s-o aștept pe Isabelle aici, dacă nu te superi.

— Nu mă deranjează.

Petey îi imită poziția punându-și și el cotul pe tejgheaua din lemn.

— Ți-a sosit aparatul?

— Nu, încă nu.

Băiatul suspină.

— Abia aștept să-mi faci poză. Isabelle a spus că vom fi toți în poză, mama și tata Rowley, Isabelle și Aaron. Va fi ca o poză de familie.

Un zâmbet trist se așternu pe fața lui Maelle. În timp ce pe de o parte era mulțumitoare că acest copil al străzii și-a găsit un cămin, o cuprinsese dorința de a revedea poza pe care i-o dăruise lui Mattie. Ca să-și aducă aminte de vremuri când făcea și ea parte dintr-o familie.

— E o idee foarte bună. Atunci va trebui să revin prin Shayrs Ford peste un an sau doi să mai fac una ca să vezi cât ai crescut.

Petey își îndreptă spatele și ridică din sprâncene.

— Pleci?

— Mă tem că da, Petey.

Maelle își dădu seama acum că într-adevăr se gândea cu părere de rău la faptul că părăsește acea comunitate. Șederea prelungită i-a stârnit dorința, pe care o înăbușise atâta vreme, de a se așeza undeva. Cu toate acestea știa că nu se stabili așeza undeva până nu își va fi găsit fratele și sora.

— Sunt fotograf ambulant. Trebuie să călătoresc.

Fără să o prevină, Petey sări din scaunul înalt în brațele lui Maelle. Se dădu un pas înapoi din cauza greutateii copilului, dar îl prinse și-l strânse în brațe.

El își puse brațele subțiri în jurul gâtului ei și o strângea tare.

— Atât de tare îmi doresc să nu trebuiască să pleci, Mike. Respirația lui îi mângâia urechea lui Maelle, iar vocea îi tremura de emoție.

Maelle își înghiți lacrimile care o amenințau să se ivească.

— O, Petey... Ea inspiră mirosul băiatului, bucurându-se de senzația trupului său în brațele ei. Cu doar câteva minute în urmă își dorise ca cineva să o strângă în brațe. Acum, se gândea ea că a ține pe cineva în brațe era la fel de bine ca și a fi ținută în brațe. Brațele lui strânse în jurul

gâtului ei au slăbit legătura care îi strângea părul și bucle mari de păr îi coborâră peste umăr în timp ce se aplecă să-l așeze pe scaun.

Aplecându-și capul la câțiva centimetri de al băiatului, ea îi spuse:

— Îți promit că voi reveni, Petey. Ești prietenul meu și voi reveni să văd ce mai faci.

Cu seninătatea unui copil, fața i s-a luminat toată.

— Și-mi vei vedea noul meu picior de lemn. Peste puțină vreme va trebui să ajungă.

Maelle începu să râdă.

— Și da voi veni să-ți văd piciorul de lemn. Imaginează-ți că, pe când voi reveni, tu vei putea alerga.

Petey afișă un zâmbet larg și adorabil.

Un tropăit pe scări îi anunță că cineva se apropie. Isabelle a apărut de după colț, iar fața i se înroși.

— Petey, îmi pare rău că am stat atât. ești - privirea îi căzu asupra lui Maelle și s-a oprit atât de brusc încât părea că se izbește de un zid de cărămidă. Ea făcu ochii mari, cu gura căscată de uimire.

— Mike... Ce...

Maelle se încruntă uitându-se la Petey.

Isabelle păși înspre ea întinzând mâna. Ea luă o suviță din părul lui Maelle între degete și îl lăsa să cadă.

— Ai un păr atât de minunat. Are o culoare atât de bogată-e de un roșu aprins cum e frunza de stejar la sfârșitul lui octombrie. Buclele acelea sunt naturale? Ținându-l tot timpul prins în coadă nu mi-am dat seama...

Isabelle o prinse pe Maelle de umeri și o întoarse, iar apoi Maelle simți degetele Isabellei mângâindu-i pe lungime părul desfăcut. Atingerea ușoară îi produse un fior în tot corpul. Isabelle trebuie să își mai fi băgat încă o dată degetele în părul ei pentru că simți o mică smucitură, ceea ce-i aminti de obiceiul tatii de a o trage ușor de bucle, ca să o tachineze. Lui Maelle i se așeză un nod în gât.

— E doar păr, a spus ea îndepărtându-se de Isabelle. Căuta pe jos bucata de ață.

Isabelle își împreună mâinile sub bărbie.

— Asta îmi aduce aminte de părul mamei mele, cu toate că al ei nu era atât de des precum al tău și nici așa de lung. Ea mă lăsa să îl periez și apoi să îl aranjez în coc la spate.

Remarca sinceră a Isabellei a dus-o pe Maelle cu gândul la Irlanda, la o colibă mică, la un scaun de lângă foc și la imaginea mamei ei din fața licăririi flăcărilor, răsucind o panglică roz în jurul cozii lungi până la brâu de un roșu strălucitor...

Capul început să o furnice de la această amintire și dădu din cap alungând imaginea.

— Eu prefer coada.

Își legă repede coada și o strânse bine.

Imaginea aceea de dor din ochii verzi ai Isabellei dispăru. Ea își îndreptă umerii înguști și spuse brusc:

— Atunci ești pregătită să redactezi scrisori?

— Da. Câte mai avem?

O licărire apăru în ochii Isabellei.

— Îndeajuns cât să te țină ocupată în această dimineață.

Maelle scoase un geamăt puternic care îl făcu pe Petey să râdă. Maelle se îndreptă spre masa din colțul micului dormitor al Isabellei, scoase capacul călimării cu cerneală și își începu scrisoarea pe care deja o știa pe dinafară. *Stimate domn...*

31

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

Sătul după un mic dejun copios, Matt luă colțul din spate al casei uriașe, în timp ce se îndrepta spre hambar. El și Russ aveau să-și petreacă dimineața ducând oile la păscut pe pajiștea din nord. O trăsură care se apropia i-a atras atenția, așa că se opri, înclinând pălăria ca să se ferească de razele soarelui.

Îl observă pe Jackson în fața trăsurii și ridică mâna ca să-l salute. Jackson opri trăsura lângă Matt și îl privi cu o căutătură serioasă.

— Matt, îl cauți te rog pe Clancy și să-l aduci la casă?

Trebuie să vorbim.

Jackson nu îi urase bună dimineața lui Matt, ceea ce îi produse îngrijorare acestuia din urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Desigur, știu unde este. Este totul în regulă?

— Nu. Jackson își freca ceafa. Ridicând hățurile, spuse.

— Grăbește-te, bine Matt?

Jackson plescăi din limbă și murgul se azvârli ascultător înainte.

Matt așteptă ca trăsura să pornească înspre casă înainte ca să o ia în direcția hambarului cu oi. L-a găsit pe Clancy în primul staul cu grebla în mână, adunând paiele murdare. Dar a lăsat-o instantaneu din mână când Matt i-a spus că Jackson e la casa mare și îl caută.

— Trebuie să fie cu privire la scrisoarea de la Jenks, se vaită el și își flutură brațele în timp ce se îndrepta spre ușa mare. Gerald mi-a spus că Jackson va rezolva toate treburile.

Matt pășea tropăit pe lângă Clancy.

— Jackson nu părea prea fericit. Crezi că nu va reuși să le rezolve?

Clancy îi aruncă lui Matt o scurtă privire.

— Bineînțeles că le poate rezolva. El cunoaște legea, iar legea nu mă poate pedepsi pentru că am făcut ceea ce trebuie.

Matt îl cuprinse pe Clancy cu o mână.

— Ai dreptate Clancy. Totul se va rezolva.

Cei doi au ajuns la intrarea din spate, iar Clancy se opri pentru un moment frecându-și bărbia.

— Eu ți-aș spune să intri dar...

— Nici gând. Matt făcu un pas în spate. Am treburi de rezolvat. Îmi poți spune la prânz cum au decurs treburile.

Clancy dădu repede din cap, deschise ușa și ieși.

Matt revenit la treburile lui, dar în timp ce privea cum câinii mânau oile spre locul de păscut gândurile îi erau tot la casa mare. Cum îl va împiedica Jackson pe

Jenks să înainteze plângere împotriva lui Clancy? Ce va face domnul Harders dacă Jenks va reuși să-l bage pe Clancy în pușcărie? Cei doi erau mai mult decât șef și angajat, erau buni prieteni. Celelalte două ajutoare, José și Parker, erau mai apropiați ca vârstă de Matt și erau la fermă doar de câțiva ani. Domnul Harders și Clancy lucraseră împreună de mai mulți ani decât avea Matt însuși. Matt a tresărit în șa alungând gândul neplăcut.

— Trebuie să încetez să mă gândesc că se va întâmpla ce e mai rău, a mormăit el, mângâind cu mâna cu mânușă gâtul lucios al lui Russ. Biblia spune că lucrurile lucrează spre binele celor care îl cunosc pe Dumnezeu și fac voia Lui. Clancy cu siguranță se încadrează. Va fi bine.

Aceste vorbe rostite cu voce tare i-au adus pacea, și restul dimineții a trecut ușor.

Când s-a întâlnit cu ceilalți pentru prânz expresia apăsată a lui Clancy i-a alungat pacea din acea dimineață.

— Clancy? Ești bine?

Domnul Harders a întins farfuria cu chifle din mălai.

— Am avut o dimineață grea Matt. Nu doar că Lester Jenks aduce acuzații nefondate, dar a făcut o ofertă pentru un teren pe care o tânără dorea să îl cumpere ca să construiască o casă pentru orfani.

Bărbatul a suspinat.

— Trebuie să recunosc că nu sunt dornic să-l am ca și vecin.

Matt și-a pus o chiflă în farfurie cu toate că pofta de mâncare tocmai îi dispăruse. Mâinile îi tremurau când i-a întins farfuria lui Clancy. Smulgând farfuria din mâinile lui Matt, Clancy izbucni.

— Bărbatul acela aduce o grămadă de necazuri! Domnul Harders luă o expresie posomorâtă.

— Ai dreptate, Clancy, dar mă tem că de data asta este în avantaj. Clancy i-a împins farfuria lui José fără ca să își ia vreo chiflă și îi aruncă lui Matt o privire neîncrezătoare.

— El îi va pune pe câțiva bărbați să spună că doar s-a oferit să-i care aparatul domnișoarei-iar eu am început

cearta pentru că voiam să o duc eu.

Matt se uită uimit la domnul Harders.

— E în stare de așa ceva?

Şeful ridică din umeri punându-şi fasole şi şuncă în farfurie.

— A făcut asta deja. Din spusele lui Jackson fiecare dintre bărbaţii care au fost martori la altercaţia dintre Clancy şi Jenks au împrumutat bani de la Jenks în trecut. îi sunt datori, iar acum îşi colectează datoriile cerându-le sprijinul.

— Dar nu e corect!

Matt îşi puse instinctiv un polonic de fasole în farfurie când domnul Harders i-a întins oala, dar nu şi-a ridicat lingura ca să mănânce.

— Cineva trebuie să-l oprească. Nu poate pur şi simplu să continue să le facă rău oamenilor!

Se lăasă liniştea după izbucnirea lui Matt. José şi Parker mâncau în linişte şi priveau pe furiş în jurul mesei. Farfuria lui Clancy era tot goală şi îşi ţinea pumnii încheşti în poală. Domnul Harders ţinea furculiţa în mână, dar nu o folosea ca să ia din grămada de fasole din farfurie. Privirea domnului Harders se întâlneşte cu a lui Matt.

— Eşti foarte pornit pe tema aceasta.

Bătăile alarmate ale inimii lui Matt dovedeau spusele şefului.

— Poţi să-mi spui de ce?

Matt simţea privirea lui Clancy fixându-l, dar nu se uită la colegul său de cabană. Se forţa să privească în farfurie şi suflă printre dinţii încheşti.

— Pur şi simplu... nu-i corect.

Domnul Harders făcu o grimasă, mişcându-şi mustaţa. îl fixă pe Matt făcând ochii mici.

— Sunt de acord cu tine, fiule. Jackson va face tot posibilul să o ajute pe Isabelle să cumpere terenul şi să demonstreze ca acuzaţiile lui Jenks sunt neîntemeiate. Şi pe el îl paşte un proces pe care Jenks vrea să i-l intenteze.

Lui Matt i-a căzut faţa de uimire.

— Un proces? Pentru ce?

— Pentru calomnie în ceea ce-i privește caracterul.

— Omul ăsta nu are caracter, bolborosi Clancy. Matt îl aprobă.

— Astfel că sunt multe în joc. Dar rămân încrezător. Și vi-aș fi recunoscător dacă ne-am uni cu toții în rugăciune-expresia lui plină de pasiune îi emoționa pe toți-ca săptămâna viitoare când Jenks va veni aici să putem rezolva toate problemele fără să implicăm instanța.

Dintr-odată lui Matt i se păru că aerul din piept i se blocase. Se chinuia să respire. El... el va veni aici?

— Da, marți. Domnul Harders se încruntă.

— Matt te simți bine?

Broboane reci au început să-i curgă pe spinare. Pe spinarea lui plină de cicatrice. Îndepărtă scaunul de lângă masă, picioarele acestuia scârțâind pe podeaua de lemn.

— Nu, domnule. Vă rog să mă scuzați. Matt țâșni pe ușa din spate, luă colțul casei și se aplecă peste tufișuri în timp ce stomacul i se crispa, expulzând puținul conținut. O mână îl atinse pe spate, iar el tresări, îndreptându-se, cu ochii închiși și chinuindu-se să inspire.

— Matt? Era vocea lui Clancy.

— Îmi pare rău, Clancy.

Își șterse gura cu dosul palmei și se întoarse încet cu fața înspre prietenul său. Pământul părea că se rotește, așa că își puse mâna pe peretele rece din piatră ca să se sprijine.

— Vreau să te ajut, dar... nu pot să fiu aici când va veni Jenks. Dacă mă recunoaște...

Clancy dădu din cap, cu ochii plini de tristețe.

— Știu, Matt. Dacă vrei să pleci, îi explic eu lui Gerald după ce vei pleca. N-o să-ți poarte ranchiună. Este un bărbat corect.

Matt dădu amărât din cap. Știa că domnul Harders este un om corect și îl dureau sufletul să-și dezamăgească șeful, dar cum putea să stea? **r i 1** - *O, Dumnezeule, mi-am dorit atât de mult să-mi fac din Locul ăsta casa mea...*

Shay's Ford, Missouri Aprilie, 1303

Din scaunul înalt al căruței, Maelle pocni din hățuri și spuse: – Haide Samson, să mergem și să facem poza aceea.

Ea zâmbi când Samson porni a traversa drumul de piatră cubică ce ducea către piața Rowley. Nu doar că ziua era frumoasă și adia o briză plăcut mirositoare, iar soarele scânteia și îi încălzea părul, dar îi sosise și noul aparat. Acum era așezat în spatele căruței, într-o cutie special făcută pentru transport.

Jackson îi cumpărase un aparat Eastman Century View, cel mai bun model disponibil în catalog. Maelle își petrecuse aproape toată dimineața citind manualul de utilizare ca să se obișnuiască cu el. Vechiul ei aparat folosea plăci uscate, dar acesta folosea film drept, motiv pentru care, spera Maelle, să fie mai ușor de folosit și de depozitat. Poza lui Petey și a familiei sale adoptive-prima pe care avea să o facă cu noul aparat-o va ajuta să-și dea seama dacă se va putea de folosi noul și modernul său aparat.

Maelle trase de hățuri făcându-l pe Samson să se oprească în dreptul pieței. Toată familia Rowley o aștepta pe trotuar. Aaron îl căra pe Petey, iar acesta își ridică mâna, așezat cum era pe umerii lui Aaron, ca să-i ureze bun venit lui Maelle.

– Mike! Ai ajuns! Mama Rowley vrea să ne faci poza aici în fața pieței. Se poate?

Maelle coborî din căruță și se îndreptă spre familie.

– Bineînțeles. Pot să vă fac poza oriunde doriți.

Doamna Rowley puse mâna pe medalionul prins în mijlocul unor volănășe vapoaroase de sub bărbia ei dublă.

– Nu va arăta foarte natural dacă ne plasăm pe un fundal pictat. Vrem să apărem așa cum suntem, proprietarii modești ai unui magazin.

Maelle zâmbea. Nu o văzuse niciodată pe Helen Rowley la lucru în magazin ca să poarte bluza albă cu volănășe și fusta neagră plisată, și nici pe Aaron sau pe domnul Rowley purtând haina de costum când aranjau rafturile. Dar trebuia să recunoască faptul că aceștia

alcătuiau o familie chipeșă, incluzându-l pe Petey, care purta un costum Lord Faunteroy pentru copii cu materialul de la piciorul drept îndoit la spate și prins cu o agrafă ca să nu încurce. Acesta avea mai multe volănașe sub bărbie decât doamna Rowley.

Maelle îi mișcă ușor marginea pălăriei.

— Ce drăguț arăți la costum!

Băiatul îi zâmbi. Mama Rowley m-a obligat să îl port. Eu aș fi preferat să port cămașa și pantalonii mei.

Familia Rowley i se alătură lui Maelle râzând pe seama lui Petey. Aaron îl lăsă pe băiat jos, iar acesta își puse cârjele la subsiori. Ochii lui Petey de un roșu aprins străluceau când se uită întrebător prin preajmă.

— Unde e Isabelle? Vreau să apară și ea în poză.

— Mă duc eu să o chem, spuse Aaron și dispăru înăuntru.

În timp ce Maelle își pregătea trepiedul, la colț se strânsese deja un grup de oameni care o priveau. Fiind obișnuită cu spectatorii a ignorat șoaptele și privirile în timp ce măsura la ce distanță de geam va trebui să așeze familia ca să nu fie acoperiți de umbră și totuși frontispiciul pieței să fie vizibil în poza finală.

A vizualizat în minte amplasarea familiei și a decis să-l pună pe Petey în mijloc, pe cei doi bărbați în spatele lui și pe cele două femei în margine. Fețele lor-parte focalizată a pozei-vor forma litera M.

„Aici”, a arătat ea indicând locul de pe trotuar, „și aici”. Ralph și Helen Rowley și-au luat locurile ascultători. „Iar tu, Petey, vei sta în mijloc”. Băiatul se deplasa mișcând cârjele în față și apoi balansându-și corpul după ele. Maelle l-a făcut să chicotească atunci când l-a prins de subsiori și l-a mutat câțiva centimetri. În secunda în care a terminat de aranjat pe Petey, Aaron și Isabelle au pășit afară.

Isabelle ținea o carte mică legată în piele.

— Pot să țin și Biblia în poză? Maelle nici nu se uit [la ea.

— Bineînțeles. Acum, tu Aaron vei sta lângă Petey,

iar...

— Nu! Fața lui Petey afișa o expresie posomorâtă. Vreau ca Isabelle să stea lângă mine. Se poate?

Maelle se încruntă. Dacă ar fi pus-o pe Isabelle în mijloc se pierdea distribuția echilibrată a fotografiei. Dar privind fața lui Petey și-a dat seama că nu-i poate refuza cererea. Ea oftă.

— Atunci, domnul și doamna Rowley vor schimba locurile între ei. Ei au făcut întocmai în timp ce doamna Rowley se foia și își aranja volănașele. Apoi Maelle se întoarse înspre Isabelle.

— Stai lângă Petey, te rog, iar Aaron va sta în margine. Petey zâmbea.

— Îți mulțumesc, Mike!

El îi aruncă o privire Isabellei, iar aceasta îi întoarse zâmbetul. Ceva în aspectul femeii mai tinere-linia maxilarului, înfățișarea părului de un roșu rezonant, tandrețea din ochii de culoare verde-o făcură pe Maelle să simtă furnicăture în creștet. Își scutură capul ca să înlătore senzația.

Maelle păși apoi în spate ca să vadă poziționarea lor și făcu ochii mici. O umbră mică se profila lângă piciorul lui Aaron din pricina capetelor celor din asistență care blocau lumina soarelui.

— Nu faceți vă rog câțiva pași mai în spate? Ea își întoarse privirea înspre trotuar, încruntându-se.

— Încă puțin, vă rog.

Zona din jurul picioarelor lui Aaron se luminează.

— Acum e bine. Vă mulțumesc.

Păși mulțumită în spatele aparatului și privi prin vizor. Ținea un ochi închis, iar cu ochiul deschis focaliza pe fiecare persoană în parte trecând cu privirea de la stânga la dreapta, de la domnul Rowley, la doamna Rowley, la micuțul Petey, la Isabelle care strângea în mâini Biblia... și îngheț.

Creștetul o semnaliza din nou” ca și cum ar fi fost lovit de fulger. Urechile îi şuierau de la intensitatea senzației. O amintire îi reveni în minte-propriile ei mâini,

tinere și delicate care întindeau o Biblie neagră și veche unui bărbat înalt. Ecoul vocii ei de copil se auzea șoptit în minte: „*Luați vă rog Biblia familiei... pentru Molly?*”

Se îndreptă instantaneu de spate uitându-se peste aparat la Isabelle, la expresia de pe chipul ei în timp ce îi zâmbea lui Petey. Măinile începură să-i tremure în timp ce imaginea Isabellei apărea și dispărea suprapunându-se cu o altă imagine. O imagine alb negru. Imprimată pe hârtie. A unei alte femei, într-un alt loc-într-o altă țară-care ținea în poală un bebeluș și îi zâmbea exact în felul în care zâmbea acum Isabelle. *O, Tată Ceresc, de ce nu am observat mai devreme?*

Respirația o luase razna în timp ce păși în fața camerei. Maelle se temea că picioarele ei care tremurau vor ceda. Dar cumva a reușit să străbată câțiva metri în față, în vreme ce privirea i se plimba între Cartea din mâinile Isabellei și fața acesteia. *Se poate așa ceva?* Speranța prinse viață în inima ei și se forță să rostească un cuvânt:

— M... Molly?

Mattie

Ferma Rocky Crest

Matt se încheie la cămașă, iar privirea îi era îndreptată înspre poza de pe măsuta de lângă pat. El oftă adânc, având o greutate mare pe inimă.

— Maelle, a spus el cu voce tare, nu-i așa că nu îți ușurez cu nimic situația?

Cu toate că trebuia să se întoarcă la țarc-i se dăduse voie să își schimbe cămașa după ce și-a agățat mâneca într-o sârmă ghimpată care aproape îi sfâșiase mâneca în două a mai stat un minut și luă în mână poza familiei în timp ce era așezat pe marginea saltelei deformate. Uitându-se la fețele imprimate în alb și negru pe hârtie încercă să le readucă la viață în mintea sa. Dar trecuseră prea mulți ani.

Cum arată oare acum Maelle, se întreba el în timp ce trecea degetele peste buclele fetei Maelle. Apoi trecu cu privirea asupra bebelușului Molly. Și-a adus aminte că

bebelușa Molly avea un păr roșu aprins, iar ochii erau verzi de culoare trifoiului. Oare chiar își amintea cum tatăl lor spunea ca fetița era la fel de frumoasă precum mama lor, sau doar își imagina?

Cel puțin putea vedea singur cât de frumoasă fusese mama lor. Avea dovada în mână și petrecuse mai multe minute privind la imaginea lui

Brigid Gallagher.

Matt mai oftă încă o dată, de data aceasta încărcat cu regrete. Cât de diferită ar fi fost viața dacă mama și tata nu ar fi murit în incendiu... Nu ar fi ajuns la orfelinat, nu ar fi fost îmbarcați pe tren, nu ar fi fost despărțit de Maelle și de Molly, nu ar fi ajuns la Jenks...

Un val de îngrijorare îl izbi când își aduse aminte de vizita la fermă planificată de Jenks pe ziua următoare. Nu putea sta, nu acum când avea să vină Jenks. Strânse fotografia la piept și o întrebare atât de cunoscută îi reveni în minte sub forma unei rugăciuni.

— Cum mă va găsi Maelle, Doamne, când îmi găsesc mereu alte interese și mă tot mut?

Matt izbi fotografia de masă și se ridică. În ciuda nevoii sale de a rămâne nu avea de ales. Dacă Jenks vine, el trebuie să plece cât mai departe. Clancy spunea că domnul Harders va înțelege. ieși din cabană, hotărârea făcându-l să-și țină umerii drepti. Avea să se comporte exemplar în ultimele ore pe care le va petrece la ferma Rocky Crest.

Maelle

Shay's Ford, Missouri

Isabelle își înclină capul cu sprâncenele arcuite de uimire.

— Cum mi-ai spus?

Maelle își umezi buzele uscate privind la fața Isabellei. Nedumerirea femeii mai tinere era evidentă. Rușinea puse stăpânire pe ea. Anii în care a sperat, s-a rugat și și-a dorit să o găsească au făcut-o să vadă lucruri care nu erau reale. Maelle dădu din cap.

— Nu, nu am spus nimic. Și se întoarse înspre aparat.

O mână mică a prins-o de braț și a oprit-o. Privea mână-mână de femeie muncitoare a Isabellei. Degetele subțiri și feminine în ciuda pielii uscate și a unghiilor neîngrijite. Maelle a ridicat privirea înspre fața Isabellei, iar ochii ei verzi ai Isabellei o pătrundeau adânc.

— Mi-ai... mi-ai spus cumva... Molly?

Neîndrăznind să respire, Maelle se strădui să dea afirmativ din cap.

— De unde o cunoști-pe Molly?

Maelle închise ochii și începu să lăcrimeze. Nu o cunoștea. Nu o mai cunoștea. Nu așa cum ar trebui-nu așa cum ar trebui să se cunoască surorile. Dar cât de mult tânjea să o cunoască.

— Nu o cunosc... Am crezut... Am văzut... Ea este... Maelle dădu din nou din cap cu o grimasă de dezamăgire.

— Nu contează.

Ochii Isabellei o implorau.

— Te rog spune-mi. Dacă o cunoști pe Molly atunci poate... poate îi cunoști și pe-ridică Biblia și îi deschise coperta-Maelle și pe Matthew?

Maelle privea cu ochii pironiți pe pagina deschisă în fața ei. Registrul de familie unde era scris numele ei și al fraților ei, notate cu mâna de tatăl lor. Genunchii începură să-i tremure și lumea începu să se învârtă cu ea. Dar cumva a reușit să rămână în picioare. Cu mâinile bâjbâide cuprinse brațele Isabellei-Molly. Se agăță de ea, amețind la gândul că degete ei tremurânde o atingeau pe sora ei, carne din carnea ei și sânge din sângele ei. Era o realitate. Nu doar imaginație.

O, Tată, îți mulțumesc! Doar Tu ai putut face posibilă reîntâlnirea noastră.

— Mike? Isabelle se îmbujorară de un roșu aprins pe fața ei albă, iar coloratura devenea stridentă. De unde o știi pe Molly?

— O știu pentru că este surioara mea, fetița pe care am dus-o din blocul cuprins de flăcări, fetița bebeluș pe care am fost forțată să o dau unor oameni înstăriți, cu toate că i-am implorat să nu mi-o ia. O cunosc pentru că eu

sunt Maelle Gallagher.

Isabelle făcu ochii mari când o auzi pe Maelle și rămase cu gura căscată de uimire. Maelle îi dădu drumul surioarei sale ca să-i cuprindă fața cu mâinile. Fața aceea care era la fel de frumoasă precum fusese a mamei lor. Termină spunându-i șoptit:

— Toată viața mea ți-am dus dorul, toată viața.

— Maelle... a mea...? Tremurând de uimire, Isabelle căzu în brațele lui Maelle. Maelle își luă sora în brațe, neputând parcă să o țină îndeajuns de aproape. Biblia din mâna Isabellei o apăsă pe Maelle pe coloană, aducând cu sine și prezența părinților lor în îmbrățișare, amintindu-i lui Maelle că Dumnezeu răspunde rugăciunilor. Momente îndelungate au stat pur și simplu îmbrățișate, cu lacrimi șiroindu-le pe obraji.

Apoi o voce subțire le întrerupse.

— Ce faci, Mike? Am crezut că ne faci poză.

Râzând, Maelle făcu un pas înapoi. Lovi ușor vârful pălăriei lui Petey.

— O să vă fac poza, dar trebuie să-mi permite-ți să-mi trag răsuflarea. Tocmai am avut parte de o surpriză.

Isabelle răsufla greu, frecându-și nasul cu mâna.

— Nu am cum să apar în poză așa. Chiar trebuie să arăt rău. Maelle atinse obrazul surorii ei.

— Ești la fel de frumoasă precum era și mama noastră. Tata spunea întotdeauna că mama e mai frumoasă decât primăvara.

Isabelle îi zâmbi și o prinse pe Maelle de mână. „Vreau să știu totul despre mama... și despre tata. O să-mi povestești, nu-i așa?

— Pot să fac mai mult de-atât. Maelle zâmbea printre lacrimi. Pot să-ți arăt scrisorile trimise de mama tatii, cu propriile ei cuvinte.

Vocea ei era molipsitoare.

— Le-am păstrat în speranța că într-o zi le voi împărtăși cu tine.

— Iar fratele nostru Matthew?

Ochii Isabellei se luminară de nerăbdare.

— O să-mi faci cunoștință și cu el?

O înțepătură de durere a străpuns inima lui Maelle.

— Isabelle... cu privire la Mattie...

— Facem poza sau nu?

Vocea plângăreată a lui Petey le-a mai întrerupt încă o dată. Băiețelul se mișca nerăbdător.

— Mă dor subsiorile! Haideți să ne grăbim!

— O, Petey, îl certă doamna Rowley cu o voce vizibil emoționată, lasă-le pe surori să aibă momentul lor. Poza mai poate aștepta.

În ochii ei străluceau lacrimi când se aplecă și atinse umărul băiatului.

— Am asistat la o mare binecuvântare, înțelegând că Isabelle și-a găsit sora.

Petey a ridicat din umeri.

— Nu era chiar așa de greu de găsit. Mike stătea pe trotuar.

Cei în vârstă au început să râdă. Maelle a mai îmbrățișat-o încă o dată pe Isabelle-scurt, tare și din toată inima-și i-a dat drumul.

— Avem destul timp să mai povestim. Haide să facem poza.

33

Mouy

Shay's Ford, Missouri Aprilie, 1903

Isabelle închise ușa de la piață și răsuci cheia în broască. Apăsând obrazul pe geamul din ușă, privea în întuneric cum Mike-sora ei Maelle-urcă în căruță, ridică hăturile și se îndepărtă în asfințit. Doar când tropăitul copitelor de cal pe piatra cubică nu mai putea fi auzit s-a întors și s-a sprijinit pe ușă, a închis ochii și a răsuflat cu mulțumire.

După-amiaza și seara lungă petrecute împreună cu Maelle i-au descoperit atât de multe lucruri. Era mulțumitoare încă o dată pentru tot ceea ce primise. Copilăria ei comparată cu a lui Maelle o făcea să se simtă vinovată, dar sora ei nu i-a permis să se adâncească în aceste gânduri.

— Fii mulțumitoare pentru că ai fost iubită. Este ceea ce mi-am dorit pentru tine, îi spuse Maelle strângându-i mâinile. Trebuie să fi fost ceea ce și-a dorit și Dumnezeu pentru tine.

Isabelle o contrazise.

— Dumnezeu a vrut să fiu despărțită de tine și de fratele nostru?

— Dumnezeu a știut că trebuie să primești educația și de mijloacele financiare cu care să îi poți ajuta pe copiii care au nevoie de acestea, a lămurit-o Maelle. El a avut un plan cu privire la tine. Acum trebuie să-l duci până la capăt.

Isabelle înainta încet prin piața cufundată în întuneric înspre micul ei dormitor meditănd la puterea și credința care o anima pe sora ei. Când Isabelle și-a exprimat dezamăgirea cu privire anii pierduți, Maelle i-a spus că nu trebuie să privească înapoi și să se gândească „ce-ar fi fost dacă”. Isabelle a renunțat să-și mai pună problema în felul acesta când Maelle a fost prezentă, dar acum îi era greu să-și înfrâneze gândurile negative. Cum ar fi fost dacă ei ar fi putut să stea împreună? Dacă i-ar fi avut în viața ei pe Maelle și pe Matthew în locul lui Randolph? Dar dacă-un scârțâit pe scări i-a alungat gândurile. Se întoarce și observă o umbră neclară care se îndrepta spre ea.

— Cine este?

— Sunt eu-Aaron.

— Aaron.

Ea îl așteptă să se apropie. În lumina difuză, ochii lui de un albastru-verzui păreau aproape negri.

— M-ai speriat.

— Îmi cer iertare.

El vorbea aproape șoptit. Era atât de aproape încât respirația lui îi mângâia obrazul.

— A plecat Mike?

— Da.

Isabelle își puse brațele în jurul trupului.

— Cred că am fi putut vorbi toată noaptea, râse ea

încet. E un lucru foarte ciudat, Aaron. Când am întâlnit-o prima dată pe Maelle nu mi-a plăcut de ea. Era atât de... diferită. Cred că mă făcea să nu mă simt în largul meu deoarece era atât de independentă, iar eu fusesem crescută să mă comport atât de convențional. Dar în momentul în care am aflat că este sora mea, ceva în interiorul meu s-a deschis față de ea. Iar acum, după doar o seară împreună simt că o iubesc.

Zâmbetul blând al lui Aaron îi arată că înțelegea.

— Într-adevăr este o persoană uimitoare. Isabelle mișcă din cap uimită. Știi că singura casă pe care a avut-o de când a fost mică este căruța aceea? Nu a locuit niciodată într-o casă, nici nu a mers vreodată la școală...

— Aveți mulți ani de recuperat.

— Da. Pieptul i se umplu de voieșie. O să avem destul timp. Ea a spus că va sta în Shay's Ford și își va deschide un studio pentru fotografii aici. Nu vrea să mai fie departe de mine niciodată.

— Foarte bine.

Amintirile inimii

— Dar asta înseamnă și că nu-l va mai căuta pe fratele nostru Matthew.

A urmat o pauză lungă în care Isabelle simți că și Aaron avea ceva pe suflet. În cele din urmă îi spuse:

— E târziu. De ce nu te-ai dus la culcare?

— Așteptam ca tu să...

Se opri pentru câteva momente, strângând din buze. Apoi o luă de braț.

— Vreau să vorbesc cu tine. Ai vrea să ne... așezăm?

Isabelle dădu din cap, iar el o conducea către scări prin magazinul întunecos, ținându-i mâna la spate. O lampă lumina undeva sus în capătul scărilor, răspândind suficientă lumină ca să poată urca scările în siguranță. Dar picioarele încă îi tremurau ca și cum nu ar fi fost sigură pe pașii ei. Gândul că Aaron se află în urma ei îi dădea fiori pe spinare și pe ceafă. Locul unde el își ținuse mâna încă era sensibilizat, ca și cum i-ar fi lăsat o urmă în carne. Sentimentul o nedumerea, și în același timp îi făcea

plăcere.

Când au trecut de colț în vârful scărilor ca să intre în camera de zi, Isabelle se îndreaptă spre canapea și se așează spre marginea ei. Aaron ezita, examinând parcă fiecare piesă de mobilier înainte ca să se așeze pe cealaltă jumătate de canapea. În afară de momentele când stăteau la masă nu mai fuseseră niciodată atât de aproape unul de celălalt. Isabelle era sigură că fața ei era mai strălucitoare decât lampa amplasată în capul scărilor.

Aaron își împreună mâinile și le așează în poală înainte ca să se rotească ușor pentru a sta cu fața către ea.

— Ceremonia de inaugurare a școlii este la sfârșitul săptămânii. Dintr-un motiv necunoscut, aceste cuvinte i-au provocat o oarecare dezamăgire. Dar la ce altceva se așteptase ea să aducă în discuție? Alungând aceste gânduri îi spuse:

— Așa este.

Se încruntă, fiind cuprinsă de îngrijorare.

— Doar nu crezi că acel bărbat... domnul Jenks... îl va convinge pe proprietar să-i vândă lui și nu mie?

Aaron a dat din cap.

— Jackson spune că ați făcut târgul, v-ați înțeles și ai plătit un avans. Astfel că este obligat să respecte contractul. Dacă va vrea să rupă înțelegerea, se va discredita în ochii tuturor orășenilor.

Isabelle răsuflă ușurată, ducându-și mâinile la gât.

— Slavă Domnului!

— Nu te îngrijora. Jackson se va ocupa de Jenks. Isabelle zâmbi lăsându-și mâna în poală.

— Nu mă îngrijorez. Doar că sper ca orașul și comunitățile din jur să primească bine toate aceste lucruri. Am primit deja răspuns de la mai mulți antreprenori care s-au angajat să investească financiar în școala noastră. Cu siguranță că școala va fi un succes.

— Nu am nici cea mai mică îndoială.

Cu toate că subiectul era destul de impersonal, tonul lui cald aducea a intimitate.

— Sunt foarte mândru de tine că vrei să-i ajuți pe

acești orfani. Isabelle își coborî bărbia în piept, fiind flatată de acest compliment care o lăasă fără cuvinte. El continuă.

— Am vorbit cu tata și cu pastorul Shankle, dar am vrut să te întreb și pe tine...

Când vocea lui se pierdu în aer, Isabelle își ridică privirea ca să se uite în ochii lui.

— Da? Acest singur cuvânt îl spusese cu o voce tremurată.

— M-am întrebat... dacă nu ai avea nevoie... de un bărbat acolo.

În acel moment orice urmă de ezitare dispăru. Cuvintele îi veneau ca și cum s-ar fi revărsat dintr-un butoi sub presiune.

— E în afara orașului unde ar putea să-și facă apariția oameni fără scrupule, dar dacă ai avea un bărbat pe acolo ai fi protejată. Clădirile vor trebui întreținute și reparate, iar acestea sunt treburi care țin de un bărbat. În plus, băieții vor trebui să învețe și altceva în afară de citit și scris. Trebuie să învețe să folosească unelte, să planteze și... alte lucruri de bărbați. Lucruri pe care tu nu ai putea să îi înveți. Și trase el aer adânc, ca și cum ar fi rămas fără suflare din când în când ai putea avea nevoie de o mână autoritară. Copiii sunt copii, știi tu, și uneori s-ar putea că vor avea nevoie de câte-o corecție. Nu sunt așa de sigur că ai fi în stare să faci asta.

Isabelle vru să-l contrazică-să-i spună categoric că era capabilă să conducă școala de una singură-însa știa că are dreptate. Ea nu învățase niciodată să folosească un ciocan sau să are pământul. Băieții ar avea nevoie într-adevăr să învețe și așa ceva. Fusesse atât de prinsă cu planurile pentru deschiderea școlii încât nu făcuse un orar zilnic. Cu siguranță va avea nevoie de mai mulți oameni. Nu doar de un bărbat care să asigure protecție și întreținere, dar și de o persoană care să gătească și să întrețină curățenia, de profesori familiarizați cu materii de studiu care depășesc lucrurile elementare. Coborî umerii când își dădu seama că avea nevoie de mult mai multe decât le putea ea oferi.

Suspină resemnată.

— A avut pastorul Shankle sau tatăl tău vreo sugestie?

— De fapt... Aaron începu să ezite, ceea ce alertă pulsul Isabellei.

— Eu am avut o sugestie cu care pastorul Shankle și tata au fost de acord. Doar trebuie să-mi spui ce părere ai tu.

El înghițit în gol, cu un ecou care se auzi foarte clar în camera cufundată în liniște.

— Îți aduci aminte de ziua aceea de la spital când ai primit scrisoarea de la avocatul tatălui tău adoptiv? Când ai aflat că ți-a lăsat o sumă de bani.

Isabelle încuviință din cap.

— Ai spus... ai spus că vom lupta pentru copiii străzii împreună. El a mai făcut o pauză în timp ce ea se uita în ochii lui nemișcați.

— Ai vorbit serios?

Isabelle simți că limba i se lipește de cerul gurii. A reușit să dea din nou din cap. Bineînțeles că vorbise serios. Știa că inimile lor erau unite în dorința de a ajuta copiii orfani și cei abandonati. Acum își dădea seama că dorea să fie unită cu Aaron și în alte privințe.

— Atunci... El înghiți din nou în sec. Atunci ce ai spune dacă aș locui și eu cu tine la școală... să te ajut să o conduci?

O parte din ea dorea să strige din toată inima *da!* îl știa pe Aaron, avea încredere în el, credea din toată inima că prezența lui le va face bine copiilor în multe feluri. Cu toate acestea, ținu răspunsul pentru ea, o undă de teamă reducând-o la tăcere.

Trăind aici, în magazin, cu familia lui Aaron, petrecând timp cu el în fiecare zi a ajuns să îl admire. Cât de diferit era el de Glenn Heaton. Banii ei nu însemnau nimic pentru Aaron - îl interesa persoana Isabelle. Credea cu toată ființa ei că Aaron era un om de onoare. Mai mult, îl iubea. Și cât de greu îi va fi să lucreze cot la cot cu el în fiecare zi și să-și țină aceste sentimente ascunse. Nu va

putea să o facă.

Aaron aștepta un răspuns. Ea își umezi buzele și îi vorbea foarte calm.

— Sunt sigură că ai fi un câștig pentru școală, Aaron, și sunt onorată că te-ai gândit să renunți la slujba ta de aici, de la piață și biserică doar ca să mă ajuți pe mine. Dar... dar nu sunt sigură... că e înțelept.

Fața lui blândă se întrista, ceea ce îi produse durere Isabellei. El își întoarse capul privind în gol peste camera slab luminată, înspre fereastră.

— Am înțeles.

Oftă adânc, și umerii i se înălțară, după care se ridică abrupt în picioare. Evitând să o privească direct, întrebă:

— Ai vrea să te ajut să angajezi muncitori?

Tonul lui trist o făcu pe Isabelle să se ridice în picioare.

— Aaron nu vreau să spun că nu am nevoie de ajutorul tău, doar că El își ridică mâna.

— Isabelle, am spus că înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama că cineva ca tine, niciodată nu-Isabelle își ținea respirația așteptând ca el să termine ce avea de spus, dar el își închise gura și se abținu să mai continue. Cu inima bătându-i atât de tare încât o simțea în creștet, ea îndrăzni să șoptească un pic mai tare.

— Că nu aș fi niciodată... interesată... de tine?

Mușchii feței lui tremurau. Privind drept înainte încuviință scurt din cap.

— Știu că sunt doar băiatul unui proprietar de magazin, nimeni deosebit. Dar țin la tine. Și la copii. Și m-am gândit... speram...

Încă o dată lăsa neterminat ceea ce avea de zis. Degetele Isabellei tremurau când le așeză pe antebrățul lui Aaron.

— Sperai...? *Spune-mi, Aaron. Spune-mi că mă iubești. Te rog...*

Ca și cum i-ar fi răspuns la rugămintea din gândul ei, el se întoarse cu fața înspre ea. Lampa licărea în ochii lui. El îi scălda chipul cu privirea, iar respirația ei devenea tot

mai scurtă și mai sacadată. Trebuie că el își găsise cuvintele pe care le căuta, pentru că își înclină capul înainte și recunoscuse.

— Speram să ții îndeajuns la mine încât să lucrăm... în echipă.

— O... echipă?

Buzele lui se despărțiră și îi luă mâna.

— Ca soț și soție, Isabelle.

Cuvintele spuse ușor îi umplură Isabellei sufletul cu valuri de emoții-fericire, mulțumire, împlinire. Ea închise ochii meditând la minunăția momentului-*mă iubește!* - iar apoi îi deschise ca să-i trimită un zâmbet.

— Chiar îți dorești aceasta? Vocea lui deveni gravă.

— Mai mult decât orice.

— Atunci întreabă-mă. Ea îl apucă de mână. Te rog întreabă-mă. Aaron îi prinse umerii și o apăsă ușor pe canapea. Apoi, în timp ce ea privea cu ochii mari de uimire, el a îngenuncheat în fața ei. Luându-i mâna o duse blând la buzele lui ca să o sărute ușor. Ea își ținea respirația, iar el o privea drept, cu ochi liniștiți.

— Isabelle Standler, vrei să-mi faci onoarea de a fi soția mea?

Cu toate că atunci când visase la acest moment întotdeauna lăsase o pauză mai lungă înainte de răspuns, acum că se întâmpla în realitate nerăbdarea o făcu să răspundă imediat:

— Nimic nu m-ar împlini mai mult decât să fiu doamna Aaron Rowley.

El își desfăcu brațele, iar ea se topi în îmbrățișarea lui. Mâna lui mare îi cuprinse capul din spate și o ținea către umărul lui. Lacrimi calde îi curgeau îmbibând cămașa lui Aaron, iar ea simțea cum creștetul capului i se umezea de la lacrimile ce se prelingeau de pe obrazul lui. Cu ochii închiși, Isabelle memora fiecare detaliusenzația mâinii sale aspre pe părul ei, umărul lui ferm sub obrazul ei; mirosul de ciorbă de miel de la cină amestecat cu mirosul de mosc al lui Aaron care îi invadau nările-un miros de cămin, o aromă liniștitoare; bătaia

constantă a inimii lui care pulsa în consonanță cu bătaia din pieptul ei.

Mâinile lui Aaron îi coborâră pe umeri, iar apoi, cu degetele mari îi mângâie obrazii, ștergându-i lacrimile. El își șterse obrazii cu mâneca de la cămașa înaintea să o ridice în picioare. Mâinile lor erau încă unite când el îi zâmbi și îi spuse:

— Presupun că vrei ca Mike să ne facă pozele la nuntă.

— Da. De îndată ce îi va fi gata studioul. Fruntea lui Aaron se încreți preț de câteva secunde.

— Nu vrei să așteptăm până e gata anul de doliu? Isabelle nu avea niciun motiv să aștepte.

— Probabil nu e potrivit cu tradiția, dar cred că părinții mei ar fi fost de acord. Mama și tata întotdeauna au vrut să știe că sunt fericită. Din ce îmi spunea Maelle deduc că asta și-au dorit și soții Gallagher.

Lacrimi îi izvorau acum din ochi.

— Iar tu, Aaron, ești fericirea mea.

34

Mattie

Ferma Rocky Crest Aprilie, 1903

Matt se forță să înghită îmbucătura de ou, dar avea sentimentul că va veni înapoi. Stomacul i se întorcea pe dos deoarece știa că aceasta avea să fie ultima sa zi la Rocky Crest. Ultima zi cu Clancy și cu domnul Harders. Ultima lui zi de liniște. Deoarece azi urma să vină Jenks.

Înfipse furculița în grămada de ou și se mai chinui să mai mestece o îmbucătură. Dacă avea de gând să călătorească azi, avea nevoie de mâncare în stomac. Nu îi va mai permite acelui bărbat să-l alunge încă odată cu stomacul gol, așa cum făcuse data trecută.

Îl măcina gândul că va trebui să se furișeze ca și cum ar fi fost acoperit de rușine. Își amintea de momentele când a fugit de la ferma lui Jenks, uitându-se tot timpul peste umăr, temându-se să nu fie urmărit. Și astăzi avea să se uite peste umăr, dar nu de frică. Ci de dor. Cu siguranță îi vor lipsi Clancy și domnul Harders. Ei deveniseră familia

lui.

Îi privea pe cei care luau masa și toți mâncau în liniște. Niciuna dintre conversațiile vesele cu care se obișnuise nu se auzea în acea dimineață. Un vâl de oprimare întuneca încăperea. Toate din cauza lui Jenks.

Bărbatul avea mult prea multă putere. Matt luă un biscuit și-l vârî în gură. *Iar tu îi dai putere asupra ta.* Acest gând fulminant îl făcu pe Matt să se oprească din mestecat. Se poate să fie adevărat? Avea Jenks putere sau Matt îi dădea putere asupra sa? Matt a înghițit biscuitul și se întoarse să privească fața lui Clancy. Acesta îi spusese că domnul

Harders avea să înțeleagă dacă va pleca, dar acum Matt se întreba dacă acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Ar trebui el să-l lase pe Jenks să-l alunge?

— Domnule Harders?

Bătrânul tresări la auzul vocii lui Matt. Acesta își așeză furculița în farfurie.

— Spune, fiule.

Tonul lui blând îi așeză lui Matt un nod în gât. Cum putea el să plece și să dezamăgească un bărbat care avea atâta încredere în el?

— Mă întrebam... pe când așteptați musafirul azi? Domnul Harders afișă o expresie tristă.

— Jackson a spus că va merge după trăsura de dimineață ca să-l aducă pe Jenks la fermă. Ar trebui să sosească puțin după ora amiezii.

Gura lui Matt se usca. Doar peste câteva ore... Ridică ceașca cu cafea și luă câteva guri înainte să vorbească.

— Mă întrebam... dacă s-ar putea... să rămân și eu prin preajmă când vă veți întâlni cu el.

Clancy se uită ca trăsnet la el și rămase cu gura căscată. Matt reuși să scoată un zâmbet.

— S-ar putea să am și eu un motiv sau două să vorbesc cu acest om. Cu sprâncenele coborâte, domnul Harders se uită țintă la Matt.

— Dacă vrei să iei parte la întâlnire ești binevenit.

— Vă mulțumesc. Matt a împins scaunul în spate.

Cred că ar fi mai bine să mă duc acum la pășune. Vreau să termin ce am de făcut înainte ca Jenks să vină.

Matt îl strânse ușor pe Clancy de umăr, își puse pălăria pe cap și ieși pe ușă.

Matt stătea pe scaunul din colț, ținând cotul pe brațul scaunului, iar cu degetele își freca bărbia. Până acum Jenks abia se uitase în direcția sa, ceea ce îi convenea de minune. Îi dădea șansa de a-l vedea mai bine pe bărbatul care i-a furat copilăria. Avea posibilitatea de a se ruga și de a prinde putere să își înfrunte dușmanul.

Jenks îmbătrânise. Părul îi era brăzdat de șuvițe cărunte la rădăcină și îi strălucea de la uleiul care îl făcea să stea dat peste cap. Burta îi era mai mare și gușa mai pronunțată. În schimb dintele de aur încă strălucea. Jenks se fălise întotdeauna cu acel dinte de aur. Matt avu ocazia să-l zărească din nou când bărbatul își încorda buzele ca să rânjească peste de masă, în direcția domnului Harders.

— Indiferent dacă voi câștiga procesul sau nu, păgubit tot el va fi. Numele fiului dumneavoastră va fi mântit. În consecință, numele pe care îl purtați va avea o meteahnă care îl va hăitui până în Casa Reprezentanților. Credeți că vă va mai sprijini cineva când se va afla că un ajutor de-al tău și fiul tău au agresat un fermier nevinovat?

Jackson își încleșta pumnii apăsând cu ei pe brațul de lemn al scaunului său.

— Numai nevinovat nu ești, Jenks, și o știi și tu. Domnișoara aceea fotograf va depinde mărturie cu privire la intențiile tale.

Acesta a răsuflat arogant.

— Eu doar am invitat-o la cină. O invitație pe care multe alte femei ar fi acceptat-o cu bucurie. Oricare dintre ele va putea depune mărturie cu privire la *intențiile* mele care erau doar de a ne simți bine. Mărturia prietenei dumneavostre va fi fără sens.

Jenks arătă înspre Clancy, care stătea fără să spună ceva lângă scaunul domnului Harders.

— Iar bărbatul ăsta va fi ruinat. Niciun judecător de pe lumea aceasta nu va crede cuvântul unui cioban trecut

de vreme în defavoarea vorbelor mele. Rânjetul i-a revenit și își strânse ochii.

— E cu tine de multă vreme, Gerald-cam de când îl ai pe fiul tău. A fost alături de tine în vremuri grele, când ți-ai îngropat nevasta și fata în '84, și în vremuri bune, atunci când Jackson a absolvit dreptul. Cu siguranță vrei să-l răsplătești pentru toți acești ani în care ți-a fost credincios și să faci ca acuzațiile acestea să dispară înainte să degenereze în altceva.

— Și ce vrei Jenks, mai exact? Domnul Harders aproape îi aruncă în față cuvintele.

— Știi tu deja. Vreau ca tu și Jackson să terminați cu prostia asta, cu munca prestată de copii. Amândoi știți că nu veți rezolva nimic. Fabricile vor continua să angajeze forța de muncă pe care și-o vor permite să o plătească. Părinții își vor trimite copiii în continuare să muncească pentru ca să mai adauge ceva bani la venitul familiei. Nu ai cum să schimbi asta, Gerald, așa că de ce să i te împotrivești?

— Dar de ce vă împotriviți dumneavoastră atât de vehement? Matt se ridică încet de pe scaun, doar câțiva centimetri odată, inima îi bătea cu putere, dar vocea îi era fermă. Așteptă până când Jenks își întoarse privirea înspre el. În privirea lui nu văzu niciun indiciu cum că l-ar fi recunoscut. Ocolind capătul canapelei, Matt adăugă:

— Dacă domnul Harders nu are nicio șansă să facă vreo schimbare cu acele legi, de ce vă pasă dacă el continuă să lupte pentru aceasta?

Jenks făcu ochii mici până când privirea îi deveni de-a dreptul răuvoitoare.

— Ești foarte obraznic.

Îl săgeta pe Harders cu privirea:

— Întotdeauna îți lași ajutoarele să vorbească atât de obraznic cu musafirii?

Domnul Harders se lăsă pe spate și arboră pe chip o expresie foarte liniștită.

— Este o țară liberă, Lester. Fiecare poate să spună ce are de zis și să își dea cu părerea.

Privirea lui Jenks scânteia de mânie dar își strânse buzele și tăcu. Matt mai făcu un pas înainte.

— Deci care e motivul dumneavoastră? De ce luptați atât de mult împotriva acestor legi?

Jenks i-o aruncă încă o dată ironic.

— Pur și simplu vreau să-l scutesc pe Harders de o umilire care stă să vină. Își cheltuie timpul și banii pe ceva care nu se va întâmpla niciodată!

— Este vorba de timpul și de banii lui. Nu ar trebui să le poată folosi după bunul plac?

— Pfui! Jenks își ridică mâna vânjoasă, iar un inel cu rubin de pe degetul mic străluci în lumina soarelui. Este o prostie.

Așezându-și coatele pe genunchi îl privea pe domnul Harders în ochi.

— Renunță acum, Harders, și scutește-i pe toți cei dragi ție de multe dureri de cap.

Domnul Harders deschise gura, dar Matt interveni din nou.

— Domnule Harders, eu cred că Jenks are un motiv mult mai egoist pentru care vrea ca aceste legi să nu fie promulgate. Cred că exact în acest moment are la ferma lui un băiat sau doi care lucrează. Pe care îi pune la munci mult mai grele decât pe celelalte ajutoare, fără ca să le dea măcar un ban. Și ar vrea să îi pună la muncă în continuare. Asta e tot ce-l interesează pe el.

Instantaneu Jenks se îndreptă în scaun și falca îi căzu.

— Tu... sări el în picioare. Cum te numești, tinere?

Domnul Harders sări și el în picioare înclinându-și corpul ca să-l ferească pe Matt.

— Lester, acest tânăr este Matthew Tucker.

— Matthew... Jenks a dat din cap ușor dându-și seama. Însă nu te cheamă Tucker, nu-i așa băiete?

Pieptul lui Matt se contractă, însă continuă calm.

— Acum este Tucker.

— Dar nu a fost dintotdeauna.

— Nu, domnule. Nu a fost dintotdeauna Tucker.

Jenks îndreptă degetul înspre Matt și se răsuci înspre domnul Harders.

— Acest bărbat mi-a furat un cal și un pumn de bani! Îți pretind să mi-l încredințezi ca să-l dau pe mâna legii!

Domnul Harders se uită uimit la Matt.

— Matthew?

Clancy făcu un pas în față.

— Trebuie să îl ascuți, Gerald. Matt nu a furat nimic din ceea ce nu i se cuvenea.

Îl cuprinse pe Matt pe după umăr cu mâna sa cioturoasă.

— Spune-le, Matt. Spune-le ce ți-a făcut Jenks. Jenks se inflama.

— Nu am făcut altceva decât să-l iau la mine, i-am oferit un cămin. Și l-am învățat o meserie, așa că...

— Ca să mă puteți pune la muncă, interveni Matt cu calm. Trupul îi tremura din fiecare fibră, și cu toate acestea simțea cum puterea îi umplea oasele. Întorcându-se spre domnul Harders îi spuse:

— Da, Jenks m-a luat la el. M-a luat de la orfelinatul din Springfield. M-a ținut aproape patru ani fără ca să-mi plătească vreun ban. În schimb mă muncea fără milă și...

— Ți-ai primit plata oferindu-ți acoperiș deasupra capului și de mâncare, urlă Jenks. Nerecunoscătorule... își încheșta pumnii aplecându-se spre Matt. Doar datorită generozității mele știi să te descurci la o fermă! Cum îndrăznești să mă acuzi că ți-am făcut rău?

Dintr-odată își relaxa umerii. Se așeză pe canapea, își încrucișa picioarele și își vârî degetele mari sub vesta din brocart. Avea înfățișarea unui om de afaceri educat când afișă un zâmbet viclean.

— Dar de ce m-aș contrazice eu cu unul de teapa ta, un orfan hoț și bun de nimic? Nu poți dovedi că te-am abuzat. E cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Matt înghiți cu greu. *Doamne întărește-mă*. Uitându-se direct în ochii lui Jenks îi spuse:

— Ba da, am dovada.

Jenks își puse mâinile în poală în timp ce Matt începu

să-și desfacă nasturii de la cămașă. Matt îl privea pe Clancy. Bărbia bătrânului începu să tremure. Clancy știa fără niciun dubiu ce avea de gând să facă Matt. Dar a fost nevoie de un curaj mult mai mare decât știa că are ca să-și dea cămașa jos de pe umeri și să se întoarcă cu spatele înspre bărbații din cameră.

O răsuflare întretăiată a rupt tăcerea-a lui Jackson. Apoi a urmat o voce gravă:

— Doamne din ceruri... era a domnului Harders. Matt era sigur că Clancy își ține respirația.

Matt își trase din nou cămașa pe el și se întoarse cu fața înspre Jenks.

— Port în carne semnul generozității tale. Crezi că prietenii tăi, proprietarii de ferme, te vor mai respecta când vor vedea ce mi-ai făcut? Ce vor zice când vor afla ce le faci băieților care lucrează la ferma ta? câți băieți ai acum la fermă Jenks?

— Nu te privește!

Matt a imitat tonul și intensitatea vocii lui Jenks.

— Câți?

O încruntătură fioroasă îi dădu lui Matt răspunsul de care avea nevoie. Matt se întoarse înspre stăpânul său.

— Încă face asta, domnule Harders. Are băieți orfani care lucrează pentru el și îi ține la respect cu biciul de călărie sau cu un bici croit pentru așa ceva așa, întocmai cum mi-a făcut mie.

Domnul Harders îl luă pe Matt pe după umăr.

— Jenks, oamenii cumsecade nu închid ochii când e vorba de abuzul copiilor.

Jackson făcu doi pași ca să stea lângă tatăl său.

— Ce se va alege de reputația ta dacă se va auzi una ca asta? Clancy se așează în partea cealaltă a lui Jackson formând un front comun.

— Dacă ai un pic de minte, Jenks, vei renunța să mai încerci să cumperi pământ în zonă. Și vei pune acei băieți pe trăsură către Shay's Ford ca să meargă la noua școală pe care o va construi domnișoara Isabelle ca să poată astfel duce o viață decentă.

Tonul său deveni amenințător.

— Să știi că, dacă nu va apărea niciun băiat care să spună că tu l-ai trimis, o să vin eu să-i caut. Și o să mă asigur c-o să-ți pară rău că m-ai făcut să vin până acolo.

Jenks se ridică în picioare arzându-l din priviri pe domnul Harders.

— Ai de gând să stai pur și simplu și să-ți lași angajații să profereze amenințări la adresa mea?

Domnul Harders îi răspunse calm:

— Eu nu am auzit nicio amenințare, Lester. Am auzit doar o promisiune. Și bazându-mă pe vechea mea prietenie cu Clancy, te asigur că el își ține promisiunile.

Matt a adăugat:

— În locul tău aș face cum mi se spune.

Jenks se uita de la un bărbat la celălalt cu o privire neîncrezătoare.

— Oricine ți-ar fi putut lăsa acele urme pe spate. Nu poate dovedi că eu ți le-am făcut!

— Dar nici tu nu poți dovedi că nu i le-ai făcut, îi răspunse Jackson. Așadar, oricum ai lua-o, reputația ta va fi pătată. Fie că vom câștiga fie că nu, oamenii nu te vor mai privi niciodată la fel.

Fața lui Jenks se făcu stacojie, fiind scos de rușine din propriile cuvinte. Își mișcă fălcile în gol preț de câteva secunde, și în cele din urmă le uni strângând din dinți. Ieși ca o vijelie pe lângă bărbați spre ușa salonului. Fără să se mai întoarcă, urlă:

— Jackson, du-mă înapoi în Shay's Ford. Nu mai am ce face aici.

— Așa să și fie, îi zise Clancy trimițându-i lui Matt un zâmbet trist. Jenks trânti ușa, iar Jackson îl urmă.

Domnul Harders se întoarse spre Matt cu ochii mâhniți.

— Matt, aș vrea să fi fost altă cale de Matt dădu din cap.

— Nu putem schimba ce s-a întâmplat, domnule Harders. Tot ce putem face este să privim înainte. Iar dacă putem să-i luăm pe acei băieți de la ferma lui Jenks și să le

dăm o șansă să crească având un pic de liniște și fericire se va fi meritat.

Clancy răsuflat zgomotos.

— Pfuu, Matthew, nu știu cum ai putut să-l înfrunți după tot ceea ce ți-a făcut, dar îți spun că sunt foarte mândru de tine, fiule.

Matt chicoti frecându-se cu un deget sub nas.

— Trebuie să recunosc, Clancy, că și eu sunt mândru de mine. *Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat puterea de a-mi înfrunta coșmarul.*

35

Maeue

Shay's Ford, Missouri Mai, 1903

Maelle mai izbi de două ori cu ciocanul pentru a întări decorul din material suspendat pe perete. Coborând de pe scară, își puse ciocanul pe umăr și își admiră munca. Fundalul pictat cu un stâlp alb cu umbre care semănau cu liniile unui drapel era preferatul ei dintre cele patru pe care le folosisese Richard.

Celelalte trei erau rulate în spatele tejghelei. Până la urmă avea să monteze un scripete ca să poată schimba decorurile mai ușor, dar pentru moment avea nevoie de cel cu stâlp.

Maelle se mișcă într-un cerc examinând fiecare detaliu din încăperea care acum îi servea drept studio. În fața ferestrei erau două fotolii ce flancau măsuta pe care se regăseau albume cu mostre a ceea ce lucrase până acum. De partea cealaltă a încăperii era un dulap ce ajungea până la nivelul cotului unde se regăseau cutiile de trabucuri, albumele cu pozele lui Richard și o cutie cu bani. Ușa din colțul încăperii ducea într-o cameră mică ce îi servea drept cameră obscură. Totul era pregătit. Singurul lucru de care avea nevoie acum erau clienții.

Era nerăbdătoare să pună afară nota pe care scria deschis și pe care i-o dăruise Jackson, dar trebuia să mai aștepte. Dorea ca primii ei clienți să fie o anumită mireasă și un anume mire cărora să le facă poză pe fundalul cu stâlpul decorativ. Mai era doar o săptămână până la nuntă.

Mai putea aștepta atât.

Un zâmbet i se așternu pe față la gândul cuplului proaspăt căsătorit căruia îi va face poze în fața fundalului. Inima îi trepida de fericire gândindu-se la nunta planificată a Isabellei și Aaron. Isabelle îi ceruse să o ajute. Surioara ei crescuse, iar acum se mărita...

Mintea îi hoinărea acum retrospectiv la toți acei ani pe care îi pierduse, dar în cele din urmă alungă acele gânduri. Nu era momentul să fie tristă. Era timpul să sărbătorească noile începuturi-începutul afacerii, a relației cu Isabelle; începutul vieții de soț și soție a Isabellei și a lui Aaron; începutul construcției Casei Reginald Standler pentru Copiii Orfani și Abandonați unde Isabelle și Aaron vor sluji ca îngrijitori și pedagogi.

Maele înălță o rugăciune de mulțumire pentru toate lucrurile minunate care i s-au întâmplat ei, surorii ei și copiilor abandonați din Shay's Ford. Un singur nor de furtună mai amenința la orizont. Mattie... Maele stătea într-unul dintre fotolii și privea pe stradă. Acum că o găsise pe Molly dorința de a-l găsi pe Mattie era cu atât mai pregnantă. *Doamne se va reuni vreodată toată familia noastră?*

Ușa se deschise, iar ea se ridică în timp ce Jackson își făcea intrarea. Îl întâmpină în mijlocul camerei și își întinse brațele.

— Ei bine, ce părere ai?

El măsură încăperea cu o privire lungă și se întoarse spre ea zâmbindu-i.

— Ai fost ocupată.

Maele ridică din umeri, zâmbetul lui cald provocându-i palpitatii, își scutură praful de pe pantaloni și îi aruncă lui Jackson o privire.

— Tot ce am făcut în ultima săptămână a fost să lucrez aici. A ieșit bine. Ea îi făcu semn cu degetul îndoit:

— Vino. O să-ți ofer un tur al magazinului. Ea îi arătă fiecare colțișor al studioului și al camerei obscure și îi dădu voie să se uite până și la camera din spate care avea să-i servească drept locuință.

— Știu că e mică, dar e de cel puțin patru ori mai mare decât căruța. O să mă descurc până voi reuși să economisesc ca să-mi cumpăr o casă mai mică.

Jackson o apucă de mână.

— În legătură cu casa aceea mică...

Ceva din tonul vocii lui îi făcu inima să își întetească bătaile.

— Da?

— Haide să mergem în studio și să ne așezăm. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Jackson a urmat-o până în camera inundată de lumina soarelui. Maelle se așează, iar Jackson trase al doilea fotoliu mai aproape. Când se așează, genunchii lor se atinseră. Ea a rămas pe loc.

— Maelle...

Cât de bine suna numele după ce ani de zile fusese Mike! Își închise ochii savurând momentul.

— ...știi că de sâmbătă într-o săptămână Aaron și Maelle se vor căsători.

Ea deschise ochii și se uita țintă la el.

— Da. Și mă bucur că am cam terminat cu treaba pe aici, iar asta înseamnă că o pot ajuta pe Isabelle la ultimele pregătiri. Pentru că a programat nunta în aceeași zi cu ceremonia de inaugurare a căminului s-au aglomerat multe lucruri pe care trebuie să le facă în acest interval.

— Știu sigur că îți va fi recunoscătoare. Își întinse mâna și o așează pe genunchiul ei. Atâtea lucruri se schimbă... pentru Aaron și Isabelle.

— Și pentru mine, zise ea încet, pe deplin conștientă de prezența mâinii lui pe genunchiul ei.

— Da. Jackson trase aer adânc în piept. Știu că ești fericită să îți ajuți sora și să ai acest studio.

— Două vise pe care le-am avut de când mă știu.

El dădu aprobator din cap. Degetele lui au fremătat pentru câteva secunde.

— Și eu am parte de o schimbare, de asemenea. Maelle a înclinat capul încruntându-se.

— Da?

El și-a tras mâna și și-a îndreptat spatele. Ea simți absența acelei simple atingeri.

Da.

Se ridică din scaun și începu să se plimbe prin cameră părând să examineze în tot acest timp tavanul. El își ținea privirea îndreptată în sus, iar vocea lui se auzea ca și un foșnet înfundat.

— Lupta pentru copii trebuie să fie dusă cât de departe posibil, iar tatăl meu... în cele din urmă mi-a spus că nu se simte în stare. Suflul lui e legat de fermă. Presupun că bănuiam și până acum, doar că nu am vrut să recunosc. Speram că...

Inima lui Maelle îi stătea în gât. Ea se ridică în picioare, iar picioarele îi tremurau.

— Jackson nu vrei să renunți, nu?

Se întoarse brusc uitându-se în ochii ei.

— Să renunț? Nici gând. Nu renunț până când legile nu se schimbă. Dar asta înseamnă că altcineva va trebui să candideze pentru Casa Reprezentaților, cineva care să fie hotărât să facă o schimbare. Maelle... acel cineva sunt eu.

În acel moment ea și-a dat seama ce îi spunea el de fapt. El avea să plece din Shay's Ford. Un val de dezamăgire o cuprinsese când înțelese lucrul ăsta. Făcu un pas înainte și își întinse mâna înspre el.

El i-a cuprins mâna cu o dorință care o făcu pe Maelle să lăcrimeze.

— Mi-e foarte greu să... te părăsesc.

Ea citi mesajul ascuns din ochii lui. Îi prinse privirea și speră că el va citi răspunsul din inima ei. Ea își alege cuvintele cu mare grijă.

— O să-mi fie dor de tine, dar înțeleg de ce trebuie să pleci. Copiii au nevoie de vocea ta. Dacă cineva poate să aducă schimbările necesare, acela ești tu.

— Îți mulțumesc.

Ochii lui căprui o țineau ținută și ea uită să mai respire când o trase înspre el ca s-o îmbrățișeze. Inima ei săltă de bucurie când găsi puterea de a-l cuprinde peste mijloc, de a-i înveli spatele cu palmele sale, strângându-l

cu putere. *Îți mulțumesc, Doamne, pentru vindecarea pe care ai început-o.*

După mai multe momente în care au rămas îmbrățișați, el a cuprins-o de brațe și o trase în fața lui. Ea își strânse mâinile la piept luând o postură care, credea ea, îi va potoli bătaile inimii.

— Când vei pleca?

— Voi fi aici la ceremonia de inaungurare. Isabelle m-a rugat să spun câteva cuvinte. Iar după-amiaza voi fi la nunta lui Aaron și a Isabellei. Aaron m-a rugat să-i fiu alături. În luna de după evenimente voi începe un turneu prin statul nostru prin care voi cere sprijin pentru campania mea și pentru schimbarea legilor referitoare la munca prestată de copii.

Maelle șovăia. Rămăsese mai puțin de o săptămână...

— Dacă sunt ales va trebui să mă mut temporar în Jefferson City.

— Ce înseamnă temporar?

— Pe durata mandatului. El ridică din umeri. Un mandat este de doi ani. Și dacă sunt reales...

Nu mai era nevoie de nicio explicație. Maelle se strădui să zâmbească.

— Să știi că mă voi ruga pentru tine. Jackson îi cuprins brațele.

— Și eu mă voi ruga în fiecare zi ca fratele tău să găsească drumul către tine într-o bună zi. De fapt...

El strângea din buze, trăsăturile feței trădând regretul pe care îl simțea.

— Trebuia să mă fi oferit mai demult. Dar am fost prea concentrat pe legislație. Aș vrea să-mi întind antenele să te ajut să-l găsești pe cale legală dacă îmi vei da voie să te ajut.

— O, Jackson... Maelle se lipi de el, agățându-se de el, iar pieptul i se umplea de prețuirea pentru acest om bun. *Îți mulțumesc.*

El o strângea aproape de el, bărbia lui îi atingea părul, iar mâinile îi mângâiau spatele. Fiori de plăcere urcau și coborau pe spinarea ei. Rămase în brațele lui,

bucurându-se de apropierea dintre ei, în vreme ce timpul trecea zăbavnic, alinându-i un strop din durerea sufletească.

— Mai este ceva ce am vrut să-ți spun.

Îi putea simți vibrațiile vocii în piept când îi vorbea. Ea zâmbi, nedorind să se miște.

— Da? El se îndepărtă.

— Este vorba despre casa mea.

Se uită în jur și își încrețește fruntea.

— Ai muncit foarte mult, iar dacă vrei vrea să rămâi aici, voi înțelege.

Ea îl trase brusc de mâini.

— Despre ce vorbești?

— Mă gândeam dacă ai vrea să te muți la mine și să ai grijă de casă cât timp voi fi plecat.

Maele făcu ochii mari.

— Să locuiesc... în casa ta?

— Când voi veni în vizită voi sta cu tatăl meu la fermă. Așa că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza lipsei de decență.

Asigurarea aceasta îl făcea să-i fie mai drag.

— O, Jackson, o *casă adevărată*... ea își întoarse privirea spre fereastră gândindu-se la avantajul de a locui într-o casă cu cameră de zi, cu dormitor separat, cu o baie adevărată, o bucătărie complet echipată unde ar putea găti la aragaz, iar apoi ar putea mânca la masă. Maele își permise să viseze cu ochii deschiși.

Jackson îi atinse brațul, trezind-o la realitate.

— Maele...? Ai mai avea și ceva responsabilități în plus. Ea aștepta tăcută.

— Vezi tu, cel mai nou angajat de la ferma tatălui meu a salvat doi băieți de la proprietarul unei ferme de vite. Îl știi pe bărbat: Lester Jenks.

Maele se încruntă. Îl știa pe Lester Jenks. Slavă Domnului că rugăciunile îi fuseseră ascultate cu privire la nevoia de a depune mărturie împotriva bărbatului în sala de judecată. În mod miraculos își retrase acuzațiile împotriva lui Jackson și a argatului de la ferma tatălui său,

a renunțat la oferta de a mai cumpăra terenul din nordul orașului. Cu siguranță Dumnezeu lucrează pe căi miraculoase.

— În acest moment băieții stau la ferma tatălui meu, dar trebuie să meargă la școală. Dacă ar avea unde să stea aici în oraș ar putea merge la școala din Shay* s Ford până când se va deschide școala Isabellei.

— Și ți-ai dori ca ei să locuiască în casa ta? Jackson a ridicat din umeri.

— Este o casă mare și am destule camere. Dacă crezi că ar fi prea mult pentru tine, atunci aș putea vorbi cu Isabelle și cu Aaron să se mute ei în casă cu băieții.

Maele gândea cu voce tare.

— Dar când căminul pentru orfani va fi gata, ei vor locui acolo. Și casa ta va rămâne fără cineva care să aibă grijă de ea.

— Nu vreau să te simți obligată, de aceea nu trebuie să-mi răspunzi acum, îi mai spusese Jackson. Gândește-te, roagă-te și mă anunți la inaugurare. Tata îi va aduce pe băieți la inaugurare ca să-i cunoști.

Maele încuviință cu o aplecare a capului.

— Ei bine... Jackson se întoarse înspre ușă. Te las să-ți termini treaba. Ne vedem mâine la biserică?

— Bineînțeles, adăugă ea cu un zâmbet. Voi veni îmbrăcată în rochie și nu cu acești pantaloni.

Jackson a ridicat din umeri cumva indiferent.

— Cum vrei. Mie îmi pari la fel de frumoasă precum o zi de primăvară și în pantaloni.

Ducându-și mâinile la obraji, îl certă.

— Du-te odată!

El începu să râdă și ieși.

Maele se duse lângă geam și privi pe stradă. Un sentiment de împlinire sufletească îi inundă inima. Faptul că va rămâne aici, că nu va mai hoinări, că va fi parte a unei comunități o umplea de bucurie. *Îți mulțumesc, Doamne, că m-ai ajutat să găsesc un loc pe care să îl pot numi casă.*

Își strânse lucrurile și le duse în încăperea care avea

destinația de dormitor și depozit. Gândindu-se la oferta lui Jackson de a o lăsa să stea în casa lui cât timp el avea să călătorească a întins mâinile și a exclamat.

— O casă pentru mine!

Dar nu avea să fie doar a ei... Curând avea să devină mamă adoptivă pentru doi băieți. Încă o dată va avea prilejul să asculte de cuvintele tatălui său care i-a spus să aibă grijă de cei mici. *O, Doamne, cât de minunat lucrezi!*

36

Molly

Shay's Ford, Missouri Mai, 1903

Isabelle își puse mâinile pe umerii lui Aaron și îl lăsă să o ridice de la pământ. Își umbri ochii de soarele puternic de dimineață și se uită la rândul de căruțe și trăsură parcate haotic pe marginea drumului. Un nor de praf înnegrea orizontul arătând că mai mulți oameni veneau înspre ei.

Aruncând o privire înspre platforma pe care Aaron și Jackson o construiseră la umbra a trei arțari înalți a observat că majoritatea trăsurilor transportaseră mai mult de o persoană. Grupuri de oameni, cei mai mulți în ținute distinse și cu pălării elegante pe cap, umblau agale împrăștiate pe teren. Scrisorile redactate de Maelle fuseseră un succes. Stomacul îi fremăta de emoții.

Aaron fluiera uitându-se în jur.

— Sunt deja foarte multe persoane.

— Exact cum am sperat. Suspinând cu regret, Isabelle adăugă: Dar mi-aș fi dorit ca și părinții tăi să fi fost cu noi.

Hotărând asupra faptului că Petey nu putea face față la două ceremonii în aceeași zi, domnul Rowley a rămas la piață ca să îl supravegheze pe băiat. Doamna Rowley era la bucătărie și gătea pentru masa de la nunta lui Aaron și Isabelle. Aaron o atinse ușor pe braț.

— Știu, iubito. Dar se vor ruga pentru tine și discursul pe care îl vei ține.

Stomacul i s-a mai liniștit reamintindu-și că viitorii ei socri se roagă pentru ea. Isabelle presa cu mâinile

înmănușate volănașele care o împodobeau de la gât până la centura din mătase și trase adânc aer în piept, ceea ce o făcu să se simtă mai stăpână pe situație. Când își trase mâinile, schiță un zâmbet pentru că mânușile ei albe aveau pe ele un strat de praf.

Lovindu-și mâinile una de cealaltă a înlăturat aproape tot praful. Apoi, apucând fusta de la noul său costum, o scutură bine, înlăturând praful. Apoi aranja fusta admirându-i culoarea. După ce purtase mai multe luni doliu îi făcea plăcere să poarte o culoare mai puțin sobră.

Costumul compus din fustă și taior de un verde închis de lână avea să-i fie și rochie de mireasă în acea după-amiază. Doamna Rowley o întrebase dacă era înțelept să o poarte la ceremonia de inaugurare, dar Isabelle își dorea să arate cât mai bine la ambele evenimente. S-a gândit ea că avea timp destul între evenimente că să îl poată peria minuțios.

Convinsă că a reușit să înlăture mare parte din praful de pe drum își întoarse privirea înspre Aaron.

— O vezi pe Maelle?

Aaron se ridică pe vârfuri și se uită peste crupa calului făcând ochii mici. Apoi a dat din cap.

— Da, este cu Jackson lângă scenă. El a început să râdă. Poartă pantaloni.

— Mi-a spus că va purta. Nu se poate urca și coborî repede din căruță în rochie. Dar-Isabelle își încrucișa brațele și luă un ton poruncitorva purta rochie la nuntă.

Isabelle își aruncă privirea peste peluză spre locul unde erau Jackson și Maelle, cu capetele apropiate, evident adânc cufundați în conversație. Ea s-a abținut să nu râdă. Chiar dacă nici Jackson și nici sora ei nu-și dăduseră seama de idila care s-ar putea înfiripa între ei, Isabelle bănuia că ei aveau sentimente puternice unul față de celălalt. Ea ajunsese să îl respecte pe Jackson în săptămânile de când se cunoșteau și nu s-ar supăra ca el să facă parte din familie. Atunci ar avea un cumnat. Nu ar fi la fel ca și cum l-ar avea pe fratele ei, dar...

— Vai! Aaron i-a întrerupt gândurile. Maelle vrea să

folosească platforma de la căruță ca să-și monteze aparatul și să poată vedea mai bine ceremonia. Merg să-i duc căruța și s-o întreb unde exact vrea să o pună. Ai dori să vii cu mine?

Isabelle își duse degetele la buze și căzu pe gânduri.

— Nu. Mă duc să vorbesc cu Jackson. Trase aer în piept și își îndreptă umerii. În felul acesta pot să le urez bun venit celor care au ales să vină astăzi.

Aaron îi zâmbi aprobator.

— Asta-i iubita mea curajoasă. Bine atunci. O sărută pe frunte înainte să urce în căruță și să ridice hăturile.

Isabelle își croi drum pe jos mergând printre grupurile de bărbați, salutând cu o înclinare a capului, zâmbind și arătând înspre țăruii legați între ei care delimitau locul unde vor fi ridicate campusul cu trei etaje, școala și grajdurile. Când a ajuns la Jackson și la Maelle, acesta a sărutat-o pe obraz în semn de bun venit.

Maelle o îmbrățișa și o privi atentă.

— Arăți minunat! Culoarea merge minunat cu părul tău. O luă pe Isabelle de mijloc și se întoarse zâmbindu-i lui Jackson.

— Ai văzut vreo mireasă mai frumoasă? Jackson îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Arăți minunat, Isabelle!

Apoi ridică o sprânceană uitându-se spre Maelle.

— Sunt sigur că rochia ta este la fel de fermecătoare. Isabelle replică:

— Cu siguranță! Rochia ei are aceeași culoare ca și a mea doar că...

— Doar că nu are volănașe pe bluză, interveni Maelle strâmbând din nas.

Isabelle începu să râdă și o trase ușor de coada împletită.

— Dar părul îi va fi prins într-un coc elegant și...

— ...va fi acoperit cu o pălărie ridicolă acoperită pe jumătate cu un cuib de păsări, a completat Maelle făcându-i pe Isabelle și pe Jackson să râdă. Ea fusese foarte hotărâtă să nu poarte pălăria, dar Isabelle i-a spus că e

ziua nunții ei, așa că ea are ultimul cuvânt. În cele din urmă Maelle a cedat.

Apoi oftă cu emfază:

— Măcar nu m-a obligat să port una dintre acele aripi de fazan pe lateral. Cine știe, poate îmi luam zborul. Maelle își puse mâinile pe lângă cap și începu să miște din degete. Toți trei începură să râdă.

— Mike! Vocea lui Aaron îi captă atenția. Unde vrei să pun căruța?

— Stai să-ți arăt. O mai îmbrățișa încă o dată ușor pe Isabelle și început să alerge spre căruță.

— E o zi foarte importantă pentru tine, zise Jackson acordându-i atenție Isabellei. Ai emoții?

— Nu am nicio emoție cu privire la nuntă. Îl iubesc atât de mult pe Aaron. Abia aștept să devin soția lui. Dar... Isabelle încercă să zâmbească. Am niscăi emoții cu privire la discurs. Cu toate că am fost la multe întâlniri pentru doamne cu mama mea, am asistat întotdeauna, nu am fost cea care vorbea. Isabelle i-a apucat mâna. Tu vorbești primul, nu?

— Da. Jackson o mângâie ușurel pe mână și apoi îi dădu drumul. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Doar vorbește din inimă și va fi bine. Acum haide. El o conduse până în mijlocul scenei unde îi aștepta un obiect mare acoperit cu o pânză. Ridică ușor marginea vălului și o lăsa să privească dincolo de el.

Ea începu să bată din palme de fericire.

— Este perfect! Aaron o tachinase din cauză că a cumpărat placheta care va fi montată pe clădire înainte ca aceasta să fie ridicată, dar ea a insistat că placheta trebuie să fie primul lucru pe care îl va cumpăra pentru noua școală.

Jackson lăsa vălul să cadă.

— O vei putea dezveli în timpul discursului... El aruncă o privire la ceasul de buzunar... care va avea loc în mai puțin de trei minute. Instantaneu viermăiala din stomac reîncepu.

— O, Doamne...

El o strânse ușor de umeri.

— Nu te îngrijora. O să te descurci foarte bine! apoi aruncă o căutătură preocupată în direcția drumului principal.

— Mă îngrijorează doar că tatăl meu nu a ajuns încă.

— Vrei să așteptăm? Jackson îi zâmbi.

— Nu, nu vom amâna ceremonia. Vom începe la cât am stabilit, întorcându-se spre margine scenei îi spuse:

— Mă duc să văd cum stă Maelle și mă întorc. Tu relaxează-te. Jackson coborî de pe platformă și traversă peluza. Ca și cum ar fi simțit că e vremea să înceapă, mulțimea gălăgioasă a început să se strângă în jurul scenei, vocile lor creând un zgomot care acoperea susurul ușor al vântului ce trecea printre frunzele de arțar. Isabelle stătea lângă placheta acoperită cu bucata de material, cu mâinile împreunate lângă piept, cu capul plecat, rugându-se în sinea ei.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru că această școală începe să prindă contur. Îți mulțumesc pentru că sora mea este aici cu mine și se poate bucura de această zi. Îți mulțumesc pentru toți cei care s-au angajat să sprijine financiar școală. Binecuvântează-i Tu pe copiii care vor sta aici într-o zi. Dă-mi, Tată, putere și curaj să vorbesc în această după-amiază... Cufundată în rugăciune cum era, tresări când cineva o atinse pe umăr.

Jackson stătea lângă ea cu un zâmbet așternut pe față.

— Începem. Ești pregătită?

Spre surprinderea ei, a descoperit că emoțiile dispăruseră.

— Da, sunt.

Jackson se îndreptă spre marginea platformei, ridică mâinile și spuse:

— Domnilor!

Vacarmul se stinse, iar Jackson își puse mâinile în sold.

— Bine ați venit! Mă bucur nespus de mult că ați ales să fiți alături de noi în această dimineață la începerea

construcției în vederea ridicării unei școli și a unui cămin de care vor beneficia copiii orfani din Shay” s Ford și din minunatul stat Missouri.

Mulțimea a izbucnit în urale, iar Jackson a așteptat să se facă liniște din nou.

— Nu vă voi spune despre școala în sine. Voi lăsa asta în seama minunatei domnișoare care stă în spatele meu-i-a zâmbit ușor Isabellei-dar permiteți-mi să vă povestesc despre copiii a căror vieți se vor schimba în bine datorită bunăvoinței de a deschide această școală...

Mattie

Clancy își înghionti stăpânul cu cotul și îi spuse: - Se pare că a început deja, Gerald.

Stând pe locul din spate, Matt se aplecă în lateralul căruței ca să capete vizibilitate. În ciuda prafului ridicat de la sol reuși să vadă capul și umerii lui Jackson profilați deasupra mulțimii. Chiar și de la distanța aceasta putea observa că se adresează celor strânși acolo. Gerald pocni din hățuri.

— M-am temut eu că vom întârzia când a trebuit să schimbăm caii, spuse el pe un ton mâhnit, dar nu am avut de ales.

Clancy a dat din cap înțelegător.

— Dacă am fi lăsat-o pe săraca Roșie la căruță cu siguranță i-ar fi căzut copita, la cât de bine stătea. Am fi rămas pe marginea drumului fără a mai putea să ajungem deloc.

Băiatul care stătea în stânga lui Matt se aplecă înainte și-l bătu pe Clancy pe umăr.

— Când mergem înapoi la fermă ne veți arăta cum să o potcovim pe Rosie?

Clancy se întoarse în spate cu un zâmbet larg pe față.

Bineînțeles că vă voi arăta, Tommy. Astă e un lucru pe care e bine să-l știți.

Dintre cei doi băieți care fuseseră trimiși la fermă, Tommy era cel mai interesat să învețe lucrurile care priveau ferma. Chester cel pistruiat a recunoscut că abia aștepta să-și petreacă ziua la școală. După acest weekend,

Matt știa că dorința lui Chester se va împlini. Jackson făcuse niște aranjamente ca cei doi să stea cu o femeie din oraș până va fi construită școala pentru orfani. Aveau să-i lipsească băieții-se atașase de ei în scurtul răstimp cât au stat la Rocky Crest-cu toate acestea, știa că vor avea de câștigat dacă vor merge la școală.

Matt înghiți niște praf când domnul Harders a tras de hățuri și a oprit calul în spatele rândului de vehicule parcate. Îndată băieții au sărit din căruță și au luat-o la fugă.

— Băieți! îi strigă domnul Harders.

Ei s-au oprit și s-au întors. îi apucă de umeri și le spuse:

— Aduceți-vă aminte să vă comportați exemplar. Acești oameni sunt aici ca să doneze fonduri pentru școala unde veți locui peste câteva luni. Arătați-le ce băieți buni vor ajuta.

— Da, domnule, au spus cei doi în cor. Când domnul Harders le-a dat drumul au pornit la drum frumos în fața celor trei bărbați ca să se alăture mulțimii adunate la umbra arțarilor.

Pe măsură ce se apropiau, Matt îl putea auzi tot mai clar pe Jackson.

— ...am plăcerea să vă prezint pe femeia a cărei inimă caldă și fire generoasă au făcut ca această zi să fie posibilă. Urați-i, vă rog, bun venit domnișoarei Isabelle Standler.

Matt se alătură celorlalți în aplauze, în vreme ce o femeie tânără, atrăgătoare, cu păr roșu strălucitor se apropia de marginea scenei. Aceasta îi părea cunoscută, iar Matt se întreba unde o mai văzuse. Ea își ridică mâinile acoperite de mănuși încercând să liniștească mulțimea, iar aceasta, ascultătoare, se potoli.

— Dumnezeu m-a binecuvântat din plin, și-a început tânăra femeie discursul. Am avut șansa să fiu crescută în belșug. În copilărie nu am dus lipsă de nimic. Toate nevoile mele îmi erau satisfăcute fără întârziere, am dus un trai în care mi-au fost asigurate toate nevoile, din abundență.

Clancy a înclinat capul înspre Matt și îi șopti:

— Oricine își poate da seama asta după rochia pe care o poartă. Destul de elegantă, nu?

Matt îi zâmbi scurt și își îndreptă atenția din nou înspre femeie.

— Și viața mea ar fi putut continua în aceeași manieră dacă nu ar fi survenit moartea prematură a părinților mei în decembrie, anul trecut. Moartea lor m-a făcut orfană și nu am să uit niciodată disperarea și nesiguranța acelor prime zile, când știam că nu voi mai avea niciodată parte de bucuria de a mai numi pe cineva mamă și tată.

Lacrimile străluceau în ochii femeii scoțând în evidență culoarea verde intens a irișilor. Inima lui Matt se umplu de simpatie. Înțelegea prea bine disperarea de care vorbea.

— La doar câteva zile după moartea lor am aflat-prin intermediul actelor ascunse în seiful tatei-un adevăr supărător. Și anume ci nu eram orfană de la vârsta de optsprezece ani, ci rămăsesem orfană cu mulți ani înainte, de când fusesem doar un bebeluș.

Un murmur se ridică din mulțime. Matt se aplecă înainte să audă vocea firavă a femeii amestecată cu zumzetul glasurilor din mulțime.

— Nu mă născusem într-o familie bogată. Ci venisem pe lume într-o familie modestă, mă născusem într-o familie de imigranți pe nume Angus și Brigid Gallagher.

37

Clancy trase subit aer în piept și se înecă atât de zgomotos încât doi bărbați s-au întors să vadă ce s-a întâmplat. Mâna lui osoasă a prins brațul lui Matt, iar Matt a cuprins mâna lui Clancy. Genunchii lui Matt aproape au cedat când a înțeles ce spusese de fapt femeia. Ea își continua discursul fără să bage de seamă că acestuia îi întorsese lumea pe dos.

— Eu m-am născut cu numele Molly Gallagher. Dacă nu ar fi existat bunăvoința lui Reginald și a Rebeccăi Standler de a lua un copil orfan în căminul lor, probabil că

aș fi precum copiii pe care vi i-a descris Jackson mai devreme. Probabil că mi-aș fi petrecut zilele pe străzi și aș fi vândut ziare ca să-mi câștig existența. Niciun copil nu merită niște condiții atât de nemiloase și dure.

Privea mulțimea cu ochii ei verzi. Matt își ținu respirația când ea îl privi fără să-și dea seama cine e.

— De când am ajuns în Shay's Ford m-am confruntat în mod direct cu greutățile de a nu avea un cămin, de a nu avea o familie. Copiii pe care i-am întâlnit sunt extrem de energici și nemaipomenit de descurcăreți, cu mult peste abilitățile altor copii de vârsta lor. Și totuși sacrifică ceva extrem de important pentru a se întreține-ei își sacrifică oportunitatea de a primi o educație și de avea copilărie. Am convingerea că merită mai mult decât să trăiască de pe o zi pe alta și vă apreciez că îmi împărtășiți convingerea. Cu toate că nu am fost niciodată adoptată de către familia Standler, tatăl meu m-a iubit îndeajuns ca să se îngrijească de viitorul meu. De vreme ce moștenirea pe care mi-a lăsat-o a făcut posibil pentru mine să achiziționez acest teren și materialele necesare construirii clădirilor, îmi face o deosebită plăcere să o dedic acestui proiect.

Matt se ridică pe vârfuri ca să vadă cum surioara lui s-a îndreptat repede spre un obiect așezat în mijlocul scenei și acoperit cu o pânză albă. Cu o mișcare abilă a încheieturii a îndepărtat pânza și a scos la iveală o plachetă din bronz. Cu un zâmbet larg, spuse:

— Căminul Reginald Standler pentru Copii Orfani și Abandonați. Clipind rapid a spus înecată de lacrimi.

— Fie ca toți copiii care vor veni la acest cămin să se simtă la fel de bineveniți și de iubiți cum m-am simțit eu în casa dragilor mei părinți adoptivi.

Mulțimea a izbucnit în urale, fluierături și în aplauze. A continuat astfel neîntrerupt, timp de câteva minute. Dar Matt nu participa. Măinile îi tremurau și nu se puteau lipi una de cealaltă. Inima îi bătea atât de tare încât se temea că își va părăsi culcușul din piept. Se afla la mai puțin de patru metri de surioara lui, Molly, care stătea la braț cu Jackson Harders și zâmbea mulțimii răgușite.

Dacă ar fi cedat în fața fricii și ar fi fugit de Jenks? Acum s-ar fi aflat la mulți kilometri distanță de sora lui. Sentimentul de satisfacție concura cu șocul de a o fi găsit pe Molly, și în același timp lacrimile îi șiroiau atât de tare încât nasul i se iritase. *Doamne, m-ai ajutat să o găsesc! îți mulțumesc!*

În cele din urmă, mulțimea s-a liniștit, iar Jackson a dus-o pe Molly de pe platforma ferită la lumina soarelui. Mulțimea îi urma pe cei doi. Clancy l-a împins și pe Matt înaintea arborând pe chipul lui bărbos un zâmbet atât de larg încât aproape îi despica fața în două. Când mulțimea a format un cerc în jurul lui Jackson și a lui Molly, Clancy și-a pus mâinile pe spatele lui Matt și i-a dat un brânci atât de puternic încât de la coada mulțimii a ajuns în față de unde putea vedea cum Jackson Harders a pus o lopată în mâinile micuțe ale lui Molly.

O panglică verde legată de lopată dansa în jurul încheieturilor lui Molly când aceasta a presat lama în iarbă. A zâmbit mulțimii înainte să apese cu piciorul ei micuț lama. Cu o mică efortare s-a aplecat cu toată greutatea în față pe lopată, iar aceasta a intrat în pământ. Ea a început să râdă, ochii îi străluceau, iar mulțimea a izbucnit din nou în urale.

Ea i-a înmănat lopata lui Jackson, care a făcut o plecăciune înainte să înfigă lopata în pământ și să scoată o bucată considerabilă de pământ. Molly își scutură palmele și își întoarse privirea spre auditoriu. Ridicându-și mâna, semnaliza pe cineva. Cu glasul ei subțire strigă:

— Ai făcut destule poze! Vino de sapă și tu Maelle!

Matt își smuci capul atât de abrupt încât îl durea și aproape și-a pierdut pălăria.

Maelle?!

Maelle

Râzând, Maelle a apucat marginea căruței și sări peste ea. Bocancii ei au izbit pământul trimițând nori de praf în jur. Mulțimea s-a dat la o parte lăsând-o să treacă, iar ea s-a dus lângă Isabelle și Jackson. Bucata de pământ scoasă de ea era la fel de mare și de lungă ca a lui Jackson,

ceea ce făcu mulțimea să mai scoată niște aclamații.

În timp ce râdea, a mai îmbrățișat-o pe Isabelle încă o dată. În spatele ei se auzi vocea lui Jackson.

— Cu aceasta am încheiat ceremonia noastră, domnilor. Vă mulțumim pentru participare și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Mulțimea s-a împrăștiat, oamenii îndreptându-se spre vehiculele care îi așteptau cu excepția unui cowboy înalt care a rămas pe loc ca și cum ar fi fost ținut la doar câțiva metri de cele trei bucăți maronii de pământ proaspăt scos. Cu toate că pălăria îi umbrea parte de sus a feței, Maelle observă două șiroaie de lacrimi care curgeau spre bărbia lui tremurândă.

Isabelle se îndepărtă de Maelle ducându-se în fugă înspre Aaron, Maelle îl auzi pe Jackson strigându-l, dar nu putea să-și ia privirea de la cowboy. Era ceva în ținuta țeapănă a umerilor, în pumnii încheiați, în obrajii cizelați și pătați cu lacrimi, care vădeau o emoție puternică. O furnicătură îi cuprinse creștetul capului. Artistul din ea dorea să surprindă poziția bărbatului pe film și să o examineze mai târziu, să-i înțeleagă impactul. Și cu toate acestea nu se putea urni din loc.

Ea privea cum bărbatul a ridicat mâna ca să-și dea jos pălăria. Ochii lui maro-roșiatici s-au intersectat cu privirea ei. Șuvițe mari de păr maro-roșcat răvășite de vânt îi căzură pe frunte.

Ea rămase fără suflare. *O, Tată Ceresc, se poate să fie el...?*

Ea a făcut un pas nesigur în spate, gura îi era deschisă de uimire, iar trupul îi era încordată, arcuit înspre el. Ea îi cerceta atent fața, stând cu mâinile și apăsând în dreptul inimii și a pus întrebarea pe care de mult tânjea să o pună:

— Mai ai cumva legătura ta cu casa?

Cowboy-ul și-a strivit pălăria către sold. Mărul lui Adam îi săltă în gât și dădu aprobator din cap.

— Mă uita la poză în fiecare seară înainte să mă duc la culcare sperând să-mi apară în vis.

Lui Maelle i s-au muiat genunchii și și-a pus mâinile la gât.

— Mattie! Oare chiar a rostit ea acest nume sau era doar un vis? Din spatele ei se auzi întrebarea zăpăcitoare a Isabellei.

— Mattie? Adică... fratele nostru?

Înainte ca Maelle să-i poată răspunde, Isabelle a tâșnit pe lângă ea și se aruncă în brațele lui Mattie. Maelle se uită cum Mattie își ridică surioara de la pământ, pe Isabelle care râdea în timp ce se agăța de gâtul lui. O durerea pieptul de la încercarea de a-și ține bucuria în ea în timp ce vedea reuniunea celor două persoane pe care le iubea mai mult decât orice pe lumea aceasta.

Mattie o învărtă pe Isabelle călcând în picioare pălăria lui care căzuse la pământ și în cele din urmă o așază din nou pe iarba verde. Și-a ridicat capul, iar privirea lui încețoșată de lacrimi s-a întâlnit cu a lui Maelle. El a întins o mână înspre ea, ca o invitație, iar ea se clătina mergând înainte, cu picioarele vlăguite oscilând în toate părțile. Un strigăt de bucurie îi ieși pe gură în timp ce fratele ei o strângea la piept luându-i toată răsuflarea. Un suspin chinuit își croi drum din gâtlee, iar ea izbucni în plâns. Lacrimi de bucurie cum nu mai vărsase niciodată.

Ea își a făcut loc atât cât să poată sta pe vârfuri și să sărute obrații umeziți și fruntea fratelui său, exact cum făcuse ultima dată, la despărțire. El și-a apăsât buzele pe fruntea ei, murmurând:

— Ești adevărată. Nu-mi vine să cred că ești adevărată.

Maelle îi înțelegea uimirea. Să fie în brațele lui era un cadou pe care se temuse că nu îl va primi niciodată. Uimirea acelui moment a cuprins-o și a început să se reverse peste margini.

— Cum m-ai găsit?

— Ai știut că suntem aici?

— Ai sosit recent în Shay* s Ford?

A izbucnit în râs din nou, răspunsurile nu erau

necesare.

— Maelle... Mâna lui a cuprins-o din spate. Vocea lui-o voce mult mai groasă decât vocea aceea de copil pe care o știuse-tremura de emoție. Ești atât de frumoasă... îmbrăcată tot cu pantaloni... ai tot părul lung...

Apoi își îndreaptă privirea spre Isabelle.

— Iar tu ai crescut, ești la fel de micuță și de frumoasă precum mama noastră. Molly, când te privesc pe tine e ca și cum aș privi-o din nou pe mama.

Maelle l-a corectat cu blândețe.

— Părinții ei adoptivi i-au pus numele Isabelle.

Isabelle a dat tare din cap făcându-și buclele roșcate să tresalte.

— Poți să-mi spui Molly dacă vrei.

Ea îi zâmbea, iar chipul ei subțire se întindea să sărute obrazul lui Mattie.

— Toată viața mi-am dorit un frate mai mare care să mă iubească și acum, uită-te! Un nou val de lacrimi au tâșnit pe obrajii Isabellei.

Toți trei au început să se îmbrățișeze din nou. Inima lui Maelle era plină de fericire. *Tată Ceresc, mi-ai răspuns rugăciunilor. I-ai adus la mine pe Molly și pe Mattie. Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc...*

— Maelle?

Maelle a tresărit la auzul vocii lui Jackson. Acesta stătea doar la câțiva metri distanță cu tatăl său, cu Aaron, cu Clancy și cu cei doi băieți tineri. Nedorind să-i dea drumul lui Mattie, se cuibări sub brațul acestuia înainte să-i răspundă.

— Da?

Jackson ținea în mână ceasul lui de buzunar.

— Nu vreau să deranjez, dar trebuie să ne îndreptăm spre oraș sau Aaron și cu Isabelle vor întârzia la propria lor nuntă.

— Nuntă? Mattie se uită mirat la Isabelle care îi zâmbea de sub brațul său. Te căsătorești?

— Da, astăzi, îi confirmă ea. Maelle este domnișoara de onoare. Mattie clătină din cap.

— Se căsătorește... surioara mea...

— Cu Aaron Rowley.

Isabelle îi făcu acestuia semn să se apropie. Și apoi își puse mâna pe pieptul lui Mattie.

Și trebuie să vii și tu. O luă pe Maelle de mână, iar acum se țineau toți trei. Vrei să mă conduci tu la altar, Mattie?

Mergând la braț cu Jackson, Maelle înainta încet pe trotuarul din oraș. El își tempera mersul ca să își sincronizese pașii cu ai ei, încetiniți de rochia lungă pe care o purta. Pentru prima dată în viață nu-i părea rău că merge încet. Nu se grăbea să plece de lângă el.

Felinarele de pe stradă emanau o lumină gălbuie, luminându-le calea, iar umbrele lor care se profilau pe caldarâm îi însoșeau spre studioul lui Maelle. Străzile goale și magazinele fără lumină confereau cadrului un sentiment de intimitate. Ea și Jackson puteau fi singurii oameni din întreaga lume.

Cu doar câteva minute în urmă le uraseră rămas bun surorii și fratelui ei. După ce s-au îmbrățișat și s-au sărutat, Isabelle și cu Aaron au plecat într-o caleașca vesel decorată către un hotel de pe malul râului unde aveau să-și petreacă prima noapte împreună, soț și soție. La scurt timp după aceea, Mattie s-a urcat în trăsura domnului Harders. Aducându-și aminte de ultima lor despărțire, Maelle nu voia să-i dea drumul, dar el i-a șoptit la ureche că se vor vedea foarte curând. Realizând faptul că avea să fie la doar câțiva kilometri distanță, la ferma Rocky Crest, despărțirea i s-a părut mai suportabilă.

Maelle și-a întors capul ca să-și admire însoțitorul. În lumina slabă, părul negru al lui Jackson avea culoarea nopții, trăsăturile lui cizelate părea mai pronunțate, mai masculine. Ea îi datora atât de mult. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi convins-o să stea și să facă poze la întrunirea de la operă? Ar fi fost și acum singură-admirând natura din căruța sa, îndepărtând orice șansă de a avea o prietenie îmbrăcată cu perechea aceea de pantaloni bărbătești, tânjind să-și găsească sora și fratele.

Dumnezeu îl folosisese pe Jackson ca să declanșeze vindecarea inimii ei și să-i răspundă la rugăciunile de-o viață de a-și regăsi frații. Ea înteeți strânsoarea brațului, trimițându-i un mulțumesc tăcut. Cumva, el înțelese semnificația gestului deoarece se întoarse înspre ea și îi zâmbi. Ciudat părea să fie modul în care comunicau ei fără cuvinte. Maelle contempla la această stranie abilitate când s-au oprit în fața studioului ei și scoase din poșetă cheia în formă de schelet.

Jackson i-a luat-o din mână, a deschis ușa pentru ea și o ținea deschisă ca să poată intra. Ea chicotea când a pășit pragul de la intrare.

El i-a pus cheia în mână și a înclinat capul nedumerit.

— Ce găsești așa de amuzant?

— M-ai tratat ca pe o doamnă. Confuzia i-a făcut fruntea să se încrețească.

— Și asta ți se pare amuzant? Maelle a ridicat din umeri.

— Nu mi se pare amuzant, ci surprinzător. Îi spunea acum ceva ce nu mai recunoscuse niciodată cu voce tare.

— Bărbații nu m-au tratat niciodată ca pe o doamnă, Jackson. El se uita drept în ochii ei cu o privire sinceră.

— Ești una dintre cele mai fine doamne pe care le-am cunoscut vreodată.

Neștiind cum să-i răspundă s-a întors șmecherește, și apucându-și fusta făcu o reverență.

— Vă mulțumesc, bunule domn.

El o prinse de braț și o ridică. Mângâindu-i obrazii, îi spuse:

— Chiar și îmbrăcată cu o pereche de pantaloni și o cămașă ponosită ești cât se poate de doamnă. Îți vei aminti asta?

Uitându-se la fața sa, cu expresie înflăcărată și în același timp blândă, Maelle știa că nu va uita niciodată ce-i spusese. Nici privirea din ochii lui. Ea a încuviințat din cap, iar el și-a retras mâna.

— Mă bucur. El își trecu mâna prin păr.

Chiar și cu cel mai mic strop de lumină care ar fi

trecut prin fereastra neacoperită ar fi putut să vadă urmele pe care le lăsaseră degetele lui. Ea își dorise să fi avut curajul de a-i atinge părul măcar o dată, dar știa că, dacă ar fi făcut asta acum ar fi fost o prostie. Aerul fierbea de atâta tensiune.

— Ei bine, cred că ar trebui-a început ea.

— Maelle, mă surprind... începu el. Amândoi s-au oprit. Ea îi făcu semn cu mâna.

— Continuă, te rog.

El a lăsat privirea în jos părând să-și examineze vârfurile pantofilor mai multe secunde înainte să ridice capul și să o privească în ochi.

— Mă surprind de multe ori dorind să spun... mai multe. Să fac promisiuni. Să mi se facă promisiuni. Dar...

Ea încuviință din cap, citindu-i de fapt gândurile nespuse.

— Este în regulă, Jackson.

Ea a făcut un pas înainte, punând mâna pe brațul lui.

„Dumnezeu are un plan cu tine și ție ți-a dat slujba de a ajuta copiii, un lucru de care puțini doresc să se ocupe. Dacă nu îți faci treaba până la capăt nu o să fii niciodată împăcat cu tine. Trebuie să pleci. Este bătălia ta, așa că du-te și luptă.

El și-a pus mâna peste a ei, cu degetele calde și puternice.

— Apreciez că ai încredere în mine.

— Ești o persoană de încredere, l-a asigurat ea. „O să aștept cu nerăbdare vești despre progresele tale când vei veni în vizită.

Ea își înclină capul, iar inima îi era plină de speranță.

— Vei veni în vizită, nu-i așa?

— Bineînțeles. Și prima oară când voi veni, tu și cum mine vom merge la restaurantul de pe râu. Poți să porți pantaloni și să muști din friptură. Nu mă deranjează.

Tachinarea lui o făcu să râdă.

— Sună foarte bine.

— Până atunci... Jackson și-a tras mâna, dar nu dădea semne că ar vrea să plece. Maelle, vreau să - Ea și-a pus

degetele pe buzele lui.

— Nu, Jackson. Fără dorințe. Doar rugăciuni. Ai să vezi, Dumnezeu are planuri pentru tine, pe lângă acest proiect dăruit copiilor, dar El are de asemenea și un timp ideal. Eu știu asta mai bine decât oricine altcineva.

El i-a sărutat vârful degetelor înainte să facă un pas mare înspre ușă. Apoi a rămas încremenit acolo, cu o mână pe clanță și cu o mână înspre ea.

— Dar crezi că va veni timpul și pentru noi?

Maelle a închis ochii, retrăind momentele în care ea, sora ei și fratele ei stăteau îmbrățișați sub soarele în statul Missouri. Deschizând ochii a afișat pe buze un zâmbet.

— Da, cred că și acel timp va veni.

Degetele lui Jackson îi mângâiau obrazii-o atingere ușoară care spunea mult mai multe decât putea cuvintele. Privirea lui o ținea ținută, ochii lui negri fiind plini de dor și... de încă ceva. Și apoi, dând ușor din cap a ieșit pe ușă.

NOTA AUTORULUI

Se estimează că peste un milion de americani sunt descendenții celor o sută cincizeci de mii de copii care au fost trimiși în orașele aglomerate din est către noi cămine din vest între anii 1854 - 1929 în trenurile care au fost numite ulterior „trenurile orfanilor”. Sunt mândră să spun că fac parte dintre acei descendenți. Nu genealogic, ci cu inima.

În 1968, bunicul meu s-a căsătorit cu o femeie pe care eu deja o iubeam. Helen Haak fusese dădaca mea din momentul m-am născut până când familia mea s-a mutat din Hilsboro în Garden City, Kansas, la mijlocul anului 1963. Multe din amintirile mele cele mai dragi din copilărie o includ pe acea femeie cu fața blândă, ale cărei brațe păreau făcute special pentru a oferi îmbrățișări.

Să aibă grijă de copii nu era nimic nou pentru Helen. Cu toate că își dorea un copil al ei cu tot dinadinsul nu putea duce nicio sarcină până la termen. Astfel că a devenit mamă adoptivă pentru copiii a căror părinți nu puteau sau nu doreau să-i mai crească, având grijă de mai bine de doisprezece copii. Ea știa cum să ajungă la sufletul

acestor copii cu multă empatie, deoarece și ea cunoscuse durerea de a nu fi avut părinți. Când era încă mică, mama ei a murit, iar tatăl ei a decis să o abandoneze. Helen a fost pusă pe un tren al ofanilor și a fost crescută de o familie adoptivă.

Poveste ei, din păcate, nu a fost cu sfârșit fericit. Asemeni multor copii din acele trenuri, nu a fost adoptată în mod oficial și a crescut cu sentimentul că acela nu era chiar locul ei. Însă în loc să-și umple inima de amărăciune, și-a deschis inima față de copiii altora.

Pot doar să sper că a simțit o oarecare măsură de acceptare prin dragostea pe care i-au arătat-o cei cărora ea însăși le-a purtat de grijă. Dar știu că nu a existat o fetiță mai fericită decât mine în ziua în care „Tantie” (cuvântul prin care eu, copilă fiind, încercam pronunția cuvântul german *tante care* înseamnă „mătușă”) s-a căsătorit cu bunicul meu și a devenit oficial bunica mea. Cu toate că a murit în 1979, Helen trăiește în amintirile mele ca și bunica-nu de sânge, ci de suflet.

Așa că, Tantie, bunica inimii mele, acesta este darul meu pentru tine. Îți mulțumesc pentru dragostea pe care de bunăvoie ai revărsat-o asupra mea. Ți-o înapoiez acum însutit.

Kim Vogel Sawyer

MULȚUMIRI

La o conferință a Scriitorilor Americani Creștini de Ficțiune în septembrie 2003, eu împreună cu alți trei autori ne-am hotărât să demarăm un proiect de antologie – compus din patru nuvele sub titlul *Legături cu casă*, care avea să spună povestea a patru pasageri ai trenurilor cu orfani care ajung să se reunească la maturitate. Proiectul de antologie a fost refuzat, dar ideea pur și simplu nu mi-a dat pace. Le-am întrebat pe celelalte trei doamne dacă le-ar deranja să folosesc tema inițială, cu alte personaje, pentru o singură carte de întindere mai mare. Mi-au oferit cu generozitate binecuvântarea lor și acela a fost punctul de pornire. Nu am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns Lenei Nelson Dooly, lui Susan K. Downs și Lisei Harris

pentru entuziasmul pe care l-au arătat din ziua în care le-am prezentat ideea și pentru cuvintele de încurajare presărate pe drumul pe care mi l-am croit apoi de una singură. Vă mulțumesc!

Iar ție, Susan, mulțumiri suplimentare și o caldă îmbrățișare pentru materialele documentare pe care mi le-ai oferit din proprie inițiativă. Ce binecuvântare este prietenia ta pentru mine!

Niciuna dintre ideile mele nu ar ajunge din cap în computer fără sprijinul familiei mele. Vă mulțumesc, Don și fetele mele frumoase pentru că ați împărtășit această călătorie împreună cu mine.

Le datorez multe mulțumiri părinților mei, Ralph și Helen Vogel, pentru că mi-au suportat curiozitatea cu privire la viața din anii de mai demult și pentru că mi-au încurajat în permanență imaginația. Niciun copil nu a avut doi părinți mai minunați decât cei cu care m-a înzestrat Dumnezeu.

Ca întotdeauna, de altfel, adresez mulțumiri grupului meu de critici pentru sugestiile lor nemaipomenite. Nu aș fi supraviețuit fără Eileen, Ramona, Staci, Margie, Crystal și Donna. Vă mulțumesc, doamnelor, pentru eforturile voastre neîntrerupte în sprijinul meu. (Jill și Ramona vă mulțumesc pentru indicațiile referitoare la pronunția irlandeză-mi-ați fost de mare ajutor!).

Sprijinul în rugăciune este neprețuit, de aceea le mulțumesc războinicilor mei în rugăciune-Kathy, corul de la First Southern, Don și Ann, Rose, Caria, Cynthia, Connie... îmi aduceți binecuvântări în fiecare zi!

Mulțumiri impresarului meu, Tamela, pentru că a crezut că „acea zi” va veni.

Sunt întotdeauna mulțumitoare pentru sprijinul editorului meu, Charlene, și colectivului de la Bethany House. Sunteți niște oameni nemaipomeniți!

Uitându-mă în urmă, mulți au fost autorii care m-au inspirat prin romanele lor, prin cuvintele transmise via e-mail sau direct. Vreau să le mulțumesc lui Deborah Raney, Tracie Peterson, Bandilyn Collins, Joyce Livingston, Judith

Miller și Janette Oke care i-au întins mâna unui autor fără astâmpăr și în devenire, pentru că au făcută să simtă că își poate găsi locul în scrierea de cărți. Vă apreciez mai mult decât pot exprima prin cuvintele.

În încheiere, dar de cea mai mare importanță, vreau să-l adresez mulțumiri lui *Dumnezeu*. El singur face ca visele să devină realitate și le face mai dulci decât și le poate imagina cel care le visează. Fie ca orice laudă și toată gloria să se întoarcă din nou la Tine și să îți fie închinată numai Ție.

KIM VOGEL SAWYER adoră cuvintele care încep cu litera C precum copii și ciocolată. Ea este autorul a unsprezece romane printre care și bestsellerul *în așteptarea întoarcerii lui Summer*. Este un membru activ în biserica sa unde conduce Școala duminicală pentru adulți și cântă în corul vocal și corul de clopoței. În timpul liber îi place să meargă la teatru, să croșeteze și să caligrafieze. Kim și Don, soțul ei, locuiesc în Kansas, au trei fete și patru nepoți.